

Nhất Cá Thể Kỹ Dịch Ôn Nhu

Contents

Nhất Cá Thể Kỹ Dịch Ôn Nhu	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	9
3. Chương 3	13
4. Chương 4	19
5. Chương 5	25
6. Chương 6	31
7. Chương 7	39
8. Chương 8	45
9. Chương 9	48
10. Chương 10	53
11. Chương 11	61
12. Chương 12	71
13. Chương 13	79

Nhất Cá Thể Kỹ Dịch Ôn Nhu

Giới thiệu

Edit: Mặc LiCác bạn nghĩ chuyện tình yêu giữa một bông hoa ăn thịt người với một con mèo sẽ đi tới kết cuộc như thế nào?

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhat-ca-the-ky-dich-on-nhu>

1. Chương 1

Ở ngoại ô của thành phố, trong một khu rừng núi xanh dào dạt, tồn tại một khu nhà theo kiểu dáng châu Âu cũ vô cùng rộng lớn.

Khu nhà xa hoa, tinh mỹ phức tạp trong khuôn viên rộng hàng trăm mét vuông đều là đất tư nhân, thuộc về một gia tộc vô cùng phồn vinh, gia tộc Bắc Tề.

Gia tộc đứng đầu này bao gồm có hai mươi sáu thành viên, người cầm quyền hiện tại của gia tộc này là Bắc Tề Văn Thao, 70% cổ phần hiện tại của gia tộc Bắc Tề đều thuộc về sở hữu của người này.

Với danh nghĩa tộc trưởng cùng với quyền lực được sở hữu tất cả sản nghiệp của gia tộc Bắc Tề, trong thương giới ông luôn làm cho người ta kính sợ. Với bề ngoài tuấn đạt, thủ đoạn cường ngạnh, tác phong quyết đoán, mọi người đã dành cho ông biệt danh “Thương nhân mặt lạnh”. [;___; sự thực là nghe ngu chết đi được...]

Bắc Tề Văn Thao thực sự đã gây dựng được một sản nghiệp tư nhân vô cùng lớn.

Hơn nữa, ông càng ngày càng làm cho người ta hâm mộ không thôi. Ba mươi năm trước, ông kết hôn, trở thành người chồng tiêu biểu trong mắt mọi người, ba mươi năm sau, ông cùng với vợ vẫn hạnh phúc vô cùng, ân ái có thêm, làm cho người bên ngoài ca ngợi không dứt.

Bắc Tề Văn Thao cùng với phu nhân chỉ có một đứa con trai duy nhất.

Nếu so sánh với cha của mình, thì mới chỉ hai mươi bảy tuổi, Bắc Tề Lạc cũng đã có được bề ngoài xuất chúng, trí thông minh tuyệt đỉnh.

Từ khi đi du học ở nước ngoài trở về, hắn đã lợi dụng chức vụ công nhân viên chức bình thường để tự xin vào trong công ty, sau đó bằng thực lực của mình, chỉ vài năm hắn đã leo lên đến vị trí tổng giám đốc. Tuy Bắc Tề Văn Thao chưa bao giờ tuyên dương việc này ra bên ngoài, nhưng tin đồn về việc Bắc Tề Lạc sẽ là người tiếp theo đứng đầu gia tộc Bắc Tề đã bay đầy trời.

Quả thực, cho dù gia tộc Bắc Tề hiện giờ có tổng cộng hai mươi sáu thành viên, nhưng Bắc Tề Lạc với việc thừa kế huyết thống xuất sắc của phụ thân mình, mà trộn lẫn với những thành viên khác trong gia tộc hắn thì vẫn giống như “hạc đứng giữa bầy gà”.

Chỉ tính riêng diện mạo gần như giống nhau hoàn toàn với vị mẫu thân phong hoa tuyệt đại của hắn, đã đủ để đề bẹp mọi người xung quanh. Về tri thức, tài năng, năng lực hắn biểu hiện ra cũng là nổi trội, không người có thể sánh cùng.

Thế nên cũng không thể trách mọi người đoán già đoán non việc Bắc Tề Lạc sẽ trở thành chủ nhân thứ mười một của gia tộc Bắc Tề.

“Thiệu Huân, cậu đến đúng lúc lắm, tôi đang có việc muốn tìm cậu.”

Bắc Tề phu nhân vẫn xinh đẹp vô cùng, mỉm cười đi đến trước mặt Thiệu Huân. Anh đang mặc một bộ vest chỉnh tề, cung kính cúi đầu chào bà.

“Phu nhân, ngài tìm tôi có việc gì?”

“Cậu đi theo tôi đến đây nào.”

Bắc Tề phu nhân vui vẻ đi trước, dắt Thiệu Huân vào trong một căn phòng có phong cách Trung Quốc nổi bật, bà ngồi xuống chiếc ghế gỗ lim, sau đó mới phát tay ý bảo Thiệu Huân cũng ngồi xuống.

“Đừng khách khí, ngồi đi. Tôi còn có việc muốn hỏi cậu, mau ngồi xuống.”

Thiệu Huân do dự không ngồi, Bắc Tề phu nhân liền vội vàng thúc giục anh. Cuối cùng, Thiệu Huân cũng nghe theo chỉ thị của Bắc Tề phu nhân mà ngồi xuống cạnh bà.

“Cậu xem, cô gái này thế nào?”

Thiệu Huân vừa mới ngồi xuống, Bắc Tề phu nhân đã vội vã mở tập tư liệu trên mặt bàn ra, đưa đến trước mắt anh.

“Đây là...”

Thiệu Huân hoang mang nhìn tấm ảnh chụp một cô gái xinh đẹp đang mở ra trước mặt mình.

“Cậu có thấy cô ấy rất xinh đẹp không?”

“Rất được.” Thiệu Huân từ đáy lòng khen ngợi.

“Có xứng với tiểu Lạc không?” Bắc Tề phu nhân cười tươi, tiếp tục hỏi.

Thiệu Huân giật mình mà run lên một chút, lúc này anh mới hiểu được, đây là những bức ảnh chuẩn bị cho việc đi xem mặt.

Anh nhanh chóng ngẩng đầu nhìn Bắc Tề phu nhân, mỉm cười một cái.

“Tốt lắm ạ.”

“Tôi cũng cảm thấy thế.” Bắc Tề phu nhân lại đưa cho Thiệu Huân một tập ảnh khác. “Cậu xem, cô gái này, bộ dáng cũng đáng yêu, nghe nói rất có cá tính, được mọi người yêu mến.”

Tay Thiệu Huân cầm tập tư liệu hơi run một chút, nhưng nụ cười của anh vẫn thản nhiên hoàn mỹ không chệch vào đâu được.

“Ánh mắt của phu nhân thực không sai.”

Nhìn thoáng qua tấm ảnh trước mắt, Thiệu Huân gật đầu đồng ý.

“Vẫn còn, cậu xem tiếp đi.”

Bắc Tề phu nhân thấy anh đồng ý với ý kiến của mình, cười càng thêm vui vẻ, tiếp tục đưa những tập tư liệu khác cho anh xem.

“Cậu xem hết giúp tôi đi, xem có cô gái nào thích hợp với tiểu Lạc thì chọn ra. Hôm nào đấy tôi sẽ đặt hên cho tiểu Lạc đi xem mặt.”

“Phu nhân muốn thiếu gia đi xem mặt sao?” Thiệu Huân tỏ vẻ thực tùy ý mà hỏi một câu.

“Đúng. Khó khăn lắm đưa nhỏ kia mới hồi tâm chuyển ý, không hề lảng nhãng qua lại với cả đồng phụ nữ bát nháo nữa, nhưng mà hiện tại nó lại giống y như hòa thượng, hoàn toàn không có ý định kết giao với ai. Tôi phải tranh thủ lúc nó thanh tâm quả dục, tìm một người bạn lứa thích hợp cho nó, xong là tôi có thể thanh thản mà hưởng hạnh phúc tuổi già rồi.”

Thiệu Huân chăm chú nhìn khuôn mặt tươi cười hạnh phúc của Bắc Tề phu nhân, trong lòng chua xót.

“Thiệu Huân, cậu cứ nhìn tôi làm gì? Mau ngắm ảnh đi. Cậu nhất định phải giúp tôi chọn người, xem cô gái nào thực sự hợp với tiểu Lạc, cậu ở bên cạnh nó lâu như vậy, chắc sẽ biết nó thích dạng phụ nữ như thế nào đi.”

“Này...” Thiệu Huân khó xử mà loay hoay xem cả đồng lớn tư liệu.

“Phu nhân, những cô gái này ai cũng đều tốt! Tính cả gia thế, tài năng, hay là diện mạo, đều rất xứng đôi với thiếu gia... tôi không biết chọn như thế nào...”

“Vậy cậu cứ nói cho tôi biết nó thích dạng con gái như thế nào, để tôi tự chọn!” Bắc Tề phu nhân vẫn cười dài.

Thiệu Huân nhìn đồng ảnh chụp trong tay, nhớ lại khoảng thời gian sống cùng Bắc Tề Lạc, sau đó theo bản năng nói. “Thiếu gia ngài ấy thích... thích.. người có tính cách im lặng, lại quật cường... có thể cùng ngài ấy đấu khẩu... còn có thể chê đồ ăn ngài ấy khó ăn...”

“A? Có cô gái nào như vậy sao...? Để tôi tìm xem.” Bắc Tề phu nhân vừa nghe thấy anh nói như vậy, liền bắt tay lôi đồng tư liệu xem mặt ra tìm. Bà không chú ý đến thái độ của Thiệu Huân, khi chợt nhận ra mình nói lỡ mồm mà nơm nớp lo sợ nhìn về phía bà, cũng không thấy được anh thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Thả lại xấp tư liệu trên tay xuống mặt bàn, Thiệu Huân ngồi thẳng dậy, dùng vẻ mặt nghiêm túc mà trầm giọng nói với Bắc Tề phu nhân.

“Phu nhân, Bắc Tề phu nhân, hôm nay tôi đến đây là để nộp đơn xin từ chức cho phu nhân.”

Bất tri bất giác sự tình lại có sự thay đổi, lặng yên thay đổi. Đợi đến khi phát hiện ra, cũng đã là trở tay không kịp.

Bắc Tề Lạc hết giờ làm việc, như bình thường mà trở về nhà, nhưng lại có chút gì đó không giống với bình thường, vì hôm nay, anh không ra mở cửa chào đón hân.

Hắn nhíu mày, không hề nghĩ ngợi mà ấn chuông cửa, mặc dù hắn cũng có chìa khóa, nhưng hắn không muốn tự mình đi mở cửa.

Chuông cửa vang hết tiếng này đến tiếng khác, Bắc Tề Lạc càng ngày càng nhíu chặt mày lại, cuối cùng hắn chỉ có thể tìm kiếm chìa khóa ở tận đáy cặp da, mở cửa.

Bắc Tề Lạc vừa đoán vì sao hôm nay Thiệu Huân lại về trễ như vậy, vừa tiện tay quăng cặp da xuống ghế, rồi sau đó mới vừa cởi áo khoác vừa đi lên tầng hai.

Khi hắn kéo cà vạt ra khỏi cổ, hắn đã đi đến trước cửa phòng của Thiệu Huân. Tuy rằng đã biết Thiệu Huân không có ở nhà, nhưng hắn vẫn không tìm được mà muốn xác nhận lại một chút.

Có khi Thiệu Huân lại đang ngủ thì sao... nên mới không phát hiện ra hắn đã về nhà.

Nghĩ như vậy, Bắc Tề Lạc liền nhẹ nhàng mà mở cửa phòng, đi vào trong.

Khi hắn nhìn thấy căn phòng trống không không có một bóng người, hắn thất vọng mà quay người đi ra.

Nhưng ngay khi hắn chuẩn bị bước ra khỏi cửa phòng, hắn đột nhiên nhận ra cái gì đó, nhanh chóng quay người lại, nhìn về phía tủ đầu giường.

Bởi vì thường xuyên qua đêm trong căn phòng này, nên Bắc Tề Lạc nhớ rõ mỗi một thứ đồ trang trí trong đây. Hắn nhớ rõ, trên tủ đầu giường bên trái giường có một tấm ảnh gia đình của Thiệu Huân và Giai Huệ. Nhưng hiện giờ, cả tấm ảnh cùng với chiếc đồng hồ giản dị của Thiệu Huân đều không thấy. Thiệu Huân rất coi trọng tấm ảnh này, anh vẫn đều đặn đặt nó ở đầu giường, chưa bao giờ cất đi. Nhưng hiện tại, cả hai bên tủ đầu giường đều trống không, không có bất cứ thứ gì.

Bắc Tề Lạc luôn luôn là một người sâu sắc mẫn tuệ, hắn đã ngửi được hơi thở khác thường. Ánh mắt hắn lạnh lùng, nhanh chóng đi đến mở toang tủ quần áo của Thiệu Huân ra, khi nhìn thấy cái tủ cũng là rỗng không không có một bộ quần áo nào, hắn đã nhìn không được mà sập cửa tủ đến rầm một cái.

Sau đấy, hắn dùng tốc độ nhanh nhất chạy xuống phòng khách, lôi di động từ trong túi da ra, bấm số di động của Thiệu Huân.

Qua một lúc lâu, Bắc Tề Lạc trầm mặt buông di động xuống, vì Thiệu Huân đã tắt máy di động rồi.

Ngồi im một lúc trên sofa suy nghĩ, Bắc Tề Lạc mới nhớ ra cái gì, vội vàng gọi đến một số điện thoại khác.

“Thiệu Huân?”

Bắc Tề phu nhân đang dùng bữa tối, bà ra hiệu cho chồng, ý bảo bà đi một chút, sau đó đứng dậy đi đến ban công. Khi nghe thấy Bắc Tề Lạc hỏi về Thiệu Huân, bà hơi kinh ngạc mà hỏi. “Không phải cậu ấy đã từ chức rồi hay sao? Con định tìm cậu ấy có việc gì?”

“Từ chức?!” bên kia điện thoại truyền đến thanh âm khiếp sợ của Bắc Tề Lạc.

“A? Lạc, chẳng lẽ con không biết chuyện này?” Nhận ra sự hoang mang trong thanh âm của con, Bắc Tề phu nhân kinh ngạc. “Nhưng mà hôm nay khi Thiệu Huân nói muốn xin từ chức, cậu ấy nói con đã đồng ý rồi cơ mà? Cho nên mẹ mới không nghĩ nhiều mà trực tiếp kí tên vào đơn cho cậu ấy.”

Lúc trước, vì Bắc Tề phu nhân là người đã kí hợp đồng nhận Thiệu Huân vào làm quản gia cho Bắc Tề gia, nên nếu Thiệu Huân muốn từ chức, chỉ cần Bắc Tề phu nhân đồng ý kí tên là có thể.

“Mẹ_____” thanh âm của Bắc Tề Lạc đã chuyển sang thở hổn hển, tức giận. “Sao mẹ lại không gọi điện thoại cho con xác nhận một chút? Sao lại có thể chỉ nghe lời nói của hắn mà tự chủ trương như vậy!”

Bắc Tề Lạc không ít lần rống to với mẹ của mình, nhưng phần nộ mà gầm rú như hôm nay thì chưa từng, có thể nghe ra hắn thực sự đang rất tức giận.

Bắc Tề phu nhân không biết phải làm sao mà che miệng lại. “Nhưng mà, tiểu Lạc... Mẹ không nghĩ một người thành thật như Thiệu Huân lại nói dối a...”

Người bên kia điện thoại bỗng dưng im bật, mọi thứ cũng dần dần chìm xuống.

“Tiểu Lạc?”

“Con xin lỗi, mẹ, ban nãy con có chút không khống chế được.”

“Không sao, mẹ không trách con... nhưng mà tiểu Lạc, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Vì sao Thiệu Huân lại...” nghe thấy thanh âm của con đã tỉnh táo hơn trước, Bắc Tề phu nhân tranh thủ hỏi.

“Mẹ, mẹ đừng hỏi.. vì hiện tại con cũng không biết đã xảy ra chuyện gì... thôi vậy, mẹ, con còn có việc, con cúp máy đây.”

“Tiểu Lạc, Tiểu Lạc...”

Bà còn chưa kịp nói hết thì Bắc Tề Lạc đã cúp điện thoại.

Bắc Tề phu nhân lo lắng nhìn điện thoại trong tay, khi quản gia đi đến nhận điện thoại, bà mới xoay người vô cùng buồn bực mà trở lại trong phòng ăn.

“Xảy ra chuyện gì?”

Nhìn thấy biểu tình rầu rĩ không vui của vợ, Bắc Tề Văn Thao dừng tay, hơi nghiêng người về phía vợ, nhẹ giọng hỏi.

“Là tiểu Lạc...” Bắc Tề phu nhân ngẩng đầu nhìn chồng, muốn nói gì đó, rồi lại ngừng lại. “Quên đi, có thể là do nó với Thiệu Huân có gì đó mâu thuẫn.”

“Nga.” Vì phu nhân không muốn nói, nên ông cũng không hỏi nhiều, Bắc Tề Văn Thao là một người như vậy, khi còn trẻ có rất nhiều phụ nữ cho rằng ông quá lạnh lùng, không biết quan tâm đến người khác, chỉ có Bắc Tề phu nhân mới hiểu rõ, đây là cách chăm sóc người khác của ông. Nếu đã là chuyện mà người khác không muốn nói ra, hỏi nhiều chỉ càng tăng thêm phiền não cho người khác mà thôi, cho nên không cần hỏi nữa, chờ cho đến khi người kia muốn nói rồi lúc ấy sẽ tính sau.

“Vậy đừng suy nghĩ nhiều quá, ăn cơm đi. Tiểu Lạc là một đứa trẻ thông minh, nó sẽ biết làm như thế nào là đúng mực.” Bắc Tề Văn Thao nhẹ giọng an ủi phu nhân của mình.

“Vâng.” Bắc Tề phu nhân mỉm cười nhận sự quan tâm của chồng, sau đó nàng lại trải khăn ăn lên trên đùi, tiếp tục bữa tối đang bị gián đoạn.

Chuông cửa đột nhiên vang lên không ngừng, làm cho Giai Huệ không thể tiếp tục nấu cháo điện thoại với người yêu được nữa, chỉ có thể vội vàng buông điện thoại trong tay xuống, chạy ra mở cửa.

“Ai vậy? Sao lại ấn chuông vội vàng như thế...”

Câu nói oán giận của Giai Huệ khi nhìn thấy người có khuôn mặt lạnh lùng trước cửa thì im bặt.

“Bắc Tề tiên sinh...”

Đối với một đại nhân vật còn nổi danh hơn cả những ngôi sao này, Thiệu Giai Huệ đã sớm biết, nhưng đây vẫn là lần đầu tiên được gần gũi tiếp xúc như vậy. Hơn nữa lúc này, khuôn mặt không hiểu vì sao mà phần nộ của hắn thực sự làm cho người ta chùn bước.

Thiệu Giai Huệ nhận ra khi nàng đối mặt với hắn, hai chân nàng thậm chí còn phát run.

Có lẽ là vì hơi thở lạnh như băng phát ra từ người hắn, cũng có thể vì... khí thế của hắn quá ào ạt quá áp đảo...

“Thiệu Huân đâu?!”

Không nhiều lời vô nghĩa, vừa nhìn thấy em gái của Thiệu Huân, Bắc Tề Lạc liền trầm giọng vào chủ đề chính.

“Anh... trai tôi...?”

Bị khí thế của Bắc Tề Lạc dọa, Giai Huệ phản ứng so với bình thường chậm một chút.

“Đúng, gọi hắn ra đây!” không thêm để ý đến phản ứng chậm chạp của Giai Huệ, Bắc Tề Lạc không kiên nhẫn ép hỏi.

“... Anh tôi, anh tôi không ở đây.”

Thiệu Giai Huệ sợ hãi nhìn người trước mắt, khi nghe thấy câu trả lời của nàng, khuôn mặt hắn càng trở nên âm trầm đáng sợ.

Bắc Tề Lạc không nói thêm gì nữa, trừng mắt Giai Huệ một cái, sau đó đẩy nàng ra xông vào trong nhà.

“A!” thấy Bắc Tề Lạc cường ngạnh muốn đi vào trong nhà, Giai Huệ vô cùng khẩn trương muốn túm hấn lại, nhưng bị ánh mắt lạnh lùng của hấn liếc một cái, nàng sợ đến mức không phát ra nổi thanh âm nào, chỉ có thể nao núng đứng ở một bên.

“Thiệu Huân, người lập tức đi ra cho ta! Thiệu Huân!”

Bắc Tề Lạc giống như một con dã thú đã mất không chế, nơi nơi chạy loạn đi tìm Thiệu Huân, nhưng mà căn phòng tầm bảy mươi mét vuông, qua mấy phút đã bị hấn tìm hết một vòng.

Lần này, khi Bắc Tề Lạc quay ra cửa, sắc mặt so với lúc vào còn khó coi hơn đến vài lần, làm Giai Huệ bị dọa lùi ra sau mấy bước.

“Anh... Anh tôi thực sự không có nhà...” Nàng sợ đến mức trắng xanh hết cả mặt, vừa lùi sang một bên vừa co rúm trả lời.

“Vậy hấn ta ở đâu?”

Bắc Tề Lạc ép Giai Huệ đến một góc, hấn cao hơn nàng một cái đầu, từ trên cao lạnh lùng mà chén ép xuống, lạnh giọng hỏi.

“Tôi ... tôi không biết... không phải anh ấy, đến chỗ của ngài, làm quản gia hay sao...?”

Giai Huệ không biết mình nói cái gì sai, mà làm Bắc Tề Lạc sau khi nghe xong, trong mắt lại hiện lên càng nhiều lãnh ý, làm cho người ta sợ hãi.

Hấn không nói thêm câu gì nữa, xoay người bước đi.

Thiệu Giai Huệ khiếp sợ nhìn thân ảnh cao lớn kia biến mất ở trong thang máy, sau đó nàng lấy lại tinh thần, chạy vội vào trong nhà dùng sức đóng sập cửa lại.

Thiệu Giai Huệ chạy vội vào trong phòng, cầm điện thoại ấn một dãy số. Bên kia vang lên ba tiếng tút tút, sau đó truyền đến một giọng nữ mềm nhẹ công thức hóa, đối phương hỏi nàng có chuyện gì?

Nàng trả lời. “Xin giúp tôi nói số đến phòng 706, tôi tìm vị khách tên là Thiệu Huân mới thuê phòng chiều này.”

Đợi tầm nửa phút, bên kia điện thoại liền truyền đến thanh âm trầm ổn quen thuộc với nàng.

“Anh, anh... kia, Bắc Tề Lạc thực sự đến đây...”

“Thực sự? Hấn đến lúc nào vậy?” thanh âm của Thiệu Huân đột nhiên trở nên khẩn trương.

“Vừa mới đến, cũng vừa mới đi.” Thiệu Giai Huệ chỉ tiết trả lời, sau đó lại hỏi. “Anh, anh với Bắc Tề Lạc đã xảy ra chuyện gì vậy? Nhìn hấn có vẻ rất tức giận.”

“Này...” Người bên kia điện thoại im lặng một lúc, sau đó mới nói tiếp. “Giai Huệ, chờ thêm một thời gian nữa anh sẽ nói cho em biết. Hiện tại, anh cũng không biết phải nói với em ra sao nữa.”

“Anh, nếu cảm thấy không tiện thì không cần nói ra cũng được, chỉ cần anh cam đoan chuyện này sẽ không gây nguy hiểm cho anh là em yên tâm rồi.”

Buổi chiều, anh trai nàng đột nhiên gọi điện đến cho nàng, nói anh ấy đã xin nghỉ công việc quản gia ở nhà Bắc Tề Lạc rồi, vì anh có chút mâu thuẫn với Bắc Tề Lạc.

Bắc Tề Lạc sẽ có khả năng đến tìm anh.

Vì mau chóng giải quyết chuyện này, anh rời đi nhà Bắc Tề trước, nhưng rất nhanh sẽ trở lại, hơn nữa anh cũng dặn nàng, nếu Bắc Tề Lạc đến, thì không được nói cho hấn nghe bất cứ thứ gì, nếu không tìm thấy anh, hấn chắc chắn sẽ bỏ đi.

Khi nghe thấy anh trai nói chuyện này, nàng bắt đầu cảm thấy bất an. Nhưng Thiệu Huân lại vô cùng chắc chắn mà cam đoan với nàng, mọi chuyện rất nhanh sẽ trôi qua. Lúc này nàng mới thoáng an tâm một chút.

Nhưng cứ nhớ lại khuôn mặt ảm đạm và lạnh lùng của Bắc Tề Lạc trái tim nàng lại cảm thấy lo lắng không thôi.

Bắc Tề Lạc khủng khiếp như vậy, nhờ hấn gây tổn thương đến người anh trai mà nàng quý trọng nhất thì làm sao bây giờ?

“Anh xin lỗi, Giai Huệ, làm em phải lo lắng cho anh. Nhưng anh đảm bảo với em, sẽ không có chuyện gì xảy ra cho anh đâu.” Nghe anh trai khẳng định như vậy, Thiệu Giai Huệ không còn quá lo lắng.... có lẽ mọi việc không quá nghiêm trọng như nàng nghĩ...

“Vâng, anh ơi, khi nào anh mới quay lại?”

“... Anh sẽ quay lại ngay đây, nếu Bắc Tề Lạc đã đến rồi thì sẽ không quay lại nữa đâu. Dù sao số tiền thuê khách sạn cũng không nhỏ.”

Nghe thanh âm hơi đau khổ của anh trai, Thiệu Giai Huệ đột nhiên quên đi tất cả lo lắng sợ hãi mà bật cười. “Anh, anh thực sự vẫn y như cũ, lúc nào cũng nghĩ đến tiền bạc...”

Cười cười, Thiệu Giai Huệ lại cảm thấy hơi buồn...

Cha mẹ mất từ khi hai anh em còn rất nhỏ, anh trai cô đã phải gánh vác trách nhiệm của cha mẹ, bỏ học đi làm để nuôi cô, anh vì cô mà đã đánh mất rất nhiều thứ của cuộc đời, vậy mà chưa bao giờ anh phàn nàn nửa câu về điều ấy.

Một người anh trai tốt như vậy, tận sâu trong thâm tâm cô luôn mong muốn anh sẽ tìm được hạnh phúc, hy vọng sẽ có một ai đó đến yêu thương, giúp cô bù đắp lại tất cả cho anh.

Lần ấy cô giới thiệu cho anh trai một người phụ nữ thực sự thích hợp. Với sự giúp đỡ của cô, họ đã yêu nhau. Cô cứ nghĩ rằng hai người sẽ thuận lợi như vậy mà thành đôi, sau đó là kết hôn, cùng sống hạnh phúc với nhau mãi mãi... vậy mà sự thật là cách đây không lâu, hai người thực sự chia tay...

Khe khẽ thở dài một hơi, Giai Huệ tạm biệt anh trai, sau đó cúp điện thoại.

Thiệu Huân xách hành lí, bắt xe buýt từ khách sạn, khoảng bốn mươi phút sau, anh xuống xe ở trạm xe buýt gần nhà.

Khi xuống xe, anh không lập tức rời đi, mà quay người cúi đầu cảm ơn người lái xe một chút, sau đó mới thở dài một hơi, quay người đi về nhà.

Anh quyết tâm rời khỏi Bắc Tề Lạc, giống như dùng một con dao, cắt bỏ mọi sự lộn xộn này.

Anh không chỉ trải qua những thăng trầm trong cuộc sống, mà còn hiểu được rất nhiều điều, anh hiểu được, có rất nhiều việc càng kéo dài thì càng dây dưa phức tạp... quan hệ giữa anh với Bắc Tề Lạc cũng như vậy...

Vậy thì, khi chưa đến mức không thể chia rời chia tách, hãy dứt khoát mà cắt đứt nó đi.

Trái tim Thiệu Huân tràn đầy rối rắm, anh cúi đầu rảo bước đi về phía trước. Khi sắp về đến cửa nhà, anh ngẩng đầu nhìn lên, sau đó anh sững sờ mà dừng chân...

“Bắc.... Bắc Tề Lạc... sao người lại ở đây?”

Thiệu Huân tròn tròn mắt, há miệng thốt ra được một câu như vậy khi nhìn thấy người kia xuất hiện trước mắt anh.

Đôi mắt Bắc Tề Lạc nhìn Thiệu Huân quá bình tĩnh, nhưng trong bóng tối, đôi mắt thấu triệt của hấn lại làm cho người ta thấy sợ hãi, tràn đầy lạnh lẽo.

Khuôn mặt Bắc Tề Lạc không có chút biểu tình gì, chỉ nhẹ nhàng mở miệng. “Em gái người cũng giống người, khi nói dối không dám nhìn thẳng vào người đối diện.”

Thiệu Huân không biết phải nói gì, cũng không dám nhìn thẳng vào đôi mắt của Bắc Tề Lạc. Lúc này, cảm giác hoảng hốt, đau xót, không được tự nhiên... rất nhiều cảm xúc lẫn lộn đan xen trong ngực anh.

Bắc Tề Lạc không định tiếp tục giữ im lặng, hần bước về phía Thiệu Huân, sau đó đứng ở trước mặt anh nói. “Theo ta trở về.”

Vì câu nói của Bắc Tề Lạc mà trái tim Thiệu Huân khẽ co rút một chút, nhưng anh kiên định với lí do của mình. Anh đột ngột ngắt đầu, vô cùng khẳng định nói một tiếng “Không!”

“Lí do?” Bắc Tề Lạc nheo mắt lại hỏi.

“Ta không thể quay lại được.” Thiệu Huân không trả lời hần, chỉ nhìn thẳng vào hần, lặp lại ý định của mình.

“Có phải vì cha mẹ của ta hay không? Người sợ bọn họ sẽ biết đến quan hệ của chúng ta?”

Bắc Tề Lạc là một người vô cùng thông minh, tinh tế, hần đã sớm hiểu rõ Thiệu Huân.

Thiệu Huân không nói gì nữa.

“Ta hiểu rồi.” Bắc Tề Lạc cúi đầu cười lạnh một cái. “Cũng biết phải làm như thế nào rồi.”

Sau đấy, Bắc Tề Lạc không nói thêm câu nào nữa, chỉ đột ngột mà nắm lấy cánh tay Thiệu Huân, lôi kéo anh đi về hướng ngược lại.

“Bắc Tề Lạc, ta đã nói là ta sẽ không quay lại!”

Thiệu Huân cố gắng thoát khỏi cánh tay mạnh mẽ của hần.

“Ta không bắt người quay trở lại.” Bắc Tề Lạc mỉa mai cười với anh. “Ta đưa người đến gặp cha mẹ của ta.”

“Cái... cái gì?”

“Ta muốn nói cho họ biết, người ta yêu tên là Thiệu Huân, cho dù hần là một người đàn ông, ta vẫn yêu hần, ngoài hần ra ta không cần bất kì ai khác nữa!”

Lời nói kiên quyết của Bắc Tề Lạc làm Thiệu Huân như bị đấm nguyên tại chỗ, đã là ban đêm, không còn ai ở trên đường nữa. Thanh âm của hần rõ ràng như vậy, thậm chí còn vọng đi vọng lại mấy lần trong lòng anh...

Đôi mắt Bắc Tề Lạc vẫn cố định ở trên người của Thiệu Huân, bỗng nhiên lại chuyển đến phía sau anh. Thấy ánh mắt khác thường của hần, Thiệu Huân giật mình mà quay người lại, anh nhìn thấy Thiệu Giai Huệ không biết đã đứng ở sau lưng anh từ bao giờ, dáng vẻ của nàng là kinh hoàng giật mình.

“Em... em...”

Lúc bị ánh mắt đáng sợ của Bắc Tề Lạc chiếu đến nàng cũng đã sợ hãi không thôi, lúc này lại bắt gặp tầm mắt ngạc nhiên của anh trai, trái tim bị hoảng sợ của nàng lúc này bối rối không biết nên như thế nào mới tốt.

“Anh... em chỉ cảm thấy, chắc là anh đã gần về đến nơi, nên muốn đi xuống... đón anh...”

Nhưng nàng không ngờ tới, khi đi xuống nàng sẽ xem được hình ảnh kinh người như vậy, lại còn nghe được những lời không thể tưởng tượng nổi.

“Giai Huệ...”

Thiệu Huân trầm trọng gọi tên em gái, rồi mới dùng sức hất tay của Bắc Tề Lạc ra.

Không khí nặng nề xuất hiện giữa ba người, sau lời giải thích dứt quãng của Giai Huệ, không ai nói nữa.

Thiệu Huân là không biết nên giải thích như thế nào, còn Bắc Tề Lạc? Trong mắt hần, cảm xúc hứng thú đang dần dần xuất hiện.

Có thể thấy, Bắc Tề Lạc đã sớm mong chuyện này xảy ra. Có lẽ hần vẫn luôn chờ đợi có người phát hiện ra chuyện này, thậm chí hần còn muốn cho toàn thế giới biết được quan hệ giữa hần và Thiệu Huân, để Thiệu Huân không thể trốn tránh hần được nữa, chỉ có thể ở lại bên cạnh hần.

2. Chương 2

“Anh, chẳng lẽ anh chia tay với Úc tỷ là Vì anh với Bắc Tề tiên sinh...”

Vấn đề cho dù có khó mở miệng như thế nào, cuối cùng vẫn phải giải quyết. Ba người im lặng thật lâu, Thiệu Huân là người mở miệng đầu tiên, vì sự việc không thể không giải quyết nên anh đã quyết định tìm một chỗ yên tĩnh để nói ra tất cả.

Mà lựa chọn tốt nhất cho lúc này chính là nhà cũ của anh. Thế là ba người không lâu sau liền ngồi trong căn phòng không tính rộng rãi, nhưng lại tràn đầy ấm áp thoải mái này.

Cho dù đã ngồi xuống, nhưng vì không biết phải nói gì, nên ba người vẫn im lặng.

Sở dĩ Bắc Tề Lạc không nói gì, là vì hắn nghĩ chuyện cần giải quyết ở đây, là chuyện giữa Thiệu Huân và Giai Huệ, hắn không có nghĩa vụ cũng không có quyền lợi được xen vào. Hắn chỉ có thể ngồi im, chờ Thiệu Huân giải thích tất cả mọi chuyện với em gái mình.

Còn lí do Thiệu Huân im lặng cũng đơn giản, vì anh không biết phải nói gì với em gái.

Giai Huệ thì vẫn bị bất ngờ cộng khiếp sợ vây ở bên trong, nên đã quên mất phải hỏi cái gì...

Thời gian trôi qua trong lặng yên, ba người vẫn im lặng. Cuối cùng, người mở miệng đầu tiên là Giai Huệ.

Chuyện nàng muốn hỏi thì rất nhiều, nhưng chuyện quan trọng nhất mà nàng muốn biết chính là nguyên nhân Thiệu Huân chia tay với Úc Ngôn.

Bắc Tề Lạc lúc này giật mình một chút, quay sang nhìn Thiệu Huân ngồi ở cách đấy không xa.

Nghe thấy câu hỏi của em gái, Thiệu Huân đại ra một lúc, dừng vài giây mới cứng ngắc gật đầu. “... có thể coi là vậy đi...”

“Vậy anh với Bắc Tề tiên sinh... bắt đầu từ lúc nào?”

“Bắt đầu từ lúc nào...” câu hỏi này làm cho Thiệu Huân rối rắm lại càng thêm rối rắm, mơ hồ, suy nghĩ đảo quanh ở trong đầu, vậy mà như thế nào cũng không thể tìm được đáp án.

“Có lẽ, rất sớm.... hai người bọn anh rất sớm đã gặp nhau rồi...”

Suy nghĩ thật lâu, trong đầu anh không ngừng hiện lên hình ảnh trong buổi tiệc kia, lần đầu tiên anh được nhìn thấy vẻ bên ngoài tuyệt mỹ của Bắc Tề Lạc.

“Còn trước cả khi gặp Úc tỷ sao?”

Đáp án mơ hồ của anh không thể thỏa mãn sự hiếu kì của Giai Huệ, vì vậy nàng lại hỏi tiếp.

“..... Đúng vậy, còn trước cả khi gặp Úc Ngôn.” Dừng một chút, Thiệu Huân đưa ra một đáp án khẳng định.

Lời nói của hắn làm cho hai người ở đây có phản ứng khác nhau.

Giai Huệ kinh ngạc, mà biểu tình cứng ngắc của Bắc Tề Lạc thì trở nên mềm mại hơn một chút.

“Em không hiểu.” Giai Huệ lắc đầu nói. “Nếu trước khi gặp Úc tỷ anh đã thích Bắc Tề tiên sinh, vậy tại sao anh lại còn nhận tình yêu của chị ấy? Như vậy không phải là lừa gạt Úc tỷ hay sao?”

Nhớ lại bản thân đã tổn thương Úc Ngôn như thế nào, Thiệu Huân cảm thấy đau thương. “Anh cũng chỉ mới hiểu được tâm ý của bản thân mấy ngày hôm trước mà thôi... mà lúc ấy, quan hệ của anh đã làm Úc Ngôn bị tổn thương rồi...”

“Sao lại có thể như vậy được...?” Thiệu Giai Huệ cúi thấp đầu xuống.

“Giai Huệ, xin lỗi em.” Thiệu Huân che kín khuôn mặt cực kì áy náy của mình. “Anh xin lỗi, anh đã làm tổn thương người tiền bối mà em rất kính trọng...”

“Anh, anh không cần tự trách, em biết anh cũng không muốn mọi chuyện xảy ra như vậy... chỉ có thể trách hai người không có duyên phận mà thôi...”

Giai Huệ ngồi xổm xuống trước mặt anh trai mình, nhẹ giọng an ủi anh.

“Hơn nữa Úc tỷ cũng không trách cứ anh, chị ấy từng gọi điện thoại cho em nói, nguyên nhân hai người chia tay không phải là lỗi lầm của bất kì bên nào, mà là vấn đề từ cả hai bên, mới không thể không chia tay...”

Thiệu Huân nghe nàng nói xong, trong lòng càng bi thương. “Úc Ngôn thực sự là một người phụ nữ tốt... là do anh không xứng với nàng ấy.”

“Anh, anh đừng như vậy nữa...” Thấy anh khổ sở tự dằn vặt như vậy, Giai Huệ muốn nắm lấy tay anh, muốn an ủi anh, nhưng Bắc Tề Lạc còn nhanh hơn nàng, chỉ chớp mắt, hắn đã ôm anh vào trong ngực.

Hắn hoàn toàn bỏ qua phản ứng khiếp sợ của Giai Huệ, nhưng Thiệu Huân thì không, anh cực lực giãy dụa muốn thoát ra khỏi vòng tay của hắn.

“Khi người khổ sở, muốn tìm một người để dựa vào, thì hãy dựa vào ngực của ta đi. Ngoài nơi này ra, người không được phép đi bất cứ nơi nào khác!”

Giọng tuyên ngôn vô cùng cường ngạnh bá đạo, lại ẩn chứa tình cảm nồng đậm. Không chỉ Thiệu Huân, mà ngay cả Giai Huệ cũng nhận ra.

Người này, bình thường luôn là một người lạnh lùng xa cách, nên khi dịu dàng thì trở nên không được tự nhiên như vậy. Nhìn thoáng qua, người ta sẽ nghĩ hắn là một người cao ngạo, không quan tâm đến bất cứ người nào xung quanh, nhưng thực tế hắn lại là một người vô cùng sâu sắc và tinh tế.

Chuyện Giai Huệ dễ dàng chấp nhận mối quan hệ giữa anh và Bắc Tề Lạc quả thực làm cho Thiệu Huân ngỡ ngàng.

“Em làm vậy chỉ vì em cảm thấy, Bắc Tề tiên sinh là người có thể mang lại hạnh phúc cho anh mà thôi...”

Thiệu Giai Huệ bình tĩnh giải thích với Thiệu Huân.

“Anh, em cũng không mong muốn gì xa xôi, em chỉ mong anh có thể có được hạnh phúc... anh đã vất vả lâu như vậy rồi, đã đến lúc anh tìm một người mà anh có thể dựa vào...”

Sự giải thích của em gái Thiệu Huân làm cho Bắc Tề Lạc khẽ cong khóe môi lên.

“Người xem đi, mọi chuyện không nghiêm trọng như người tưởng. Tất cả đều là do người suy nghĩ quá nhiều mà thôi.”

Lời nói của Bắc Tề Lạc làm Thiệu Huân yên lặng.

“Huân, quay trở về với ta.”

Người đã quen ra lệnh rồi, nên khi nói một câu thỉnh cầu như vậy, lại vẫn như thói quen dùng ngữ điệu của một câu mệnh lệnh.

“....Không... ta không quay lại đâu.”

Ý tưởng này vẫn tồn tại kiên định trong lòng anh, mà anh cũng hành động y như thế.

“Nguyên nhân?” đôi mắt bình tĩnh của Bắc Tề Lạc lại có dấu hiệu sắp nổi phong ba.

“Rất nhiều...”

Tâm mắt của Thiệu Huân dừng ở một điểm bất định nào đấy, suy nghĩ của anh lại bắt đầu mơ hồ, thoát nhìn có vẻ anh đang trầm tư, kì thực anh chỉ đang vì phiền muộn mà ngẩn ngơ...

Bắc Tề Lạc cũng im lặng một cách kì lạ, rồi sau đó hắn mới đứng bật dậy từ sofa, trực tiếp túm lấy anh.

“Bắc Tề...”

“Sao người cứ nghĩ nhiều như vậy làm gì nhỉ? Thà làm ra chút hành động thực tế còn tốt hơn! Người sợ cha mẹ ta biết chuyện này phải không? Vậy thì ta càng muốn nói cho họ biết! Để người khỏi phải miên man suy nghĩ cả ngày nữa!”

Vẻ mặt cùng giọng điệu nghiêm túc của hắn làm Thiệu Huân thở hốc vì kinh ngạc.

“Người đừng làm mọi việc rồi tung lên nữa có được hay không hả?!”

“Sao ta lại quấy rối lung tung, làm mọi việc rồi tung lên được?!”

“Như người bây giờ chính là quấy rối, làm xằng làm bậy!”

Bắc Tề Lạc nheo mắt lại. “Việc nói cho cha mẹ ta biết quan hệ của chúng ta chính là quấy rối, làm xằng làm bậy?”

“Đúng!” Thiệu Huân dùng sức nuốt nước bọt. “Đúng là em gái của ta đã chấp nhận quan hệ của chúng ta. Nhưng như thế không đồng nghĩa với việc mọi người đều giống nàng, có thể dễ dàng chấp nhận mối quan hệ không bình thường này!”

“Sao lại không bình thường? Chẳng qua chỉ là ta yêu người, và người cũng yêu ta, không phải sao?!”

“Đúng! Nhưng chúng ta đều là đàn ông a!!”

Bắc Tề Lạc dùng sức nắm cổ tay của Thiệu Huân, giống như muốn cắt đứt cánh tay của anh, tâm tình của hắn cũng sắp bùng nổ.

“Chỉ vì nguyên nhân này? Vì một nguyên nhân buồn cười như vậy?”

Thanh âm của Bắc Tề Lạc trở nên khàn khàn vì phẫn nộ, lại tấn công thẳng vào trái tim đang đập loạn xạ của Thiệu Huân.

“Nguyên nhân này buồn cười sao?” Thiệu Huân cười khổ lắc đầu. “Bắc Tề Lạc, người làm ơn hãy lấy cách suy nghĩ của người thường mà ngẫm lại đi được không? Hai người đàn ông yêu nhau, trong mắt của người bình thường chính là cấm kỵ, là không nên, là không thể chấp nhận được... hơn nữa mẹ của người vẫn luôn kì vọng người có thể thành gia lập nghiệp a!”

“Người quan tâm mẹ ta muốn gì làm cái gì? Hơn nữa cũng không phải nàng muốn ta làm cái gì, ta sẽ phải làm cái ấy a!”

“Bắc Tề Lạc...” Thiệu Huân đột nhiên cảm thấy đau đầu chết đi được. Vì sao mà anh lại không thể nào nói cho Bắc Tề Lạc hiểu được đâu? Cứ có cảm giác hai người bọn họ đứng ở những nơi hoàn toàn khác nhau, nên suy nghĩ của hai người cũng không thể hợp lại một chỗ được.

Nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng Thiệu Huân chỉ có thể bất đắc dĩ nói. “Vậy ta thử hỏi người, vì sao người lại ghét Lam Cảnh Ngạn tiên sinh?”

Đột nhiên Thiệu Huân lại đề cập đến người này, làm Bắc Tề Lạc khó hiểu nhú mày. “Sao lại đột nhiên nhắc đến hắn?”

“Cứ trả lời vấn đề của ta trước đã.”

“... Hắn cứ như một con đỉa trâu vậy, cứ bám lấy ta mãi không buông ra, hơn nữa hắn là một tên đồng tính luyến ái ghê tởm!”

“Tốt lắm, đấy chính là vấn đề.” Thiệu Huân gật đầu.

“Bắc Tề Lạc, người cảm thấy như thế nào mới gọi là đồng tính?”

“Cái này còn phải hỏi? Đồng tính chính là những người chỉ thích người đồng tính với mình.” Bắc Tề Lạc trả lời một cách đương nhiên.

“Vậy người còn chưa nhận ra rằng, mối quan hệ giữa chúng ta chính là loại quan hệ đồng tính mà người ghét nhất hay sao?”

“Vớ vẩn!” Thiệu Huân cứ nghĩ cuối cùng Bắc Tề Lạc cũng hiểu ra, không ngờ hắn lại chỉ cười nhạt nói. “Ta không thích đàn ông, ta chỉ thích người thôi, mà người lại trùng hợp là một người đàn ông.”

“...aizzz” Thiệu Huân cúi đầu thở dài một hơi, anh có cảm giác mình đã bị đánh bại hoàn toàn.

“Tóm lại, nếu người đã hiểu rõ mọi chuyện như vậy rồi, vậy thì trực tiếp mà đến đòi mặt với tất cả đi.”

Đề tài lại vòng vo quay lại, lần này, Bắc Tề Lạc không để cho Thiệu Huân có cơ hội phản kháng, lôi anh ra ngoài cửa.

“Bắc Tề Lạc, coi như ta cầu người, chuyện này... đừng cho cha mẹ của người biết có được không?”

“... ta biết, chúng ta nghĩ hoàn toàn không giống nhau, nhưng mà...” Thiệu Huân cúi đầu, nhìn bàn tay đang nắm tay mình của Bắc Tề Lạc, anh bất đắc dĩ nói. “Nhưng người vẫn biết đấy, tâm tình của cha mẹ người nếu biết người yêu một người đàn ông, hơn nữa cũng không thể sinh được đứa cháu nội mà hai người họ chờ mong...”

“Ta bỏ đi... ngoài việc sợ bị bọn họ phát hiện ra... còn vì sợ người sẽ vì vậy mà đau khổ dần vật...”

Thiệu Huân nhắm chặt hai mắt lại, chèn ép hình ảnh Bắc Tề Lạc đau khổ vì cha mẹ vào sâu trong đáy lòng, im lặng một lúc lâu mới nói tiếp. “Người sẽ hiểu... người có thể hiểu được, đúng không?”

Bắc Tề Lạc vẫn yên lặng, Thiệu Huân không ngẩng đầu nên không biết phản ứng trên mặt hắn ra sao, anh lo lắng chờ đợi...

“Ta không hiểu, ta cũng không suy nghĩ cẩn thận.”

Bắc Tề Lạc buông anh ra.

“... Hơn nữa, không cần biết ta có hiểu hay không, ta cũng nhất quyết sẽ không buông tha cho người.”

Thiệu Huân chậm rãi ngẩng đầu, nhìn biểu tình kiên định bình tĩnh của Bắc Tề Lạc, không hiểu sao lại cảm thấy hốc mắt mình ướt ươn ướt...

“Người không cần lo lắng ta sẽ hối hận, thậm chí thống khổ vì lựa chọn ngày hôm nay... Nếu hôm nay ta đánh mất người, ta mới phải hối hận cả đời...”

“Cảm giác của ta, người có thể hiểu được, đúng không?”

Bắc Tề Lạc chăm chú nhìn anh, khuôn mặt của hắn từ trước đến nay đều là nghiêm nghị lạnh lùng, lúc này lại xuất hiện nhu tình... Thiệu Huân cảm thấy cổ họng mình như bị nghẹn lại, không thể phát ra nổi một tiếng, chỉ có thể đứng ngẩn người, nhìn lại hắn.

“Quay lại với ta đi, người không cần lo lắng nhiều lắm... cha mẹ ta cũng không phải là người không phân rõ phải trái... mẹ ta tin tưởng người như vậy, có lẽ, nàng sẽ nhận người...”

Tương lại mịt mờ, không thể đoán trước...

Lời nói nói ra lúc này, cũng chỉ là suy đoán mà thôi.

Chuyện của hai người nếu để vợ chồng Bắc Tề tiên sinh biết, hậu quả sẽ như thế nào, không ai xác định được. Nhưng mà... nhưng mà...

Thiệu Huân lấy tay che khuôn mặt sắp đầu hàng của mình, anh không muốn Bắc Tề Lạc nhìn thấy sự yếu ớt của anh.

Anh phát hiện, ý đồ thuyết phục Bắc Tề Lạc của anh đã thất bại, hơn nữa còn bị hắn thuyết phục ngược lại...

Bởi vì giờ phút này hắn quá dịu dàng, quá sâu tình, vì ngôn ngữ cố chấp của hắn... vì.... Vì... anh cũng rất yêu hắn a...

Xuyên qua khe hở nơi ngón tay, anh nhìn thấy em gái anh đứng ở cửa phòng khách, anh chậm rãi buông tay, dùng ánh mắt bất lực nhìn nàng. Câu trả lời của nàng dành cho anh là một cái gật đầu kiên định.

Ánh mắt của nàng nói cho anh, tin tưởng Bắc Tề Lạc đi anh.

Trái tim dao động của anh được ủng hộ, cuối cùng anh hạ quyết tâm. Anh quay lại nhìn người đàn ông kia, cắn môi dưới, sau đó cúi đầu nhẹ giọng nói.

“Ta về cùng với người...”

Anh không nhìn thấy Bắc Tề Lạc, sau khi nghe thấy những lời anh nói liền thở nhẹ nhõm một hơi. Nhưng Giai Huệ lại nhìn thấy, giờ phút này, nàng càng tin tưởng vững chắc rằng, Bắc Tề Lạc nhất định sẽ đem lại hạnh phúc cho anh trai của nàng... cho dù con đường đi đến hạnh phúc kia vẫn còn mơ hồ, chưa thể xác định...

3. Chương 3

Một lần nữa quay lại căn nhà này, Thiệu Huân ý thức được một điều.

“Ta đã không còn là quán gia của người nữa, vậy hiện tại ta phải lấy thân phận gì để sống ở đây?”

“Đương nhiên là tình nhân.” Bắc Tề Lạc đương nhiên nói. Thiệu Huân nhú mày suy nghĩ.

“Không phải người đã đồng ý sẽ không để ai biết được chuyện này hay sao?”

Đây là điều mà anh thỉnh cầu hắn, nên cho dù rất không muốn, Bắc Tề Lạc cũng chỉ có thể đồng ý. “Chỉ cần người không bỏ đi nữa, cũng không nghĩ lung tung ... thì ta sẽ miễn cưỡng đồng ý...”

Tuy rằng hắn không cam lòng mà đồng ý, nhưng việc hắn nhượng bộ vẫn làm Thiệu Huân thấy cảm động.

Một người kiêu căng như vậy, vậy mà lúc này lại có thể làm trái ý định của bản thân, chấp nhận một chuyện hắn không muốn, vì anh...

“Vậy thì... người vẫn dùng thân phận quán gia nhé?”

Bắc Tề Lạc khẽ cười một chút, sau đó hắn đi đến ôm Thiệu Huân vào trong lòng, nói nhỏ bên tai anh. “Quán gia chỉ thuộc về riêng mình ta.”

Thiệu Huân không hiểu ý tứ ái muội trong lời nói của hắn, vì vậy nghi hoặc hỏi lại. “Người định tiếp tục thuê ta sao?”

“Đương nhiên.”

Bắc Tề Lạc trả lời quyết đoán. “Lần này ta sẽ tự mình kí hợp đồng với người. Hừ, để lần sau cho dù người có muốn bỏ đi cũng không thể không đến hỏi ý kiến của ta nữa.”

“Còn có thể có lần sau sao?”

Thiệu Huân chỉ làm bầm lâu bầu khẽ thì thầm trong miệng, nhưng Bắc Tề Lạc đang gần sát với anh, nên hắn có thể nghe thấy rõ ràng.

Vòng tay ôm lấy thắt lưng của Thiệu Huân càng dùng sức, kéo thân thể anh sát vào người hắn, không có chút khe hở nào.

“Sẽ không.”

Trước khi ngậm lấy môi anh, Bắc Tề Lạc cũng thầm nói nhỏ, giọng nói là tình cảm thân thiết...

“Sẽ không có lần sau nữa... khi nhìn thấy người bỏ ta mà đi, trái tim ta, giống như bị người ta vét sạch sẽ... cảm giác như vậy, ta nhất định... sẽ không muốn trải qua lần thứ hai nữa...”

Mọi chuyện lại trở về điểm xuất phát, không có gì thay đổi, giống y như thời gian trước khi anh bỏ đi, anh lại là quán gia của Bắc Tề Lạc, nhiệm vụ là chăm sóc cuộc sống hàng ngày của hắn.

Nếu cố tình muốn tìm ra sự thay đổi, thì chỉ có một điều duy nhất, đây là lúc này, cố chủ của anh không phải là Bắc Tề phu nhân, mà chính là Bắc Tề Lạc.

“Thực sự giống, y như chuẩn bị ký giấy đăng ký kết hôn.”

Khi Bắc Tề Lạc chuẩn bị hợp đồng, nghiêm túc ký tên của hắn xuống, hắn thốt lên một câu như vậy.

Bàn tay nắm bút của Thiệu Huân hơi run một chút, anh liếc nhìn người đang cười rất sung sướng kia, sau đó cũng nhanh chóng ký tên của mình vào.

Sau khi cả hai chữ ký đều đã đủ cả, Bắc Tề Lạc hài lòng xem lại bản hợp đồng một lần nữa.

“Thời hạn hiệu lực chỉ có ba năm... thật đáng tiếc, nếu là cả đời thì tốt rồi...”

“Người lại nghĩ lung tung rồi.” Thiệu Huân buông bút xuống, sau đó đứng dậy.

“Người muốn đi đâu?”

“Chuẩn bị bữa tối, đây là trách nhiệm của ta, không phải sao?”

Thiệu Huân đi đến cạnh cửa, quay đầu lại thản nhiên nói.

“Cũng đúng.” Bắc Tề Lạc nhìn Thiệu Huân rời đi, ngồi thêm một lát, sau đó đem bản hợp đồng kia cất vào trong ngăn bàn, khóa kỹ lại.

Thật sự là khó tin, vì chỉ một mảnh giấy như vậy thôi, lại có thể trói buộc con người lại với nhau, làm cho hai người có thể sống cùng một chỗ...

Nhìn ngăn bàn bị khóa cẩn thận, Bắc Tề Lạc lộ ra một nụ cười an tâm.

“Chào buổi sáng, Thiệu tiên sinh.”

“Xin chào.”

Chín giờ đúng, như mọi ngày, Thiệu Huân đón những người lao công đến quét dọn nhà cửa.

“Thời tiết hôm nay vẫn tốt. Thật thoải mái.”

Có lẽ vị đại thúc này gặp mặt nhiều lần, đã rất quen thuộc với Thiệu Huân, nên lúc này sẽ cười cười mà hàn huyên thêm hai câu với anh.

“Vâng, đúng vậy. Hôm nay lại làm phiền mọi người.”

Thiệu Huân khách khí mỉm cười một chút.

“Không, không, đây là công việc của chúng tôi mà. Mà hôm nay cũng bắt đầu quét dọn từ tầng ba như mọi lần sao?”

“A, không, hôm nay chủ nhân ở nhà, ở bên trong phòng nghỉ ngơi. Nếu trên tầng ba phát ra âm thanh ồn ào sẽ làm phiền đến ngài ấy, nên mọi người bắt đầu từ ngoài sân đi.”

“Tôi hiểu. Được rồi, mọi người bắt tay vào công việc nào.”

Vị đại thúc dẫn đầu này cúi chào Thiệu Huân một cái, sau đó cùng mọi người đi đến sân sau.

Thiệu Huân đứng ở một bên chỉ đạo một lúc, sau đó nhìn đồng hồ, thấy thời gian sắp đến, liền đi lên tầng hai đến phòng của Bắc Tề Lạc.

Vận nhẹ nắm tay một cái, cửa liền mở ra, có vẻ Thiệu Huân đã biết cửa không khóa nên cũng không có gì ngạc nhiên, chậm chậm đi vào trong phòng.

“Dậy chưa, Lạc?”

Thiệu Huân vốn không có thói quen xưng hô thân thiết như vậy, nhưng mà dưới sự bắt buộc ngoan cố của Bắc Tề Lạc, anh cũng dần dần quen.

Đứng cạnh giường nhìn chăn cuộn thành một đống, Thiệu Huân dở khóc dở cười.

Bắc Tề Lạc khi ngủ sẽ cuộn cả người trong chăn, giống y như trẻ con, nếu để người ngoài nhìn thấy, chắc không ai dám tin tưởng rằng đây chính là Bắc Tề Lạc.

Khi tỉnh thì trầm tĩnh, nhưng khi ở bên cạnh người mà hần tin cậy, thì lại tùy hứng y như một đứa nhỏ.

“Lạc...”

Gọi mấy câu cũng chưa thấy hần đáp lại, Thiệu Huân đi đến cạnh giường, định kéo chăn bông ra, để người kia có thể nghe thấy thanh âm của anh.

Kỳ thực anh cũng không muốn gọi Bắc Tề Lạc dậy. Đạo gần đây công việc của hần rất bận rộn, hần đi ngủ rất muộn. Nhưng mà tối hôm qua trước khi đi ngủ, Bắc Tề Lạc còn dặn anh nhất định phải đánh thức hần dậy trước chín giờ.

Không biết hần định làm gì. Vì hôm nay hần được nghỉ không cần đi làm, anh liền để hần ngủ thêm nửa tiếng nữa mới đi lên gọi hần dậy.

Kéo chăn bông ra, khuôn mặt ngủ say vô cùng thiên chân của Bắc Tề Lạc hiện ra trước mắt Thiệu Huân, anh nhìn hần, ánh mắt cũng dịu dàng hơn rất nhiều.

Hần khi ngủ cùng khi thức là hai người hoàn toàn trái ngược nhau.

Nhưng cho dù là ngủ hay thức, hần đều hấp dẫn anh, làm anh không kìm lòng được đi yêu hần.

Tình cảm của anh dành cho hần, có lẽ đã sâu sắc đến mức chính anh cũng không thể ngờ nổi.

“Ngắm ta đến ngây ngốc cả người rồi ah?”

Bắc Tề Lạc không biết đã mở mắt từ bao giờ, rõ ràng lúc này anh gọi mãi hần không trả lời, vậy mà lúc này ánh mắt hần mở ra vô cùng thanh minh, không hề có chút ngập nhèm mới ngủ dậy nào. Hần cười nhìn Thiệu Huân, còn để lộ ra hai núm đồng tiền dịu dàng bên má, có vẻ tâm tình của hần rất tốt.

Thiệu Huân nhìn hần, không nhịn được mỉm cười. “Người thực sự rất xinh đẹp, đến mức làm cho người ta nhìn thấy liền trở nên si ngốc.”

Bắc Tề Lạc nhú mày. “Không được nói ta xinh đẹp.”

“Vậy người muốn ta nói gì?”

Ánh mắt Bắc Tề Lạc lóe lên một chút, hần nhỏ giọng nói. “Nói, người yêu ta.”

Thiệu Huân sững sốt một lúc, mới cười nói. “Sắp mười giờ rồi kìa, mau rời giường đi.”

Sau đấy, anh đi đến bên cửa sổ, kéo bức màn ra, cố ý xem nhẹ ánh mắt âm trầm của Bắc Tề Lạc ở sau lưng.

Bắc Tề Lạc đi xuống giường, vừa đi vừa nói. “Hôm qua ta bảo người gọi ta dậy lúc chín giờ cơ mà?”

“Hôm qua người ngủ rất muộn, cho nên ta muốn để người ngủ thêm một lát mới gọi dậy.” Thiệu Huân xoay người, có lỗi mà nhìn hần, “Sao vậy? Có phải đã làm chậm trễ chuyện gì của người không?”

Liếc mắt nhìn Thiệu Huân một cái, Bắc Tề Lạc lại lạnh lùng hỏi tiếp.

“Người ăn sáng chưa?”

Bắc Tề Lạc hỏi như vậy làm Thiệu Huân giật mình sững sốt. “A, ăn rồi. Ta ăn lúc chín giờ rồi. Có chuyện gì sao?”

Bắc Tề Lạc hơi dỗi mà gật gật đầu. “Người thực sự làm hỏng việc rồi.”

“Này...”

Nghe hần nói như vậy, Thiệu Huân cảm thấy áy náy, đang suy nghĩ không biết nên xin lỗi hần như thế nào, lại nghe thấy hần nói tiếp. “Ta đang tính sáng nay sẽ dậy ăn sáng cùng người. Mà người lại không chịu gọi ta dậy, làm kế hoạch của ta hoàn toàn đổ bể rồi, này không phải hỏng việc thì là gì?”

“Người...” Tên kia dùng vẻ mặt nghiêm trang nói ra lời nói làm người ta dở khóc dở cười, Thiệu Huân bắt đầu dĩ nhiên không biết phải nói gì...

“Ta không biết, mặc kệ người, cho dù người đã ăn rồi cũng phải ăn thêm một lần nữa!” Bắc Tề Lạc đi đến cạnh Thiệu Huân, tùy hứng nói.

“Thời gian vừa rồi công tác bù đầu, phải đến gần một tháng rồi ta không được ăn sáng với người, hôm nay cho dù thế nào cũng không thể bỏ qua.”

Thiệu Huân ngơ ngác nhìn người đàn ông cao hơn anh một cái đầu, biểu tình nghiêm trọng mà nói mấy lời kia, anh bỗng cảm thấy buồn cười, liền cúi đầu che miệng cười.

Hắn thực sự giống một đứa nhỏ bốc đồng a...

“Này, Huân, người cười cái gì?”

Cái đầu cúi thấp của Thiệu Huân bị cường ngạnh nâng lên, anh không thể không nhìn cười nhìn khuôn mặt xinh đẹp đang nhăn nhó bức tức của Bắc Tề Lạc.

“Không cười cái gì a.”

Ho nhẹ mấy cái, anh nuốt ý cười vào trong bụng. Anh cũng không định nói thật, làm cho người thực sự rất giống một đứa trẻ – lại không thích người ta nói hắn trẻ con này – tức giận. Phải biết rằng, Bắc Tề Lạc nếu tức giận lên thực sự làm cho người ta sợ hãi.

“Không chịu nói?” ánh mắt Bắc Tề Lạc tràn ngập uy hiếp.

Thiệu Huân lắc đầu, khẳng định nói. “Ta thực sự không cười cái gì.”

“Ta không tin.”

“Vậy phải làm như thế nào người mới tin?”

Bắc Tề Lạc hình như chỉ chờ Thiệu Huân nói câu này, sau đó liền thay đổi biểu tình, đôi môi bức tức lúc này hơi cong cong lên, lộ ra một nụ cười tà ác, lại tràn đầy mỉa mai.

“Ta muốn người dùng cơ thể đến làm chứng.”

Thiệu Huân trầm mê trong nụ cười mê hoặc của hắn, mặc dù anh biết rõ kết cục của việc luân hãm, nhưng anh vẫn không thể ngăn cản bản thân mình ngã vào. Khi Bắc Tề Lạc cúi đầu ngậm lấy môi anh, anh cũng không tự chủ được mà vươn hai cánh tay ôm lấy cô hắn, chủ động hòa theo.

Giây phút này, Thiệu Huân sâu sắc hiểu được rằng, anh đã không thể trốn thoát khỏi cạm bẫy dụ dỗ dụ hoặc của Bắc Tề Lạc nữa rồi. Cho dù thân thể có muốn chạy trốn, thì linh hồn đã bị dụ hoặc này sớm muộn cũng sẽ liều lĩnh quay lại.

Nếu có một ngày Bắc Tề Lạc không còn yêu anh nữa, hoặc là bọn họ hai người cuối cùng cũng phải chia lìa, thì anh nhất định sẽ bị biến thành tro tàn.

Lúc trước anh không có cơ hội đi yêu. Nhưng vừa mới yêu, liền yêu phải một người cao quý nhất, đắt giá nhất. Không biết là may mắn vẫn là bi ai. Yêu hắn, Thiệu Huân không những phải có giác ngộ của một con thiêu thân lao đầu vào lửa, còn phải chuẩn bị sẵn tâm lý cho việc sẽ mất đi tất cả...

Bắc Tề Lạc, một đóa hoa tuyệt mỹ xinh đẹp, lại tràn ngập nguy hiểm, là người đầu tiên anh yêu, và có lẽ cũng sẽ là người cuối cùng.

Bắc Tề Lạc rất vất vả mới có một ngày nghỉ.

Theo kế hoạch của hắn, thì đáng lẽ ra ngày này, hắn phải được cùng Thiệu Huân nằm bẹp một chỗ không phải đi đâu cả.

Nhưng mà kế hoạch, luôn luôn có sự thay đổi.

“Giai Huệ, yên tâm đi, anh không sao. Dù sao anh cũng là anh của em, em không cần quá lo lắng cho anh như vậy... tốt lắm, em đi làm đi, lần sau lại nói chuyện nhé. Tạm biệt.”

Thiệu Huân rất muốn được nói chuyện nhiều với em gái mình, nhưng mà cặp mắt giết người của Bắc Tề Lạc ở sau lưng làm cho anh không nói nổi, chỉ có thể nhanh chóng cúp máy.

Anh không hề nghi ngờ về khả năng, nếu anh vẫn tiếp tục nói chuyện, thì Bắc Tề Lạc sẽ nhảy dựng lên cướp điện thoại đập nát bét...

Thiệu Huân cúp máy, sau đó nhanh chóng cùng Bắc Tề Lạc đi vào trong nhà ăn, nhưng mà anh vừa mới vào cửa nhà ăn, thì chuông cửa lại đột ngột vang lên.

Bắc Tề Lạc nhíu chặt mày lại, vươn tay đang muốn kéo Thiệu Huân không cho anh đi, thì Thiệu Huân đã nhanh chóng thoát ra đi ra mở cửa rồi.

“Thiệu Huân!”

Thanh âm giận dữ của Bắc Tề Lạc truyền đến, anh biết hẳn đang tức giận. Nhưng tiếng chuông cửa vẫn không ngừng vang lên, anh chỉ có thể bất đắc dĩ cười cười. “Ta sẽ quay lại ngay bây giờ.”

Thấy Thiệu Huân chạy nhanh ra cửa, Bắc Tề Lạc hung hăng ném chiếc đĩa ăn trong tay xuống.

Một lúc sau, Thiệu Huân quay trở lại nhà ăn, phía sau anh còn dẫn theo hai người – Bắc Tề phu nhân, còn có Giang quản gia.

“Tiểu Lạc, con gọi Thiệu Huân quay lại làm việc sao?”

Bắc Tề Lạc còn chưa kịp nói gì, thì Bắc Tề phu nhân đã mở miệng.

“Vâng.” Bắc Tề Lạc liếc mắt nhìn Thiệu Huân một cái, sau đó mới trả lời.

“Sao con không nói cho mẹ một tiếng?” Bắc Tề phu nhân hơi trách cứ. “Mẹ còn đang định tìm một quản gia khác cho con.”

“Mẹ, ngoài Thiệu Huân ra, con không cần bắt cứ người quản gia nào khác.” Bắc Tề Lạc nhíu mày, có chút khó chịu trả lời.

Mà lời nói của hắn làm cho sắc mặt Thiệu Huân phút chốc biến đổi, anh khấn trương nhìn Bắc Tề phu nhân, sợ bà nghe ra chút tin tức gì.

Cũng may Bắc Tề phu nhân chỉ nghĩ có lẽ Bắc Tề Lạc đã quen với sự chăm sóc của Thiệu Huân mà thôi, cũng không nghĩ thứ gì khác.

“Mẹ cũng chưa nói sẽ đổi quản gia của con. Chỉ là lúc trước, Thiệu Huân rời đi, mẹ còn sợ không có ai chăm sóc con nên mới định tìm người, giờ thì tốt rồi. Thiệu Huân đã trở lại, không cần tìm người mới nữa.”

Bắc Tề phu nhân nói xong, mỉm cười nhìn Thiệu Huân. “Thiệu Huân, sao lần trước cậu lại đột ngột quyết định nghỉ việc vậy?”

“Đây là bởi vì...” trong khoảng thời gian ngắn, Thiệu Huân không nghĩ ra lý do gì để nói, chỉ có thể chuyển ánh mắt sang người Bắc Tề Lạc.

Nhận được ánh mắt cầu cứu của anh, Bắc Tề Lạc liền lên tiếng. “Mẹ, đừng nhắc lại chuyện này nữa. Dù sao Thiệu Huân cũng đã trở lại.”

Bắc Tề phu nhân liếc mắt nhìn con một cái. “Theo mẹ, nhất định là do con quá xấu tính mới làm Thiệu Huân tức giận bỏ đi.”

“Mẹ, hôm nay mẹ đến chỉ để nói việc này sao?” Bắc Tề Lạc hờn giận mà reo lên.

“Đương nhiên không phải.” Bắc Tề phu nhân cười cười, đi đến bên cạnh con ngồi xuống, sau đó mới đoan trang nhìn nhi tử đã trưởng thành vô cùng xuất sắc của bà.

“Mẹ, mẹ nhìn con như vậy làm gì?” Bắc Tề Lạc nhíu mày.

“Sao? Mẹ nhìn con của mẹ cũng không được ah?” Bắc Tề phu nhân cười, vỗ vỗ mặt của Bắc Tề Lạc.

“Mẹ, mẹ đừng thừa nước đục thả câu a. Có việc gì mẹ nói nhanh đi, mẹ biết con rất không có kiên nhẫn chờ đợi mà. Nếu không chút nữa mẹ không được trách con bỏ mẹ lại chạy đi đấy.” Bắc Tề Lạc bị đối xử như trẻ con, sắc mặt càng ngày càng cau có.

Biết tính tình của con mình quả thực rất không tốt, Bắc Tề phu nhân đành lắc đầu, không kéo giải thời gian nữa, bà gọi Giang quân gia đến.

Giang quân gia đến cạnh bàn ăn, sau đó mở tập tài liệu trong tay ra, lấy ra một tập ảnh chụp.

Bắc Tề Lạc liếc mắt nhìn một cái liền biết đây là ảnh gì. Đối với hành động này của mẹ mình, hắn rất tức giận, đang muốn đứng dậy rời đi, hắn lại nhìn thấy Thiệu Huân đứng ở gần đấy, nhìn thấy những ảnh chụp sau, sắc mặt rất khó coi.

Bắc Tề Lạc nghĩ nghĩ một chút, trong mắt hiện lên chút hào quang, sau đó hắn ngồi im trên ghế, mở miệng hỏi.

“Mẹ, đây là gì?” hắn cố tình hỏi bằng giọng đủ to để Thiệu Huân nghe thấy.

Bắc Tề phu nhân vừa cười vừa trả lời. “Là ảnh chụp của mấy cô gái, mẹ mang đến cho con xem. Con thích cô gái như thế nào, xem ảnh đi, nếu thích mẹ sẽ hẹn người ta cho con.”

“À, hóa ra là ảnh đi xem mặt.” Bắc Tề Lạc “bình tĩnh đại ngộ”.

“Đúng vậy, lần trước ở công ty mẹ cũng đề cập qua, nhưng lúc ấy con đã cự tuyệt. Tiểu Lạc, tuổi của con cũng không còn nhỏ nữa, cũng đến lúc nên kết hôn. Mẹ thực sự muốn nhìn con thành gia lập nghiệp, sinh con...”

Bắc Tề Lạc chỉ định trêu đùa một chút, muốn nhìn thấy dáng vẻ “ghen” của Thiệu Huân, nhưng khi nghe thấy mẹ mình nói ra câu này, hơn nữa nhìn thấy sắc mặt cực kì áy náy khó coi của Thiệu Huân, hắn mới biết mình đùa quá trớn.

Thiệu Huân cảm thấy mối quan hệ của hai người rất có lỗi với cha mẹ hắn, nên mới dứt khoát bỏ đi, lúc này lại để anh nghe thấy những lời nói này của mẹ hắn, không phải là lại tấn công vào nơi yếu ớt nhất của Thiệu Huân sao?

“Cho nên Tiểu Lạc, nếu con thích cô gái nào trong số này, mẹ nhất định sẽ...”

“Đừng nói nữa!”

Bắc Tề Lạc hét lớn một tiếng, đứng bật dậy, làm mẹ của hắn hoảng sợ.

“Tiểu lạc...” Bắc Tề phu nhân khó hiểu ngẩng đầu nhìn hắn, lúc này hắn rõ ràng còn có chút hưng trí cơ mà, không hiểu sao vài giây sau lại thay đổi thái độ như vậy?

“Mẹ, con không muốn đi xem mặt gì cả.” Bắc Tề Lạc kiên quyết nói. “Mẹ, từ hôm nay trở đi, mẹ cũng không cần an bài những chuyện này cho con.”

“Vì sao?” Bắc Tề phu nhân giật mình đứng lên. “Chẳng lẽ con đã có người trong lòng rồi hay sao?”

“Đúng vậy.” Bắc Tề Lạc trả lời ngay, không cần chút nghĩ ngợi nào.

Nghe thấy hắn nói như thế, Bắc Tề phu nhân vui sướng hỏi. “Hóa ra là thế. Là tiểu thư nhà ai a? Mau nói cho mẹ! không ngờ lại có một người như thế, làm cho đứa con mắt cao hơn đỉnh của mẹ yêu như vậy!”

“Là...”

Bắc Tề Lạc chuyển tầm mắt sang người Thiệu Huân, Thiệu Huân sắc mặt trắng bệch, lắc lắc đầu với hắn.

“Tiểu Lạc?” thấy hắn không trả lời, Bắc Tề phu nhân gọi nhẹ một câu.

Thu hồi ánh mắt của mình, Bắc Tề Lạc dùng thái độ nghiêm túc kiên định nhất nói.

“Mẹ, con yêu Thiệu Huân!”

Bắc Tề phu nhân trợn mắt, nhìn con của mình, sau đó nàng từ từ quay sang nhìn sắc mặt khó coi của Thiệu Huân, mở miệng, muốn nói gì đó, nhưng lại một chữ cũng nói không nên lời...

Bà lùi một bước, lại một bước... cuối cùng chân mềm nhũn, bà ngã xuống...

4. Chương 4

“Vì sao người lại nói ra?!!”

Lần đầu tiên Thiệu Huân rống lên với Bắc Tề Lạc, chuyện xảy ra không lâu, nhưng quả thực đã trở thành cơn ác mộng với anh.

“Chuyện giữa ta với người là sự thật, không có khả năng vĩnh viễn lừa dối bọn họ. Ta nói trước ra, vì dù sao sau này họ cũng sẽ biết mà thôi.”

Thái độ của Bắc Tề Lạc cũng cường ngạnh không kém Thiệu Huân.

Thấy Bắc Tề Lạc không hề có chút hối hận nào, Thiệu Huân gấp đến mức chảy cả nước mắt. “... Mẹ của người tức giận đến mức ngắt xỉu, vậy mà người... một chút áy náy cũng không thấy sao?”

Anh không thể quên đi ánh mắt của Bắc Tề phu nhân trước khi ngắt đi. Là Ánh mắt bi thương khi bị lừa dối, bị phản bội. Còn có thống hận nữa!

“Ta không nghĩ tới phản ứng của mẹ lại kịch liệt như vậy...” thanh âm của Bắc Tề Lạc lúc này bình tĩnh hơn một chút.

Liếc nhìn hẩn một cái, Thiệu Huân ngồi xổm xuống, che mặt. “Ta thực sự điên rồi... ta không nên quay lại với người... ta hẳn là nên kiên quyết rời đi... ta làm cho Bắc Tề phu nhân lộ ra vẻ mặt thống khổ như vậy ta là một tội nhân....”

“Huân...”

“Đừng chạm vào ta!”

Bắc Tề Lạc ngồi xuống muốn ôm anh, nhưng anh lại tránh ra, rồi dùng ánh mắt cự tuyệt nhìn thẳng vào hẩn.

“Bắc Tề Lạc, ta không thể thân nhiên đối mặt như người được, ta không thể nhận được ánh mắt của mọi người khi chuyện này bị công khai, ta cũng không thể đối mặt với khuôn mặt oán hận của cha mẹ người!”

Bị anh đối xử như vậy, sắc mặt của Bắc Tề Lạc cũng trở nên âm trầm. “Nhưng mà hiện tại, mẹ của ta đã biết chuyện rồi! Giang quân gia đưa nàng trở về, khi nàng tỉnh lại, cha ta cũng sẽ biết!”

“Nhưng mà vẫn có cách giải quyết! Chỉ cần ta rời đi, chỉ cần ta bỏ đi là được!”

“Người đừng hòng rời khỏi ta!” Bắc Tề Lạc vọt đến trước mặt anh, dùng sức túm chặt lấy hai cánh tay của anh, hung hăng nói. “Người đã quên hợp đồng người kí với ta sao? Nếu người vi phạm, ta sẽ khiến cho người táng gia bại sản, làm cho bảo bối muội muội của người không thể không đi bán thân...”

“Chát!!”

Thiệu Huân tát mạnh một cái vào khuôn mặt âm ngoan của Bắc Tề Lạc.

“Đồ vương bát đản, cầm thú, ác ma, người không phải người...!” nước mắt chảy xuống, Thiệu Huân nghiêng răng nghiêng lợi mắng.

“Đúng, ta là cái gì cũng được!” mặt đã xưng phù, nhưng Bắc Tề Lạc vẫn bám lấy người kia. “Nhưng mà khi người theo ta quay lại, không phải đã làm ra lựa chọn rồi hay sao? Nếu không vậy thì vì sao người lại theo ta trở về? Ta nói rồi, việc này ta nhất định có thể giải quyết, xin người hãy tin ta một chút có được không? Chẳng kể ta thực sự không đáng để người tin tưởng như vậy?”

Động tác giãy dụa của Thiệu Huân đột ngột dừng lại, nhớ lại quyết tâm anh đã hạ khi trở về, anh không nhận được quỳ rạp xuống mặt đất, khóc ròng.

Đúng là anh đã chuẩn bị, nhưng khi phải đối mặt trực tiếp, anh vẫn cảm thấy rất thống khổ.

Bắc Tề Lạc cũng quỳ xuống, gặt gao ôm lấy Thiệu Huân, dịu dàng nói. “Không có việc gì, Huân, ta sẽ không làm người phải cảm thấy thống khổ. Chuyện này ta biết phải giải quyết như thế nào, người không cần suy nghĩ gì. Người chỉ cần ở lại bên cạnh ta là tốt rồi.”

Bắc Tề Lạc cúi đầu, khe hôn khuôn mặt đầy nước mắt của Thiệu Huân. “Đừng khóc, sự tình không phải rất xấu như người nghĩ. Hết thấy rồi cũng sẽ qua, tin tưởng ta.”

Thiệu Huân không nói gì, chỉ vùi mặt mình vào trong lòng Bắc Tề Lạc, thấp giọng khóc.

Anh rất ít khi khóc, nếu không phải chuyện hôm nay làm cho anh trở tay không kịp, làm anh hoảng sợ rối loạn, thì anh nhất định sẽ không khóc, không chật vật như vậy.

Đối mặt với chuyện như vậy, trừ bỏ cảm giác sợ hãi những chuyện sắp phát sinh, mơ hồ, anh biết, anh còn cảm thấy sợ Bắc Tề Lạc sẽ vứt bỏ anh.

Mặc dù bây giờ Bắc Tề Lạc không ở cùng cha mẹ, nhưng không có nghĩa là hắn sẽ cự tuyệt mọi ý kiến của cha mẹ mình.

Nếu cha mẹ hắn kiên quyết tách hai người ra... vậy hắn sẽ nghe theo lời của cha mẹ, hay là lựa chọn anh?

Cứ nghĩ đến đây, nội tâm anh lại bất an... tối đen hoàn toàn.

Anh thực sự có thể tin vào Bắc Tề Lạc sao? Nếu anh lựa chọn tin hắn, anh có thể bị rơi vào vạn kiếp bất phục không?

Không biết. Thực sự không biết. Cảm giác mờ mịt bất an, làm cho anh thấy thống khổ...

Hoàng hôn, một cuộc điện thoại gọi đến, Bắc Tề Lạc đi rồi.

Thiệu Huân không hỏi hắn điện thoại của ai, chỉ nhìn sắc mặt ngưng trọng của Bắc Tề Lạc, anh cũng có thể đoán ra là ai.

“Cha ta gọi điện đến, muốn ta về nhà.”

Trước khi rời đi, Bắc Tề Lạc lặng lẽ ngồi ở cạnh Thiệu Huân.

“Người đừng lo lắng, ta sẽ đứng ra giải quyết tất cả mọi chuyện.”

Nhìn sắc mặt khó coi của Thiệu Huân, Bắc Tề Lạc để lại những lời này, sau đó rời đi.

Nhưng mà Thiệu Huân cũng không có quá nhiều thời gian để mờ mịt bất an, vì chỉ khoảng nửa tiếng sau khi Bắc Tề Lạc đi, chuông cửa vang lên.

Anh kì quái không biết sẽ là ai đến bấm chuông giờ này? Tâm tình hỗn loạn, nhưng anh vẫn theo bản năng đi ra mở cửa.

Anh sững sờ khi nhìn thấy người đứng ngoài cửa.

“Giang quản gia...?”

Người đứng bên ngoài đúng là quản gia có uy quyền nhất, cũng là người làm việc lâu nhất ở nhà Bắc Tề Giang quản gia. Lúc sớm, ông đã đưa Bắc Tề phu nhân trở lại rồi, vậy thì bây giờ ông xuất hiện ở đây là có việc gì?

“... Bắc Tề thiếu gia đã đi về nhà chính...”

Thiệu Huân nghĩ nghĩ, có lẽ Giang quản gia đến là để đón Bắc Tề Lạc, vì vậy mới mở miệng nói.

“Không.” Không ngờ Giang quản gia lại lắc đầu, không có tình cảm gì nói. “Ta nhận mệnh lệnh từ lão gia, đến đây gặp người.”

“Bắc Tề lão gia?” Ngực Thiệu Huân co rút một chút, sợ hãi nhắc lại.

Không cần nghĩ cũng biết, mục đích chính của Giang quản gia là gì.

“Đúng vậy.” Khẽ gật đầu, sau đó Giang quản gia nói tiếp. “Lão gia cố ý gọi thiếu gia về nhà chính, tách hai người các người ra. Ngài ấy biết tính tình của thiếu gia, nhất định sẽ không chịu nghe khuyên bảo, bởi vậy... Ta nghĩ, người hẳn là hiểu được.”

Thiệu Huân chỉ có thể chua xót gật đầu.

“Lão gia cũng không nói gì nhiều, chỉ bảo ta chuyển lời cho người, ngài muốn người lập tức rời khỏi nơi này.”

Anh vốn đã sớm biết sẽ có ngày hôm nay, nên chỉ có thể gật đầu, nhưng anh chợt nhớ ra một việc, lại phải chuyển thành lắc đầu nói. “Không được. Tôi không thể rời khỏi đây. Tôi đã kí hợp đồng mới với Bắc Tề thiếu gia, không thể tùy tiện rời đi được.”

Giang quản gia nghĩ rằng anh chỉ đang lấy cớ, nên trong ánh mắt nhìn anh có kèm theo chút khinh miệt.

“Loại chuyện này người không cần lo lắng, lão gia sẽ giải quyết giúp người.”

Thiệu Huân đầu tiên là sửng sốt, sau đó mới nghĩ đến, Bắc Tề Văn Thao là người cầm quyền của nhà Bắc Tề Lạc, là một nhân vật thần thông quảng đại ra sao. Chỉ là một tờ hợp đồng nhỏ, trước mặt của ông ta, nó chẳng có ý nghĩa gì cả.

“Tôi...”

Khi Thiệu Huân còn đang do dự, thì Giang quản gia đã đưa một túi phong bì dày đến trước mặt anh, lạnh lùng nói. “Bên trong có mười vạn tiền mặt, cùng với một trăm vạn chi phiếu, người cầm lấy.”

“Không!” Thiệu Huân vội vàng lắc đầu. “Tôi không cần tiền.”

“Nếu người không cần tiền, chứng tỏ rằng người vẫn còn tham luyến nơi này, không có ý định rời đi!” ánh mắt của Giang quản gia dài nhỏ, sắc bén vô cùng, bắn thẳng về phía Thiệu Huân.

“Người có thể lựa chọn tiếp tục ở lại bên thiếu gia, nhưng người cũng nên ngẫm lại kết cục cuối cùng mà người có thể nhận được. Hậu quả của việc làm lão gia tức giận, nghiêm trọng gấp hàng trăm lần so với việc làm thiếu gia tức giận!!”

Nghe được những lời này, Thiệu Huân hoảng thần, sắc mặt càng ngày càng khó coi.

“Cầm lấy, sau đấy hãy hoàn toàn biến mất trước mắt của thiếu gia đi!”

Thiệu Huân không dám tiếp tục nhìn vào khuôn mặt của Giang quản gia, chỉ có thể cúi đầu run run nhận túi tiền kia. Sau đấy, Giang quản gia lấy thêm một thứ nữa từ trong túi ra.

“Đây là vé máy bay đi Pháp, còn có visa vĩnh cửu, cùng với những thứ giấy chứng cần thiết khác. Chúng ta đã muốn chuẩn bị sẵn tất cả, người chỉ cần thu dọn một chút, sau đó lên máy bay là được.”

“Này...” không ngờ bọn họ đã chuẩn bị xong tất cả mọi thứ, hơn nữa động tác cũng quá nhanh. Thực sự làm cho Thiệu Huân trở tay không kịp. “Nếu... tôi rời khỏi nơi đây, vậy còn em gái tôi?”

“Nếu không có chuyện gì ngoài ý muốn xảy ra, thì em gái của người đã đang ở sân bay chờ người đến rồi.”

Thiệu Huân rốt cuộc cũng không nói nổi điều gì nữa, vì bọn họ đã an bài quá chu toàn.

“Sau khi đến Pháp, các người cũng không cần lo lắng, lão gia đã cho chuẩn bị sẵn nơi ở cho các người, cũng như công việc cho em gái người. Đối với các người, lão gia coi như đã giúp đỡ hết lòng, cũng chỉ hy vọng người đừng dây dưa với thiếu gia nữa.”

Dừng một chút, Giang quản gia vẫn nhìn chằm chằm vào Thiệu Huân, dùng ngữ khí trầm trọng nói. “Thiệu Huân, ta không cần biết tình cảm giữa người với thiếu gia có phải là chân thành hay không, chỉ muốn nói cho người biết, thứ tình cảm này là không thể được mọi người chấp nhận. Người không thể thừa nhận gánh nặng mà nó đem lại, và Bắc Tề gia cũng vậy! Vì tốt cho người, cũng là tốt cho thiếu gia, người hãy quyết đoán rời đi đi!”

Thiệu Huân không nói gì, ánh mắt nhìn Giang quản gia, cũng trầm trọng gật đầu.

“Tôi hiểu.”

Chỉ cần thu dọn chút hành lý đơn giản, cũng không cần phải trở lại nhà cũ. Vì Giang quản gia nói cho anh biết, bên kia sẽ có người lo liệu chu toàn.

Tiếp theo, anh lên xe cùng Giang quản gia đi ra sân bay. Quả nhiên khi đến sân bay, anh nhìn thấy được em gái của mình.

Nhìn thấy anh, Giai Huệ hai mắt đầm lệ, chạy lên ôm chặt lấy anh, cái gì cũng không nói, nhưng Thiệu Huân biết, nàng nhất định đã đoán được sự việc.

“Ca, như vậy có được không?”

Sắc mặt anh trắng bệch, Giai Huệ lo lắng hỏi một chút.

Thiệu Huân cười nhẹ, lau nước mắt cho em gái, không trả lời câu hỏi của nàng. “Nếu em đột ngột bay đi Pháp như thế này, bạn trai em sẽ ra sao?”

Thiệu Giai Huệ dùng sức lắc đầu. “Anh, chuyện của em anh không cần lo, nếu hắn ta thực sự yêu em, sẽ không phải vì khoảng cách xa xôi mà chia tay với em. Người cần lo lắng bây giờ là anh mới đúng, em biết anh không muốn rời đi, em cũng biết, Bắc Tề Lạc... nhất định sẽ rất đau khổ.”

Thiệu Huân gắt gao ôm lấy em gái mình, nhẹ giọng nói. “Không sao, đây chỉ là chút thống khổ ngắn ngủi, lâu ngày, tất cả rồi cũng sẽ phai nhạt.”

Anh đang an ủi em gái anh, hay là đang tự an ủi chính mình, chính anh cũng không phân rõ. Anh chỉ biết, nước mắt không thể rơi ra khỏi mắt, lại sớm tạo thành một dòng sông chua xót trong lòng anh.

Trước khi về nhà, trong lòng Bắc Tề Lạc đã đưa ra đủ loại tình huống có thể xảy ra.

Hắn nghĩ, có thể hắn sẽ cãi nhau một trận lớn với bố mẹ, có thể hắn sẽ bị cha mẹ nhốt lại trong nhà, hoặc có thể cha hắn sẽ đóng lại mọi tài khoản của hắn, ép hắn phải chia tay với Thiệu Huân...

Lúc hắn còn trẻ lông bông, hắn cũng từng cãi nhau mấy lần với cha mẹ, bị nhốt ở trong nhà, hắn đều có biện pháp trốn ra ngoài. Nếu cha mẹ hắn niêm phong tất cả tài khoản của hắn lại, hắn càng không cần lo lắng, lúc trước hắn từng mở thêm mấy cái tài khoản phụ, đều lấy danh nghĩa của người khác để mở, phụ thân hắn cho dù có khôn khéo đến đâu cũng sẽ không nghĩ ra hắn còn có chiêu này nữa.

Nhưng mà, khi hắn lái xe về đến nhà, tất cả những thứ hắn tưởng tượng cũng không hề diễn ra.

Phụ thân hắn không nói một câu nào, chỉ gọi hắn đến để an ủi mẫu thân vẫn còn đang khiếp sợ.

Mẹ của hắn vì bị sốc mà vẫn nằm ở trên giường, khi nhìn thấy hắn, bà cũng chỉ ôm chặt người hắn, thất thanh khóc rống lên.

“Vì sao lại là Thiệu Huân? Mẹ biết cậu ta là một người tốt, nhưng mà cậu ta là đàn ông a. Nếu cậu ta là phụ nữ, mẹ còn có thể chấp nhận, dù sao nhà chúng ta cũng không phải là nhà chú ý đến môn đăng hộ đối...”

Nhìn mẹ mình khóc khổ sở như vậy, Bắc Tề Lạc cũng cảm thấy áy náy trong lòng.

“Mẹ.” hắn vỗ vỗ tấm lưng mảnh mai của mẹ mình. “Con cũng không biết vì sao nữa. Chờ đến khi con phát hiện ra con yêu anh ta, thì con đã không thể tự kiềm chế được nữa.”

Mẹ hắn nhìn hắn một cái, sau đấy nước mắt lại chảy ra, khóc càng thêm thương tâm. “Đều là lỗi của mẹ. Mẹ không nên chọn Thiệu Huân đến chăm sóc con, đều là lỗi của mẹ a...”

“Mẹ, không phải lỗi của mẹ, mẹ đừng như vậy. Từ trước khi mẹ đưa Thiệu Huân đến trước mặt con, chúng con đã từng gặp nhau rồi.”

“Cái gì?”

“Nếu không phải vì vậy, thì mẹ nghĩ vì sao con lại đột nhiên đồng ý cho phép anh ta ở lại? Con vốn vẫn luôn phản đối việc thuê quán gia.”

Nghe xong lời nói của hần, Bắc Tề phu nhân vừa khóc vừa lắc đầu. “Oan nghiệt a....”

Bắc Tề Lạc vẫn ở bên cạnh trấn an mẹ mình, cho đến khi bà mệt mỏi chìm vào giấc ngủ. Nhìn đồng hồ, đã qua hai tiếng, giờ là tầm tám giờ rưỡi tối.

“Con chưa ăn cơm chiều đúng không? Mau lại đây ăn cùng cha.”

Phụ thân hần mặt không chút thay đổi, lời nói cũng bình thản, làm cho Bắc Tề Lạc càng thêm quyết tâm.

Hần biết, tiếp theo đây mới là trận đánh ác liệt nhất, cửa ải của cha hần mới là cửa ải khó nhất.

Không lâu sau, hai người liền ngồi đối diện trên bàn ăn, lặng yên chờ người hầu bưng thức ăn lên mặt bàn. Sau khi thức ăn đầy đủ, Bắc Tề lão gia bắt đầu ăn trước, thấy thế, Bắc Tề Lạc cũng chủ động ăn cơm.

Mặc dù những món ăn trước mắt đều là mỹ vị làm cho người ta thèm nhỏ dãi, hần vẫn ăn không yên lòng. Hần suy nghĩ, không biết cha hần định làm gì? Không biết lúc này Thiệu Huân lại đang làm gì? Có ăn cơm đúng hạn hay không...

Vừa nghĩ vừa ăn, không ngờ bất tri bất giác, hần cũng đã ăn khá nhiều.

Bình thường, cho dù Thiệu Huân có yêu cầu như thế nào, hần cũng không ăn được nhiều như vậy...

Hai người ăn cơm hết hơn nửa tiếng. Bắc Tề Lạc ngồi yên lặng trên ghế, Bắc Tề Văn Thao dùng khăn lau màu trắng lau qua khóe miệng, cuối cùng mới đem tầm mắt chuyển đến trên người đứa con duy nhất của mình.

Đây là đứa con vẫn luôn luôn làm cho ông thấy kiêu ngạo.

“Hôm nay, con đã làm cho mẹ con cảm thấy rất đau lòng.” Bắc Tề Văn Thao thản nhiên nói.

Bắc Tề Lạc cũng không hề e ngại, nhìn thẳng vào khuôn mặt lạnh như băng làm cho người ta sợ hãi của cha mình. “Nếu mẹ không thể nhận được mối quan hệ giữa con và Thiệu Huân, thì đây là điều tất nhiên.”

Bắc Tề Văn Thao hừ nhẹ một tiếng. “Người chấp nhận làm mẹ mình thương tâm đau lòng, cũng không nguyện ý chia tay với Thiệu Huân?”

Bắc Tề Lạc yên lặng một lúc, mới nói tiếp. “Cha, nếu bà nội không nhận mẹ, bắt cha với mẹ chia tay, cha sẽ nguyện ý làm cho bà nội đau lòng hay nguyện ý làm cho chính mình thống khổ?”

“Ta với mẹ của con không thể xảy ra tình huống này.” Hơn nữa, chính xác là Bắc Tề Văn Thao cùng với vợ của ông là do chính mẹ ông tác hợp, làm sao có thể xảy ra chuyện như vậy.

“Nhưng mà con có...” Bắc Tề Lạc lộ ra một nụ cười yếu ớt. “Cha, con chỉ muốn nói một điều, tình cảm của con với Thiệu Huân, cũng giống như tình cảm giữa cha và mẹ.”

“Hần ta là đàn ông!” Rất hiếm khi Bắc Tề Văn Thao dùng ngữ khí kích động khi nói chuyện.

Bắc Tề Lạc cười khổ một chút. “Con rõ ràng điều ấy hơn bất cứ ai.”

“Tình yêu giữa đàn ông với đàn ông là cái gì chứ?!”

“Cái này tùy thuộc vào cách mọi người suy nghĩ mà thôi.”

Đón nhận ánh mắt kiên định của con trai, sắc mặt của Bắc Tề Văn Thao càng trở nên lạnh lùng, ngực của ông còn hơi phập phồng. Lúc này ông mới làm cho người ta cảm thấy ông vẫn là một con người, chứ không phải một pho tượng lạnh như băng.

Qua gần nửa phút, cuối cùng Bắc Tề Văn Thao mới thu nhận được chút bình tĩnh, đạm mạc nói. “Hai tiếng trước, Giang quán gia đã trở lại, con có biết ôn ta đi đâu về không?”

Bắc Tề Lạc hiểu được phụ thân nhất định sẽ không vô duyên vô cớ nhắc đến việc này, vì vậy trong lòng hắn cảm thấy bất an vô cùng.

“Chẳng lẽ, cha ngài làm gì Thiệu Huân ...”

Nhìn sắc mặt nhanh chóng tái mét của con, ánh mắt sắc bén của Bắc Tề Văn Thao để lộ ra chút bất đắc dĩ.

Tính cách của con ông cũng có tám phần giống ông, chỉ cần nhắc đến Thiệu Huân lại làm cho người con luôn bình tĩnh của ông để lộ ra vẻ mặt kích động như vậy, có thể thấy được địa vị của cậu ta trong lòng con ông lớn thế nào.

“Cha cũng không làm gì quá phận với cậu ta, con có thể yên tâm.” Ông dừng một lúc, sau đó mới nói tiếp. “Cha bảo Giang quản gia đưa cho cậu ta hơn một trăm vạn, yêu cầu cậu ta rời bỏ con. Và cậu ta sau khi cầm tiền, đã bỏ đi rồi.”

“Không thể nào!” Bắc Tề Lạc vút một cái, đứng bật dậy.

“Thiệu Huân không phải là người như thế!”

“Cha không cần biết trong lòng con, hắn là người như thế nào, cha chỉ biết, hắn xác thực đã cầm hơn một trăm vạn, rời đi rồi.” Bắc Tề Văn Thao lắc đầu nói. Ông cứ nghĩ sau khi nói ra điều này, con ông sẽ nổi trận lôi đình, chỉ trích người kia lừa gạt nó, nhưng mà hoàn toàn trái ngược lại, con ông không nói được một lời, chỉ chăm chú nhìn ông.

Bộ dáng im lặng của con trai làm cho tim ông trầm xuống.

“Cha.” Than âm của Bắc Tề Lạc không có chút phập phồng, bình thản đến mức làm cho người ta sợ hãi. “Nếu Thiệu Huân thực sự cầm tiền rời đi, chắc chắn không phải vì anh ta muốn làm như vậy, mà là vì cha tạo áp lực ép anh ta bỏ đi.”

Bắc Tề Văn Thao không nói gì, chỉ đắm chiêu nhìn ngọn nến nhỏ cắm trên chân nến tinh xảo trên mặt bàn.

“Cha, cha làm cho con thất vọng rồi. Con vẫn cứ nghĩ, cho dù cha phản đối chúng con, thì trước đây cũng sẽ phải nói chuyện với con một lần. Từ nhỏ đến lớn, hình tượng của cha trong lòng con đều là một người đàn ông đại nghĩa, là một người cha tốt làm cho con thực sự kính trọng... con không thể ngờ, cha sẽ làm những chuyện giấu diếm sau lưng con như vậy...”

Hít sâu một hơi nhìn phụ thân mình vẫn im lặng ngồi trên ghế, Bắc Tề Lạc xoay người.

“Lần trước, Thiệu Huân vì tránh né con mà bỏ trốn, con đã đi tìm ra anh ta, mang về. Lần này, không cần biết anh ta ở nơi nào, không cần biết phải tốn bao nhiêu thời gian, con sẽ vẫn nhất định tìm được anh ta, mang về bên người con. Cha có thể đẩy anh ta rời khỏi con, nhưng không thể ngăn cản con chạy đến bên anh ta.”

Bắc Tề Lạc nở một nụ cười lạnh lùng mà chua xót, xoay người đi thẳng ra cửa chính.

Ánh mắt xa xăm của Bắc Tề Văn Thao rốt cuộc cũng quay lại nhìn vào bóng lưng ngày càng xa của con trai, bên ngoài ông vẫn rất trầm tĩnh, nhưng thực ra trong lòng, ông lại bị những câu nói tê tâm liệt phế kia của con trai làm cho mất đi bình tĩnh...

Ông nhìn bóng dáng sắp biến mất trước mắt, kia là con ông, thoát nhìn bóng lưng của nó, vừa quật cường, lại cũng chứa đựng đau thương... Bắc Tề Văn Thao nhắm mắt lại, trong đầu ông hiện lên ánh mắt quyết liệt của con trước khi bỏ đi, ông chợt mở mạnh mắt...

“Chờ một chút!”

Bắc Tề Văn Thao đột nhiên hét to một tiếng, làm cho Bắc Tề Lạc dù không muốn cũng vẫn không thể không quay đầu lại.

“Cha có thể nói cho con biết, Thiệu Huân ở nơi nào.” Bắc Tề Văn Thao hít sâu một hơi, nhìn thẳng về phía trước, chống lại ánh mắt kinh ngạc của Bắc Tề Lạc. “Cha cũng sẽ không ngăn cản hai đứa nữa... nhưng mà, con phải đáp ứng một điều kiện!”

Bắc Tề Lạc đứng cách đó không xa, im lặng chờ đợi phụ thân nói hết điều kiện.

“Điều kiện của cha chính là, con phải cưới một người vợ.”

5. Chương 5

Thiệu Huân đã đến nước Pháp này được gần nửa tháng, hoàn cảnh nước ngoài hoàn toàn lạ lẫm, hơn nữa anh không biết chút tiếng Pháp nào, nên mỗi ngày Thiệu Huân chỉ có thể ở trong ngôi nhà mà Bắc Tề Văn Thao cho hai anh em anh.

Giai Huệ từng có một thời gian du học bên Pháp, nên tiếng Pháp của nàng cũng không tồi, có thể nói chuyện với người bản xứ. Vì vậy công việc mua đồ dùng hằng ngày, thức ăn linh tinh đều do nàng làm, Thiệu Huân chỉ có thể đi theo sau lưng giúp xách đồ.

Biết như vậy không phải là kẻ lâu dài, Giai Huệ liền tìm hiểu về các lớp dạy tiếng Pháp cho người Hoa ở vùng mà hai người sống. Cuối cùng, nàng cũng tìm được cho Thiệu Huân một giáo viên là người Hoa dạy tiếng Pháp. Phải học tổng cộng sáu phần học, địa điểm học là ở ngay nhà mới của hai người.

Khí hậu trung hải lúc nào cũng ẩm ướt mát mẻ, hoàn toàn khác so với nơi Thiệu Huân sinh ra lớn lên. Tuy rằng lúc đầu khi mới đến, anh hầu như không thể quen thuộc với không khí nơi đây. Nhưng anh là một người có khả năng thích ứng rất cao, vì vậy chỉ ở mấy ngày, anh đã hoàn toàn dung nhập vào cuộc sống nơi đây.

Anh có thói quen dậy sớm vào buổi sáng, tuy giờ anh đã không cần làm chuyện nhà như khi còn làm quán gia, nhưng theo thói quen, chỉ cần sáu bảy giờ anh liền thức giấc, xuống lầu làm bữa sáng với em gái mình.

Cũng may nơi hai người sống không xa khu phố dành cho người Trung Quốc. Nếu muốn ăn đồ ăn Trung Quốc, thức ăn cần thiết cũng không khó tìm, tuy rằng thức ăn ở đây đắt hơn so với hai trong nước rất nhiều. Thiệu Huân chỉ quen ăn đồ Trung, nên anh thực sự rất xa xỉ vào vấn đề ăn uống.

Bây giờ anh đang nấu một nồi cháo. Anh định nấu thịt nạc cháo trứng muối, nhưng rất tiếc ở khu mà anh sống không có món trứng muối đặc sản Trung Quốc kia, vì vậy anh chỉ có thể băm chút thịt nạc cùng gia vị cho vào cháo mà thôi.

Anh với Giai Huệ đều rất thích ăn trứng muối, nhưng rất tiếc là đang ở nước ngoài, không có điều kiện được ăn.

Thiệu Huân dùng thìa quấy quấy nồi cháo, vừa lắc đầu vừa chậm lại động tác.

Anh đột nhiên nhớ lại ngày đầu tiên khi anh nấu cháo thịt nạc trứng muối cho bắc tề lạc ăn, phản ứng của hắn như thế nào.

Đầu tiên hắn hoài nghi chất vấn anh cái đen đen kia là cái gì, sau khi biết đấy chính là món mà anh thích, hắn không nghĩ ngợi gì nữa nuốt ngay vào trong bụng, rồi mới nhú nhú mày. Sau đấy dùng biểu tình bị lừa dối nói với anh. “Khó ăn!”

Nghĩ đến đây, Thiệu Huân phản ứng y như lúc đó, cười phụt ra một cái. Nhưng mà sau khi cười xong, khuôn mặt anh lại trở nên âm đạm...

“Anh, anh đang làm gì vậy?”

Thanh âm của em gái truyền đến. Thiệu Huân cả kinh, khi anh quay lại nhìn nàng, trên khuôn mặt anh đã hiện lên nụ cười tươi như bình thường.

“Giai Huệ, sao hôm nay em dậy sớm thế?”

Anh quay sang nhìn đồng hồ trên tường, vừa đúng bảy giờ. Tuy rằng hai anh em đến nơi này được hơn nửa tháng, nhưng do là người mới chưa có quan hệ gì nên Giai Huệ vẫn chưa tìm được công việc.

Lúc Bắc Tề Văn Thao đưa hai anh em anh đến Pháp, cũng đã chuẩn bị công việc cẩn thận cho Giai Huệ, nhưng nàng từ chối.

“Anh, nếu không phải vì em, chắc ngay cả căn phòng này anh cũng không cần, đúng không?” Khi Thiệu Huân hỏi nguyên nhân vì sao em gái lại từ chối công việc, nàng trả lời anh như vậy. “Anh không phải là người dễ dàng nhận sự bố thí của người khác, hơn nữa còn là loại bố thí mang tính chất giao dịch phân biệt đẳng cấp như vậy. Nhưng mà vì em, vì em ở bên cạnh anh, cho dù có như thế nào anh vẫn nhận...”

“Giai Huệ, em đừng nói như vậy...” Thiệu Huân đang định giải thích, nhưng lại bị Giai Huệ đánh gãy.

“Em biết, anh. Từ nhỏ đến lớn em đều ở phía sau anh, nhìn anh trả giá tất cả cho em, tính cách của anh em hiểu rõ ràng hơn bất kì ai khác... tuy rằng đến tận bây giờ em vẫn không có tài cán làm cái gì cho anh, nhưng ít ra, em không muốn anh tiếp tục hy sinh cho em nữa.”

“Giai Huệ...”

“Em sẽ tự tìm công tác của mình, không cần sự sắp đặt của nhà Bắc Tề. Chờ đến khi em với anh có khả năng chuyển ra khỏi căn nhà này, chúng ta sẽ đi. Em biết anh sống ở đây rất khó chịu.”

Những thứ này anh có được là vì đã phản bội Bắc Tề Lạc, mỗi ngày mỗi đêm, chúng đều gọi lên nỗi đau trong lòng anh.

Em gái anh đã nói đến mức này rồi, anh cũng không biết phải nói gì nữa.

Nhưng anh vẫn rất thương em gái anh, vì mỗi ngày nàng đều phải bôn ba ngoài đường kiếm công việc.

Hôm qua em gái anh ra khỏi nhà lúc chín giờ, và cho đến tận tám giờ tối, nàng mới trở về, biết em gái mệt mỏi, hôm nay Thiệu Huân vốn định không quấy rầy nàng, để cho nàng nghỉ ngơi thoải mái.

Không ngờ, nàng lại dậy sớm như vậy.

Thiệu Giai Huệ đi đến ngồi xuống cạnh bàn ăn.

“A, tại hôm qua mệt quá nên em quên không nói, em đã tìm được công việc rồi, hôm nay tám giờ hơn sẽ bắt đầu làm việc.”

“A, thật sao? Là công việc gì vậy?”

“Thời gian trước em có đến gửi hồ sơ ở trung tâm giới thiệu việc làm, chính trung tâm này đã tìm việc cho em. Vẫn là công việc như cũ, đi làm ở một công ty. Đây là công ty hợp tác giữa người một thương nhân người Hoa cùng với người Pháp, mở chi nhánh ở khu vực này. Chức vị của em thấp hơn so với trước kia, nhưng vì em là người mới mà, nên phải chấp nhận thôi.”

Giai Huệ nghịch ngợm vừa nói, vừa nháy mắt mấy cái với anh trai.

Thiệu Huân thương tiếc cười nhẹ. “Vất vả cho em rồi, Giai Huệ.”

“Anh, có gì vất vả ạ? Anh mới là người vất vả nhất. Anh đã tiêu tốn cả tuổi thanh xuân dốc sức đi làm, nên giờ khi em đã có năng lực đền đáp anh, em muốn anh chỉ cần sống an nhàn hưởng phúc là được.”

“Em nghĩ anh là một ông lão gầy yếu vô dụng hay sao? Lại còn hưởng phúc!” Thiệu Huân thực sự không nhận được, nở nụ cười.

“Nói tóm lại, anh không cần phải lo lắng cho em, dù sao em cũng đã là một người trưởng thành.” Nói đến đây, Giai Huệ liếc mắt nhìn đồng hồ trên tường.

“Anh, hôm nay giáo viên dạy tiếng Pháp cho anh sẽ đến phải không ạ?”

“Uh. Trường học gọi điện thoại, nói vị giáo viên kia sẽ đến lúc chín giờ rưỡi.”

“Vậy ạ... không biết là người như thế nào?... nếu là một cô gái xinh đẹp thì thật tốt.”

“Vì sao lại phải là một cô gái xinh đẹp?” Thiệu Huân khó hiểu, anh thuận tay tắt bếp, đem cháo đã nấu tốt cẩn thận múc ra bát, chờ nguội đi.

“Như thế anh sẽ có cơ hội cưới cô ấy về nhà luôn a!”

Thiệu Huân liếc nhìn em gái một cái. “Hừ, ai mà biết được. Biết đâu lại là một ông lão đã qua năm mươi thì sao!”

“Không có khả năng!” Giai Huệ lắc đầu.

“Em từng hỏi thăm rồi, đối phương là một người trẻ tuổi, sao lại có thể là một ông lão được.”

Thiệu Huân nhún vai. “Vây cũng có thể là một người đàn ông.”

“Anh cứ chờ mà xem, em nói không sai đâu mà.”

“Ừ ừ, sao cũng được, vì cho dù là nam hay nữ, già hay trẻ, anh cũng sẽ không có ý định gì với họ.” Thiệu Huân múc cháo vào một cái bát nhỏ hơn, đặt xuống trước mặt em gái.

“Ăn nhanh đi, bảy rưỡi rồi còn gì. Không phải tám giờ em sẽ bắt đầu làm việc sao?”

Giai Huệ đang định nói thêm, nhưng nghe thấy anh nói như thế, đành ngậm miệng. Vì nàng biết, đây là do anh trai không muốn nàng nói thêm gì nữa.

Tuy nàng cũng không thực sự hiểu được tình cảm giữa anh trai nàng với Bắc Tề Lạc sâu đậm như thế nào, nhưng dù sao anh trai của nàng vốn là người trọng tình nghĩa, muốn quên một người cũng không thể quên trong nửa tháng hoặc là nửa năm ngắn ngủi được.

Hiện tại, điều duy nhất mà anh cần là thời gian.

Sau khi tiễn em gái đi làm, Thiệu Huân bắt đầu dọn dẹp phòng ở, chào đón vị thầy giáo dạy tiếng Pháp sắp đến.

Chín giờ rưỡi, chuông cửa đúng giờ vang lên. Thiệu Huân vội vàng chạy đến mở cửa.

Khi nhìn thấy người đứng ngoài cửa, anh ngây dại.

Vì người đứng trước cửa nhà anh, đang khoanh tay trước ngực, sắc mặt lạnh tanh – chính là Bắc Tề Lạc.

Nhìn thấy Thiệu Huân, hắn liền hừ một tiếng, đẩy anh ra đi vào trong phòng, đánh giá căn nhà này.

“Hừ, người sống có vẻ rất tốt nhỉ? Căn phòng như thế này, ở Trung Quốc, người dù có tích góp cả đời cũng không thể mua nổi.”

Hắn quăng valy hành lý trong tay xuống đất, sau đó không hề khách khí ngồi xuống sofa, ánh mắt lướt qua Thiệu Huân đang hoá đá ở cửa, tiếp tục nói lời lạnh nhạt.

“Người cầm tiền ba ta đưa cho, sống thực sự sung sướng tự tại nhỉ? Thật là không ngờ, chỉ một trăm vạn đã có thể dụ dỗ được người. Người đã quên bản hợp đồng mà người từng kí với ta rồi sao? Nếu người vi phạm hợp đồng, tiền đền bù không chỉ dừng lại ở một trăm vạn.”

Thiệu Huân đóng cửa lại, lẳng lặng đi đến trước mặt hắn.

Im lặng nhìn hắn chăm chú một lúc, anh mới nói. “Bằng khả năng của cha người, thì chỉ một tờ hợp đồng nhỏ như vậy, ông ấy vẫn có thể xử lý được.”

Dừng một chút, anh mới dùng thanh âm vô tình nói tiếp. “Hơn nữa người cũng biết đấy, ta thiếu tiền, bỗng dưng lại có một trăm vạn đưa tới trước mặt của ta, sao ta lại không động tâm cho được. Còn thứ gọi là tình yêu, hừ... trong lòng của ta, nó cũng không có gì khác một bữa ăn tối!”

“Rầm!!”

Lời nói của Thiệu Huân vừa dứt, chiếc điện thoại trên mặt bàn liền bị Bắc Tề Lạc hung hăng quăng xuống đất. Hắn vẫn không thay đổi, khi tức giận lại muốn trút giận lên đồ vật xung quanh.

“Thiệu Huân, người thực sự nghĩ như vậy sao?”

Bắc Tề Lạc bề ngoài vô cùng bình tĩnh, thanh âm lại lạnh như băng hàn.

“Nếu không, vì sao ta lại bỏ người mà đi?”

Thiệu Huân yên lặng nhặt điện thoại lên, đặt lại chỗ cũ.

“Thiệu Huân, người nghĩ rằng nói như vậy, ta sẽ buông tha cho người sao? Ta nói cho người biết, nằm mơ đi!”

Bắc Tề Lạc đứng bật dậy, túm lấy Thiệu Huân, đẩy anh ngã ra mặt đất, sau đó nặng nề đè ép.

“Bắc Tề Lạc, người muốn làm gì?”

Bị Bắc Tề Lạc mạnh mẽ đẩy ngã, Thiệu Huân cực lực phản kháng, nhưng cuối cùng đều bị hấn áp chế.

Bắc Tề Lạc lạnh lùng cười. “Người còn nhớ lần trước, khi người với Úc Ngôn ở cùng một chỗ, ta đã nghĩ người phản bội ta sao?”

Sự việc mỗi lần nghĩ lại đều cảm thấy kinh hãi như vậy, Thiệu Huân cho dù muốn quên cũng không quên được!

Nhớ đến sự ác độc lạnh lùng của Bắc Tề Lạc, anh không thể tự kìm nén mà rùng mình một chút.

“Lần này cũng như vậy, ta muốn người mãi mãi nhớ kỹ một việc, rằng người là người của ta.”

Bắc Tề Lạc ngồi trên người Thiệu Huân, dùng sức véo véo hai má anh, nở một nụ cười lạnh xinh đẹp đến mức làm cho người ta hồi hộp, sau đó cúi người muốn hôn anh...

“Bắc Tề Lạc, sắp có người đến đây, tốt nhất người nên dừng lại, nếu không ta sẽ báo cảnh sát!”

Thiệu Huân vẫn cố gắng chống đỡ, sắm vai người tuyệt tình.

“Sẽ có người đến?” Bắc Tề Lạc dương mi, tự đắc.

“Người người nói chính là vị thầy giáo dạy tiếng pháp kia?”

“Người...” Thiệu Huân giật mình, không biết vì sao hấn lại biết.

“Ta sẽ nói cho người biết đáp án, chắc là người cũng không muốn nghe, nhưng nó là sự thật. Vị thầy giáo dạy tiếng Pháp kia của người đã đổi thành ta rồi!”

“Cái gì?!” Thiệu Huân trợn tròn mắt. “Sao lại như vậy được? Người làm sao lại..”

“Đương nhiên không phải là trùng hợp rồi. Làm gì có loại trùng hợp nào như vậy. Để trở thành giáo viên của người, ta đã tốn rất nhiều công sức!”

“Nhưng mà cha người... cha người không phải...”

“Người thắc mắc vì sao cha ta lại cho ta biết chỗ của người?” Bắc Tề Lạc hừ lạnh một tiếng. “Người đừng quên hấn là cha của ta, ta muốn biết tin tức của người từ chỗ hấn thực sự rất đơn giản.”

“Cho dù có đơn giản, thì cha người chắc chắn cũng sẽ không cho phép người đến nơi này!”

Đúng vậy.

Bắc Tề Văn Thao đã phải hao hết tâm tư để tách hai người ra. Sao lại có khả năng ông ấy cho phép Bắc Tề Lạc theo anh đến nước Pháp?

Nghe thấy Thiệu Huân nói như vậy, Bắc Tề Lạc đột nhiên ngẩng đầu cười to.

Chờ đến khi hấn cười đủ, thì Thiệu Huân cũng đã bị sự nghi hoặc chiếm cứ toàn bộ đầu óc.

Bắc Tề Lạc cúi đầu, cao ngạo nhìn xuống người đang bị hấn đè bẹp kia, lạnh lùng nói. “Thiệu Huân, tuy rằng người đã rất nhiều lần vô tình, không ngừng rời bỏ ta, nhưng mà ta không thể không có người... Thật sự đáng sợ, cha của ta nói nếu ta đồng ý kết hôn với một người phụ nữ, ông ấy sẽ cho phép ta đến tìm người. Nếu ta không đồng ý, ông ấy sẽ niêm phong tất cả tài sản của ta, cũng đoạn tuyệt quan hệ cha con... Người có biết ta đã trả lời ra sao không? Có biết ta đã lựa chọn như thế nào không?... Ha ha, ta liền không nói một lời, quay lưng đi rồi...”

Thiệu Huân ngây dại, chỉ có thể trợn to mắt, không nói được một câu...

“Thiệu Huân, biết không? Ta hiện tại là một kẻ nghèo rớt mùng tơi, không một xu dính túi. Ta phải nhờ sự trợ giúp của bạn bè để có thể đến Pháp! Người có biết vì sao ta lại phải liều mình đến nơi đây không??... Bởi vì ta ngu ngốc cực kì, lại đi yêu phải người, lại đi nói cái gì cho dù chết cũng sẽ không buông tha người!... Hừ, đừng tưởng rằng người có thể thoát khỏi ta, nói cho người biết, vĩnh viễn cũng không có cơ hội!!”

Nói đến câu cuối, Bắc Tề Lạc bi phần rống lên.

Còn Thiệu Huân thì không tiếng động mà chảy nước mắt....

Anh nắm chặt tay lại, không ngừng đâm vào ngực của Bắc Tề Lạc, vừa khóc vừa mắng. “Người là đồ ngu ngốc, thực sự là một tên ngu hết thuốc chữa!... người có biết bao nỗi khổ tâm của ta đều thành công cốc vô ích hay không?! Vì sao ta lại phải chịu đựng chia cắt với người, thống khổ bỏ đi chứ? Người nghĩ ta thực sự muốn chạy sao? Người nghĩ ta thêm muốn một trăm vạn kia lắm sao?! Rác rưởi! Cho dù là một trăm triệu đô la đặt trước mặt ta, ta cũng không cần. Chỉ vì một tên ngu ngốc là người đã chiếm hết trái tim của ta rồi...”

“Ngu ngốc, ngu ngốc, ngu ngốc!!”

Bắc Tề Lạc túm lấy hai nắm tay của Thiệu Huân, cúi đầu hôn anh. Lần này, anh không hề cự tuyệt, ngược lại còn nhiệt tình đón nhận, dùng sức giao triền.

Lúc này, bọn họ giống hai con dã thú động dục, một khi tiếp xúc với nhau liền không thể ngừng lại được nữa. Trong lòng bọn họ lúc này đã không còn thứ gọi là luân lý, chỉ còn lại dục vọng mãnh liệt muốn chiếm cứ đối phương, cuồng nhiệt mà cần xé, cởi mở quần áo của đối phương, khi thứ trói buộc cuối cùng của văn minh kia được cởi bỏ, bọn họ liền thực sự trở thành hai con dã thú... chặt chẽ dây dưa với nhau, khát khao ôm lấy nhau...

Tám giờ tối, Giai Huệ về nhà.

Cả ngày hôm nay, vì công việc mới quá bận rộn mà thời gian để gọi điện thoại cho anh trai nàng cũng không có. Khi bước vào trong nhà, nàng cứ nghĩ rằng sẽ nhìn thấy anh trai mình cùng với bữa tối nóng hổi chờ đợi, ai ngờ lại thấy đèn trong phòng bếp vẫn sáng, anh trai nàng vẫn còn đang bận rộn chuẩn bị thức ăn.

“Anh, sao bây giờ anh mới nấu cơm chiều?”

Thiệu Huân quay đầu nhìn em gái một cái. “Còn em, sao hôm nay lại về muộn vậy?”

“A, vì hôm nay là ngày đầu tiên em đi làm mà, công việc còn có nhiều thứ mới mẻ, cần tốn thời gian đến làm quen. Nhưng bình thường, anh đều nấu xong cơm lúc sáu giờ mà...”

“A...” Thiệu Huân quay đầu lại, tiếp tục bận rộn. “Hôm nay có chút chuyện nên mới nấu cơm muộn thế này... nửa tiếng nữa bữa tối mới xong, cũng may hôm nay em về muộn, nếu không chắc là không kịp nấu cho em ăn rồi...”

“Có chuyện gì vậy anh?” Giai Huệ ngồi xuống bàn ăn, tò mò hỏi. “Có liên quan đến giáo viên tiếng Pháp sao?”

“.....À uhm... xem như có liên quan đi...”

Thiệu Huân quay lưng về phía Giai Huệ, lập lời nói.

“Anh, anh không thể nói rõ ràng một chút được sao?” Giai Huệ nhin không được hỏi kỹ càng.

Thiệu Huân ngừng tay một lát, yên lặng vài giây mới trả lời. “Giáo viên tiếng Pháp kia... chính là Bắc Tề Lạc. Hắn đang ngủ trong phòng của anh.”

“A?” Câu trả lời hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của Giai Huệ, làm nàng sửng sốt.

“Còn nữa...” Thiệu Huân quay người lại, chậm rãi nói thêm. “Sau này Lạc sẽ sống ở đây với chúng ta.”

“A?” Vẫn là thanh âm kinh ngạc, Giai Huệ ngơ ngác nhìn anh trai của mình.

“Anh...”

Đợi đến khi Giai Huệ hoàn hồn, Thiệu Huân đã dọn hết thức ăn lên mặt bàn.

“Mọi chuyện rốt cuộc là sao vậy?”

Đối mặt với sự nghi hoặc của em gái, Thiệu Huân chỉ cười. Sau khi cho thức ăn vào mấy chiếc chén đĩa nhỏ, đặt lên trên khay, anh quay sang lẳng lặng nói. “Giai Huệ, chờ thêm mấy ngày nữa anh sẽ kể cho em biết. Bây giờ thì ăn cơm trước đã, anh mang thức ăn lên cho Bắc Tề Lạc. Hắn mới đến không lâu liền nằm bẹp giường không dậy nổi, chắc là quá mệt mỏi rồi. Cơ hồ cả ngày hôm nay hắn cũng chưa ăn cái gì.”

Nghe anh trai nói vậy, Giai Huệ cũng không hỏi thêm gì nữa.

“Người vừa nói chuyện với ai vậy?”

Thiệu Huân đem cơm đặt lên tủ đầu giường, đang định đánh thức Bắc Tề Lạc dậy, lại thấy hắn quay người ra, cười cười hỏi.

“Em gái ta. Nàng vừa đi làm về.” Thiệu Huân cũng cười với hắn.

“À..”

“Đúng rồi, người muốn ăn cơm luôn, hay là tắm rửa trước rồi mới ăn?”

Bắc Tề Lạc không trả lời mà đứng dậy luôn, vì hắn không mặc gì, nên khi đứng dậy tự nhiên là trần như nhộng.

Nhìn thân hình cao lớn cân xứng của hắn làm Thiệu Huân nhớ lại mấy giờ trước, hai người còn không ngừng khát cầu đối phương, gò má anh không chịu nổi chế mà đỏ bừng lên...

“Sao vậy? Lúc này người còn nhiệt tình như vậy cơ mà? Hiện giờ lại đỏ mặt thẹn thùng.” Cứ tưởng Bắc Tề Lạc đã đi vào phòng tắm, ai ngờ hắn lại nhìn thấy bộ dạng này của anh, quyết định quay lại ôm chặt lấy anh, trêu tức nói.

“Đừng nghịch, mau đi tắm rửa đi. Cứ trần truồng chạy lung tung như vậy dễ bị cảm lạnh. Hơn nữa khí hậu ở nơi này cũng lạnh hơn so với trong nước...”

“Không cần lo lắng, ta ôm người sẽ không bị cảm, thân thể của người nóng như vậy, thực sự làm cho người ta luyến tiếc không muốn buông tay.” Thấy Thiệu Huân không kháng cự nhiều, Bắc Tề Lạc muốn tiến thêm một bước, cần cấn vành tai anh, tinh tế vừa hôn vừa liếm.

“Đủ rồi, đừng náo loạn nữa, đừng để ta tức giận!”

Thân thể Thiệu Huân bị hắn trêu chọc, thực sự nóng lên, anh biết nếu còn tiếp tục như vậy nhất định là không thể vãn hồi, vì vậy nhất quyết dùng sức kéo tay của hắn ra, chạy nhanh khỏi cái ôm của hắn, sau đó xoay người trốn mất tức giận.

Bắc Tề Lạc nhìn dáng điệu giả vờ tức giận của Thiệu Huân một lúc, hơi nghiêng đầu, mở miệng tùy ý nói. “je t’aime.”

“Cái gì?” Thiệu Huân không hiểu hắn đang nói gì.

“Hiện tại ta đang là thầy giáo dạy tiếng Pháp của người, đây là câu tiếng Pháp đầu tiên ta dạy cho người, hãy nhớ kỹ.” Bắc Tề Lạc hắc hắc cười.

“Câu này có nghĩa là gì?”

“Ta yêu người.”

“À?”

“Tiếng Pháp.”

Thiệu Huân ngẩn người, sau đó không chỉ mặt, mà cả hai bên tai đều đỏ rực. Anh cảm giác mình giống như một thiếu niên trẻ tuổi ngày ngô ngố gặp phải mối tình đầu, luống cuống không biết phải làm sao, chỉ có thể hoan hỉ trong nội tâm.

Nhìn thấy phản ứng cực kỳ thành thực của Thiệu Huân, Bắc Tề Lạc cũng không muốn nhấn nạy nữa, hần nghiêng người, nhẹ nhàng hôn anh.

“Huân, người muốn ta nói câu này bao nhiêu lần cũng được, ta yêu người, ta yêu người.”

Bắc Tề Lạc thâm tình không ngừng nói vào tai anh những câu này.

Thiệu Huân nhìn khuôn mặt chân thành của hần, ánh mắt tuôn ra nước mắt kích động, sau đó anh dùng sức gật đầu....

6. Chương 6

Thực ra lúc đầu vị giáo viên dạy tiếng Pháp cho Thiệu Huân là một giáo viên trung học ở địa phương, những về sau khi Bắc Tề Lạc biết chuyện này, liền thông qua một ít thủ đoạn cướp lấy công việc này, trở thành giáo viên bổ túc tiếng Pháp cho Thiệu Huân.

“Nói như vậy có nghĩa là, anh trai của ta bây giờ là người trả tiền lương kiêm người chăm sóc cuộc sống hằng ngày cho người?”

Sáng hôm sau, Bắc Tề Lạc, Thiệu Huân cùng Giai Huệ cùng ngồi trên bàn ăn sáng, Giai Huệ đột nhiên hỏi một câu như vậy.

“Ừm, đúng là như vậy.” Bắc Tề Lạc chậm rãi ăn bữa sáng, gật gật đầu.

Liếc mắt nhìn anh trai mình một cái, Giai Huệ cười hì hì nói. “Vậy có nghĩa là anh trai ta đang là cổ chủ của người, người chính là người đi làm thuê, người phải nghe theo sự phân phó của anh trai ta, đúng không?”

Bắc Tề Lạc biết thừa Giai Huệ muốn nói cái gì, hừ lạnh một tiếng phản đối.

“Cho dù ta không phải là người đi làm công nhận tiền của Thiệu Huân, ta cũng sẽ nghe lời hần.”

Nghe được lời này, Thiệu Huân không khỏi gật đầu.

Nghiêm khắc mà nói, Bắc Tề Lạc thực sự là một ông chủ tốt, đối với những yêu cầu của hần anh luôn có thể phối hợp rất thoải mái. Nhưng mà, nếu Bắc Tề Lạc mà làm một người làm công, nhất định sẽ là một gã nhân viên nổi bật nhưng lại có tính tình quá kém cỏi...

“Vậy nếu tất cả những công việc trước kia của anh ta chuyển sang cho người, người có làm hay không?”

“Giai Huệ!” thấy em gái mình càng nói càng quá phận, Thiệu Huân không nhịn được gọi một tiếng ngăn nằng lại. Giai Huệ thề lưởi nghịch ngợm nhìn anh một cái.

Bắc Tề Lạc nhìn lướt qua Thiệu Huân, lạnh nhạt nói. “Nếu đây là ý của Thiệu Huân thì cái gì ta cũng đều chịu làm.”

“Đây là lời chính người nói đấy nhé!” Thiệu Giai Huệ chờ hần nói xong, sau đó mới tiếp lời. “Từ nay về sau, những công việc trong nhà liền làm phiền người.”

“Giai Huệ!”

Thiệu Huân rất sợ làm Bắc Tề Lạc tức giận, anh hiểu một đại thiếu gia sống an nhàn từ bé như Bắc Tề Lạc, có lẽ cho tới bây giờ chưa từng có người nào yêu cầu hần đi làm việc nhà, bây giờ mà bắt hần làm những chuyện như vậy hần không tức giận mới là lạ.

“Ta nói rồi, chỉ cần Thiệu Huân yêu cầu một tiếng ta sẽ làm.”

Ra ngoài ý muốn của Thiệu Huân, Bắc Tề Lạc cũng không tức giận, chậm chậm ăn bữa sáng của mình.

“Anh, anh xem đi, chính Bắc Tề Lạc còn nói như vậy, sau này anh không cần phải chăm sóc cho hần nữa, để hần tự làm mọi việc là được rồi, nếu được thì tốt nhất là vất hết cả việc nhà cho hần làm luôn đi.”

“Được rồi, Giai Huệ, em đừng nói linh tinh nữa...” Thiệu Huân day day thái dương. Anh biết nếu anh nói ra, Bắc Tề Lạc nhất định sẽ làm, nhưng anh thực sự không tưởng tượng nổi cảnh Bắc Tề Lạc cầm giẻ lau mặt bàn như thế nào...

“Anh, anh cốt khí hơn một chút được không vậy?!” Giai Huệ vẫn còn cố gắng khuyên anh trai. “Khó lắm mới có một cơ hội như vậy, phải cho hắn biết tay một chút chút, chẳng lẽ anh định hắn đè ép anh gắt gao như vậy cả đời sao?”

“Cả đời?”

“Cả đời?!!”

Thiệu Huân với Bắc Tề Lạc cùng lên tiếng, nhưng lại là hai loại phản ứng trái hoàn toàn khác nhau. Thiệu Huân là khiếp sợ, vì anh chưa bao giờ nghĩ đến việc có thể ở cả đời cùng Bắc Tề Lạc... Mà Bắc Tề Lạc thì tinh tế nhấm nuốt những lời này, đôi mắt ngăm đen tràn đầy hứng thú.

“Đúng là cả đời.” Thiệu Giai Huệ thu hết phản ứng của hai người vào trong mắt. “Nếu tình cảnh của hai người giống nhau thì càng có thể hiểu được cảm nhận của đối phương hơn, mà càng hiểu rõ đối phương thì càng có thể phá bỏ những thứ ngăn cách hiểu lầm, mới có thể ở bên nhau thật lâu dài.”

“Có vẻ rất chính nghĩa, nhưng thực ra người chỉ muốn trả thù ta, vì đã ép Úc Ngôn bỏ đi, cướp đi anh trai của người đúng không?” tiểu mưu kế của Giai Huệ làm sao có thể qua mắt Bắc Tề Lạc được.

Giai Huệ nâng cằm, không hề cảm thấy ngại ngùng khi mưu kế bị chọc thủng, ngược lại càng thêm công khai chống đối.

Dù sao Bắc Tề Lạc cũng chỉ là một giáo viên dạy tiếng Pháp mà nhà nàng mời đến, không còn là vị tổng giám đốc sở hữu gia sản của nhà Bắc Tề kiêm đại thiếu gia Bắc Tề Lạc kiêu ngạo nữa.

Chẳng có gì đáng sợ nữa cả!

“Tóm lại, hiện tại người phải nghe lời anh trai ta!”

“Vậy cũng còn phải xem Thiệu Huân có yêu cầu ta phải làm gì không đã!”

Hai người cãi nhau giống như hai đứa trẻ, sau đó cùng quay sang nhìn Thiệu Huân, lúc này hai người mới phát hiện ra anh đang ngẩn người. Mãi một lúc sau, Thiệu Huân cảm giác được hai đường nhìn nóng bỏng tập trung vào người mình, mới hoàn hồn ngượng ngùng cười.

“Có chuyện gì vậy?”

“Không có gì.” Bắc Tề Lạc trầm mặt, tiếp tục ăn sáng.

“Giai Huệ?” Thiệu Huân chỉ có thể quay sang nhìn muội muội tìm kiếm đáp án.

Mà Giai Huệ cũng chỉ lắc đầu. “Không có gì...”

“Này...” phản ứng khó hiểu của hai người làm Thiệu Huân tin tưởng vững chắc rằng đã có việc gì đấy, đáng tiếc là không có ai nguyện ý trả lời anh.

“A, sắp đến tám giờ rồi, em đi làm đây.” Giai Huệ nhìn đồng hồ, ăn nốt miếng cuối cùng trong bát, sau đó vội vàng đứng dậy, cầm ba lô chạy đi.

Nhưng khi nàng xoay người muốn đi ra khỏi phòng bếp, nàng lại quay người lại hô to một câu. “Tóm lại, anh, anh không thể tiếp tục nuông chiều tên đại thiếu gia chỉ biết cáu kỉnh giận dữ kia nữa!”

“A... ừ, em đi thông thả, nếu về muộn nhớ gọi điện thoại cho anh nhé.”

“Em biết rồi, tạm biệt.”

Giai Huệ đứng ở ngoài cửa vẫy vẫy tay, sau đó đóng sập cửa lại.

Chỉ còn Bắc Tề Lạc cùng Thiệu Huân trên bàn ăn, nhưng vì Bắc Tề Lạc đột nhiên im lặng, nên không khí có chút trầm.

Không biết đã xảy ra chuyện gì, nên Thiệu Huân đành yên lặng ăn bữa sáng của mình, vừa ăn vừa nghĩ không biết mình đã làm sai cái gì...

“Vừa nãy người đang nghĩ đến Úc Ngôn sao? Bởi vì ta đột nhiên nhắc đến nàng?”

Ngay lúc Thiệu Huân miên man suy nghĩ, thì Bắc Tề Lạc đột nhiên mở miệng, làm Thiệu Huân càng sửng sốt.

“Có phải hay không?” Bắc Tề Lạc nhìn anh chăm chăm, sau đó nở nụ cười tự giễu. “Nhất định là như vậy, người luôn luôn để ý nàng...”

“Đấy đã là chuyện quá khứ mà.” Tuy biết Bắc Tề Lạc đang giận dữ, nhưng Thiệu Huân chỉ có thể giải thích như vậy.

“Là chuyện đã xảy ra, nên mới làm cho người ta để ý, nhớ mãi không quên.”

Bắc Tề Lạc lại bỏ thêm một câu, sau đó buông bát đĩa, đứng dậy đi lên tầng hai. Thiệu Huân nhìn hẩn rời đi, lâm vào trầm tư.

Anh cứ nghĩ Bắc Tề Lạc đi lên tầng hai để nghỉ ngơi hoặc là làm gì đó, ai ngờ khi anh vừa mới thu dọn bát đĩa cho vào bồn rửa, thì Bắc Tề Lạc lại xuất hiện, đã thay một bộ đồ thoải mái hơn, đi vào trong phòng bếp.

Hẩn vừa đi vừa xắn tay áo nghiêm túc nói. “Để ta rửa bát cho.”

“A?” Thiệu Huân tròn mắt, ngây ngốc nhìn Bắc Tề Lạc.

“A cái gì? Ta nói ta muốn rửa bát!” quét mắt nhìn Thiệu Huân một cái, Bắc Tề Lạc không hề khách khí đẩy anh sang một bên, chiếm cứ vị trí tốt nhất ở cạnh bồn rửa bát.

“Không, không cần đâu. Cứ để ta làm cho.” Thấy Bắc Tề Lạc thực sự có ý định muốn rửa bát, Thiệu Huân vội vàng ngăn cản. “Người cứ đi xem ti vi, hoặc đi nghỉ ngơi đi.”

“Ta không xem, cũng không muốn nghỉ ngơi.” Đẩy tay của Thiệu Huân ra, Bắc Tề Lạc cầm một cái bát trong bồn rửa lên, quay trái quay phải. “Ta thấy người hình như cho cái gì đó vào rồi mới rửa mà?”

“Đã bảo người không biết rửa đâu mà. Cứ để đấy ta làm cho.” Thiệu Huân còn không ngừng khuyên.

“Người nói cho ta biết là được rồi.”

“Bắc Tề Lạc...” chống lại đôi mắt kiên định của Bắc Tề Lạc, Thiệu Huân lại cảm thấy đầu hơi đau đau.

“Được rồi được rồi, nói nhanh lên, mau chỉ cho ta biết cách rửa bát đi. Chẳng lẽ người định để ta xắn tay áo đứng đấy cả ngày hay sao?” Bắc Tề Lạc bắt đầu hết kiên nhẫn, thúc giục Thiệu Huân.

Nghĩ đến tính tình ngoan cố của Bắc Tề Lạc, Thiệu Huân chỉ có thể thở dài thoả hiệp.

Anh chỉ vào một cái chai ở góc bồn rửa. “Đây là nước rửa bát, khi rửa phải cho một ít vào mới có thể rửa sạch mỡ.”

“À...” Bắc Tề Lạc nghe lời, cầm lấy cái chai đổ một ít nước rửa bát ra.

“Khi rửa, không cần lấy quá nhiều nước. Dùng cái bông rửa bát này cọ rửa bát cho sạch, sau đó dùng nước sạch tráng. Đúng đúng. Sau khi rửa xong, đặt ở một bên, dùng khăn sạch lau khô bát đĩa. Rồi cho vào trong giá đựng. Ừm, người làm không sai.”

Bắc Tề Lạc vừa nghe Thiệu Huân chỉ huy vừa làm theo, sau khi hoàn thành bước cuối cùng, Thiệu Huân ngoài ý muốn phát hiện hẩn đang cười rất vui sướng. Giống y như một đứa trẻ con, khi hoàn thành được một việc gì đó mà được người lớn khen ngợi, vô cùng tự hào về bản thân.

“Tốt lắm, tiếp theo phải làm gì?”

Thiệu Huân đang ngẩn người vì nụ cười của Bắc Tề Lạc, nghe thấy hẩn hỏi như thế liền giật mình, càng thêm hoảng sợ.

“Tiếp theo?”

“Đương nhiên. Tiếp theo không phải là quét dọn phòng hay sao? Trước kia ta đều thấy người làm như vậy.”

Thiệu Huân lúc này đã trợn mắt há hốc mồm nhìn Bắc Tề Lạc, thật lâu không thốt nên lời.

“Cái kia... ta nói...” Thiệu Huân gãi gãi đầu, ấp úng nói. “Người đừng để ý đến lời nói linh tinh của Giai Huệ, mấy chuyện này cứ để ta làm là được rồi, người không cần...”

Lần này Bắc Tề Lạc không thèm hỏi anh nữa, trực tiếp chạy đi tìm việc để làm. “Hừ, người không nói ta cũng biết, tiếp theo chính là lau bụi. Dùng cái khăn sạch này đi, bắt đầu lau từ phòng khách...”

Bắc Tề Lạc còn chưa đi ra khỏi nhà bếp, Thiệu Huân đã phải vội vàng kéo hần lại. “Nhầm rồi nhầm rồi, đây là khăn lau mặt lau tay, đây mới là giẻ lau cơ mà...”

“À à.”

“Ấy đừng đừng, phải lau từ chỗ cao xuống chỗ thấp, nếu không tro bụi ở trên lại bay xuống dưới, mất công lau.”

“....à...”

“Ấy chờ chút, muốn lau đồ điện thì không được dùng khăn ướt, nếu không sẽ bị giật.”

“...”

“Lau thủy tinh phải dùng nước phun ở trên, sau đó mới dùng báo cũ để lau.”

“Sao phải phiền toái như vậy?”

“Nhưng như thế mới sạch được.”

“Ừm, đúng vậy, thủy tinh trong suốt luôn. Thế sau đây phải làm gì nữa?”

“A? à, sau đây để ta làm cho, người đi nghỉ đi.”

“Tiếp theo là dùng máy hút bụi đi dọn sàn nhà chứ gì? Máy hút bụi người để ở đâu? Thôi, để ta tự tìm.”

“Bác... aizzz...”

Hết một buổi sáng.

Vì không thể lay chuyển được hần, nên anh chỉ có thể bất đắc dĩ đi theo sau lưng chỉ cách làm cho hần.

Lúc đầu anh cứ nghĩ, Bắc Tề Lạc làm một lúc rồi sẽ chán không làm nữa, không ngờ hần vẫn kiên trì làm tiếp.

Cứ việc hần đã mệt đến mức đầu đầy mồ hôi.

Nhưng mà không hề có dấu hiệu sẽ lùi bước.

Hơn nữa, làm gì hần cũng đều làm rất cẩn thận nghiêm túc, cố hết sức để đạt được kết quả tốt nhất.

Tuy Thiệu Huân không thực sự đồng ý cho hần làm những công việc nhà này, nhưng sự cố gắng của hần làm anh thấy cảm động. Anh không hiểu vì sao Bắc Tề Lạc phải kiên trì làm như vậy, nhưng anh vẫn có cảm giác rằng nó có liên quan đến anh.

Cuối cùng, Bắc Tề Lạc hưng phấn đứng trong căn phòng không còn một hạt bụi, mà Thiệu Huân tuy rằng không phải làm gì, nhưng cũng mệt một bơ phờ ngồi vật xuống sofa, tầm mắt vẫn không rời khỏi Bắc Tề Lạc.

“Ngày mai ta có thể tự mình quét dọn căn nhà này rồi.”

Bắc Tề Lạc nhận ánh mắt của Thiệu Huân, cười cười nói với anh.

“Ngày mai?” Thiệu Huân ngẩn người.

“Đúng vậy, ngày mai, ngày kia... tóm lại là sau này, công việc nhà người cứ việc giao cho ta đi!” Bắc Tề Lạc vỗ vỗ ngực, nói một cách vô cùng tự tin.

Im lặng một hai giây, Thiệu Huân cuối cùng hoang mang hỏi ra nghi vấn của bản thân. “Vì sao? Vì sao người lại muốn làm như thế?”

Bắc Tề Lạc cười nhẹ một cái, ngồi xuống bên cạnh anh. “Bởi vì ta yêu người, bởi vì chúng ta là một đôi tình nhân, vì ta muốn người càng thêm hạnh phúc, hiện tại ta cái gì cũng không có, cho nên ta chỉ có thể cố gắng làm hết tất cả những thứ mình có thể.”

Nếu nói không cảm động thì là nói dối, nhưng Thiệu Huân lại ức chế cảm xúc của mình lại, sau khi bình tĩnh hơn anh mới nói tiếp. “Lạc, điều mà người có thể làm không chỉ thế. Sự tài hoa của người chính là điều quý nhất, cho dù người đã trở nên nghèo túng, nhưng người chắc chắn sẽ có bản sự Đông sơn tái khởi. Người mà ta cần cũng không phải là Bắc Tề Lạc như thế này, mà là một Bắc Tề Lạc tâm cao khí ngạo, dám gánh vác trách nhiệm.”

Bắc Tề Lạc thu hồi vẻ tươi cười trên mặt mình, nhìn chằm chằm vào hắn. “Huân, người không thích dáng vẻ nghèo túng của ta sao?”

“Người biết ý của ta không phải như vậy.” hắn hiểu lầm, Thiệu Huân lo lắng mà nhăn mi.

“Nhưng mà, Huân, ta thực sự muốn làm điều gì đó cho người.” Bắc Tề Lạc xịu mặt xuống.

“Lúc trước, ta vì có ưu thế là thân phận con cháu nhà Bắc Tề Lạc, có tiền có quyền, mới có thể giữ người lại được, hiện tại ta đã hai bàn tay trắng, ta nên lấy cái gì để giữ người lại...? Một năm trước, người lấy thân phận quản gia xuất hiện trước mặt ta, một năm sau, ta có lẽ cũng có thể dùng thân phận giống như vậy xuất hiện trước mặt người.”

“Ngu ngốc.” Thiệu Huân có thể cảm nhận sự bất lực từ phía Bắc Tề Lạc, anh đau lòng, nhin không được mà vươn tay ôm hắn vào ngực.

“Người không cần lý do gì để ở lại cả, chúng ta là tình nhân mà, không phải sao?”

“Cái này không tính...” Bắc Tề Lạc chôn mặt trong ngực của Thiệu Huân, rầu rĩ nói. “Đến tận bây giờ, người cũng chưa từng nói yêu ta một lần nào...”

Thiệu Huân im lặng, nhìn đỉnh đầu của Bắc Tề Lạc, thật lâu sau, anh mới nhẹ nhàng nói. “Lạc, cho dù ta không nói, người cũng biết điều ấy không phải sao?”

“Vẫn khác...”

“Có gì khác?”

“... thôi bỏ đi.” Bắc Tề Lạc đẩy anh ra.

Biết hắn đang tức giận, Thiệu Huân chỉ cười cười, nhìn đồng hồ sau đó đứng lên nói. “Ta đi chuẩn bị cơm trưa, người muốn ăn cái gì?”

“Ăn cơm xong, chúng ta sẽ đi ra ngoài dạo chơi. Nơi này cảnh sắc rất đẹp, bình thường vì ta ngôn ngữ không thông nên cũng không đi đâu. Bây giờ người đã đến đây rồi, có thể đi cùng ta, người hiện tại vừa là thầy giáo dạy tiếng Pháp vừa là phiên dịch viên của ta luôn, không có người thực sự là bước nửa bước cũng thấy khó khăn.”

“Chỉ có vậy thôi á?” Bắc Tề Lạc liếc nhìn anh một cái. “Ta chỉ là một tên phiên dịch viên?”

Khi một đứa trẻ con hồn dỗi, biện pháp hữu hiệu nhất chính là cho nó ăn ngọt. Thiệu Huân cười thâm dưới đáy lòng, sau đó quay người lại, cúi người hôn một cái lên môi của hắn. “Người không chỉ là phiên dịch viên của riêng ta, mà còn là người mà ta yêu nhất nữa.”

Tiểu quỷ đang tức giận lập tức mặt mày hớn hở. “Tất nhiên là vậy rồi.”

“Nói đi, giữa trưa muốn ăn cái gì?” Thiệu Huân cười vui vẻ trong đáy lòng, lại tiếp tục hỏi.

“Người nấu cái gì ta ăn cái ấy.”

“Ăn cả hạt tiêu với cà rốt á?” tiêu chuẩn kiêng ăn của một đứa trẻ con.

“Ăn hết!”

“Ngoan thật!”

“Thiệu Huân, ta cảnh cáo ngươi, không được coi ta là trẻ con!”

“A...”

Một tên tiểu quý, vĩnh viễn cũng sẽ không nhận mình là tiểu quý, không phải sao? *cười*

—
“je crains les promesses et les serments

Les cris, les mots s!duisants

Je m!fie si souvent de moi

Mais de toi, pas, toi je te crois.”

Tôi sợ hãi những lời hứa và sự cam kết

Tiếng quát to, hoặc những lời nói dụ hoặc

Vì tôi không tin tưởng vào bản thân tôi

Nhưng còn bạn, không giống như vậy, tôi tin tưởng bạn...

Thiệu Huân sớm biết Bắc Tề Lạc rất lợi hại. Nhưng khi chân chính kiến thức đến điều đó, anh mới thực sự hiểu được lợi hại đến mức nào.

Ở trên đường, khi đi mua sắm, hoặc là khi nói chuyện cùng với người khác, hắn hoàn toàn không có một chút chường ngại về ngôn ngữ nào cả, hơn nữa cử chỉ thuần thực tự tin, giống như hắn thực sự lớn lên ở đây vậy.

Thiệu Huân nhin không được hỏi hắn, trước đây đã từng đến đây chưa. Bắc Tề Lạc nhún vai đáp. “Cũng đã tới vài lần, nhưng mà khi nói chuyện với người xa lạ, thì điểm mấu chốt là phải cười thật tự tin, như vậy có thể kéo gần khoảng cách giữa hai người.”

Hắn còn nói, đây là nguyên tắc đầu tiên của một thương nhân, cho nên hắn đã quen rồi.

Khi Thiệu Huân hỏi hắn, rốt cuộc hắn biết mấy loại ngôn ngữ, hắn do dự một lát mới trả lời. “Mấy ngôn ngữ quốc tế quan trọng ta đều biết một chút, dù sao việc buôn bán phải chạy khắp nơi trên thế giới, không học không được.”

Thiệu Huân cũng không hỏi thêm rốt cuộc là những ngôn ngữ nào nữa, chỉ cảm thấy nếu hắn đi làm phiên dịch viên nhất định sẽ rất đắt khách, bắt hắn phải ở trong nhà làm những công việc tầm thường kia... quả thực là mai một tài năng.

Sau khi đi hết những nơi có phong cảnh đẹp xung quanh, hai người đi vào trong siêu thị mua một số đồ dùng cần thiết hằng ngày. Khi hai người đang đi chọn đồ cũng nhau, Thiệu Huân đột nhiên hỏi Bắc Tề Lạc. “Lạc, ngươi có định đi tìm một công việc mới không?”

“Hiện tại ta đang làm việc đây, không phải sao?” Bắc Tề Lạc ký quái liếc nhìn anh một cái. “Hiện tại ta chính là giáo viên dạy tiếng Pháp của ngươi.”

Thiệu Huân đầu đầu, không biết phải nói sao. “... việc này, không thích hợp với ngươi.”

“Ai bảo nó không hợp với ta?” Bắc Tề Lạc trợn mắt nhìn anh. “Có thể cùng ngươi cùng một chỗ cả ngày, thực sự là không còn gì thích hợp hơn.”

“Bắc Tề Lạc, đừng nói đùa.” Thiệu Huân dùng vẻ mặt nghiêm túc, nhíu mày nhìn hắn.

“Thiệu Huân, ta không nói đùa.” Bắc Tề Lạc cũng làm vẻ mặt nghiêm túc, vô cùng uy nghiêm.

“Lạc...”

“Huân, người không cần khuyên ta gì nữa. Ta biết mình phải làm gì. Chúng ta đã phải trải qua bao nhiêu vất vả khó khăn, mới có thể ở bên cạnh nhau như hiện tại, đương nhiên phải cảm thụ thật tốt không khí này mới được.” Bắc Tề Lạc hơi cúi người hôn lên môi Thiệu Huân, không thêm để ý đây là nơi công cộng.

Bị hân trên trọc như vậy, Thiệu Huân nhất thời quên đi mục đích chính. Chỉ có thể xấu hổ giận dữ trừng mắt nhìn hân một cái, sau đó quay trái quay phải xem có ai đó nhìn thấy không.

Mà Bắc Tề Lạc, vì thực hiện được mưu kế mà cười ha hả, tiếp tục chọn đề.

Bắc Tề Lạc nói với Thiệu Huân, hân vì anh nên mới cãi nhau với cha của hân, bị đuổi ra khỏi gia tộc, hơn nữa còn bị niêm phong tất cả tài sản, trước mắt, hân là người hai bàn tay trắng.

Nghe thấy hân nói như vậy, điều duy nhất mà Thiệu Huân có thể nghĩ đến chính là, hân là một quý công tử vì bị đuổi ra khỏi nhà mà nghèo túng, không một xu dính túi, không có chỗ để đi, hoàn toàn khác với ngày xưa, tâm trạng nhất định cực kì buồn chán ử rữ...

Nhưng sự thực mà Thiệu Huân nhìn thấy lại hoàn toàn không giống như vậy.

Có vẻ việc bị đuổi ra khỏi gia tộc không hề có chút ảnh hưởng nào đến Bắc Tề Lạc, hân mỗi ngày đều hưng trí bừng bừng mà dành mấy tiếng dạy Thiệu Huân học tiếng Pháp, sau đó thì quay ra làm công việc nhà, khi không có việc gì sẽ nằm lãn ra ghế dài trong sân đọc báo, nhàn nhã vô cùng.

“Cảm giác hân còn rất vui vẻ khi bị đuổi ra khỏi nhà ấy.” Giai Huệ đã kết luận một câu như vậy.

Thiệu Huân cũng cảm thấy khó hiểu, mỗi lần anh hỏi Bắc Tề Lạc có muốn quay lại Bắc Tề gia không, thì hân đều khoát tay, kỳ quái hỏi lại. “Trở về đây làm gì? Từ trước đến nay ta chưa từng được nhân nhâ như bây giờ bao giờ. Nếu quay lại, ta sẽ lại bị đóng công việc kia đề chết a.”

Đúng là vậy, lúc trước vì công việc, Bắc Tề Lạc không ngừng đi tham dự các bữa tiệc, uống rượu, tình trạng thân thể cũng bị ảnh hưởng nhiều. Nhớ rõ lần đầu tiên hai người gặp nhau, Bắc Tề Lạc vì uống rượu quá độ mới ngất đi...

Nhìn thấy Bắc Tề Lạc, trong khoảng thời gian này do nghỉ ngơi hợp lý, ba bữa đều đặn mà tinh thần càng ngày càng tốt, cũng càng ngày càng ít cáu kỉnh phát giận. Tuy Thiệu Huân chưa nói ra, nhưng trong lòng anh cũng âm thầm vui sướng.

Nhưng mà, thêm một người ăn mặc ở lại đây, chi tiêu trong nhà rõ ràng trở nên khó khăn hơn trước. Số tiền mà Bắc Tề Văn Thao cho, Thiệu Huân chưa hề động đến, tất cả đều cho vào trong ngân hàng,. Công việc của Giai Huệ mới bắt đầu không lâu, chưa thể giúp đỡ gì cho gia đình, nên các nhu cầu cuộc sống hiện tại đều là sử dụng số tiền mà Thiệu Huân tích góp được.

Nhìn số tiền gửi ngân hàng càng ngày càng ít, Thiệu Huân nghĩ nếu cứ tiếp tục như vậy cũng không phải là một biện pháp. Nên tuy rằng hiện tại anh mới chỉ nói được vài câu tiếng Pháp, anh vẫn muốn đi tìm một công việc kiếm tiền.

Làm việc trong một nhà hàng bán món ăn Trung Hoa cũng không cần bằng cấp gì, không cần dùng quá nhiều tiếng Pháp, vì vậy Thiệu Huân đem mục tiêu của mình nhắm đến các nhà hàng này.

Nhưng mà, Giai Huệ không đồng ý cho anh đi làm. Bắc Tề Lạc lại ngoài ý muốn đứng ở bên phía em gái anh, không đồng ý cho anh đi.

Lí do của Giai Huệ là nàng không muốn anh phải vất vả đi tìm công việc, mà lí do của Bắc Tề Lạc là nếu anh đi làm sẽ không thể ở bên cạnh hân cả ngày được...

Thiệu Huân đau đầu, tình trạng hiện tại trong nhà anh không muốn nói cho hai người kia biết, không muốn bọn họ phiền lòng vì vấn đề này. Nhưng nếu không nói cho bọn họ, anh lại không có biện pháp thoát khỏi sự kiểm soát ... vì Bắc Tề Lạc suốt ngày bám dính anh, một bước cũng không rời đi. Aizzz...

“Huân, sao người lại thở dài?”

Bắc Tề Lạc đi vào trong phòng của Thiệu Huân, thấy hân, Thiệu Huân kín đáo cất sổ tiết kiệm vào trong ngăn kéo.

“Không có gì, ta chỉ đang suy nghĩ mấy việc linh tinh mà thôi.” Nhìn Bắc Tề Lạc, Thiệu Huân nói tiếp. “Người vừa mới ở phòng khách đọc sách cơ mà? Sao lại vào đây?”

“Tại người không ở bên cạnh ta, ta cảm thấy rất nhàm chán!” Bắc Tề Lạc ngồi xuống cạnh Thiệu Huân, ôm chặt lấy anh.

“Huân, hiện tại chúng ta đang rảnh rồi, hay là cùng nhau đi du lịch đi? Đi Marseille hoặc đi Pari đều được, chơi thật vui vẻ một lần!”

“Không đi.” Thiệu Huân lắc đầu.

“A? Vì sao? Người không cần lo lắng cho em gái người ở nhà một mình đâu, dù sao nàng cũng là người trưởng thành rồi, có thể tự chăm sóc cho bản thân.” Bắc Tề Lạc lập tức nói.

“Không chỉ vì lý do này.” Thiệu Huân bắt đầu nhìn Bắc Tề Lạc một cái. “Là do ta không có thời gian rảnh rồi. Ta đang tìm một công việc.”

“Vì sao người luôn nghĩ đến việc đi làm vậy?? Nếu nhàn rỗi quá, cứ việc đi du lịch với ta là được rồi.”

“Đi du lịch sẽ tiêu tốn rất nhiều tiền...” Thiệu Huân đau đầu nói. “Tóm lại, ta không muốn đi du lịch.”

Bắc Tề Lạc tròn mắt nghiêng người ra sau một chút, nhìn chăm chăm vào anh, sau đó đột nhiên hỏi. “Huân, hiện tại người đang thiếu tiền sao?”

Thiệu Huân không nói gì, nhìn lại hắn một cái.

“Vậy sao người không hỏi vay ta?”

“Người có tiền?” Thiệu Huân cảm thấy ngạc nhiên, hơi nhíu mày hỏi.

“Ừm.” Bắc Tề Lạc gật đầu.

“Bao nhiêu?”

“... Huân, người dám hoài nghi ta sao?” Bắc Tề Lạc hờn giận trừng mắt.

“... Người nói cha người đã khoá hết tài khoản của người lại còn gì?” Thiệu Huân bình tĩnh trình bày. “Hơn nữa lúc mới tới, người nói mình hiện giờ đã hai bàn tay trắng không xu dính túi, phải vay tiền của bạn mới đến Pháp được...”

“Đúng vậy, ta quả thực không xu dính túi, vì tiền của ta đã gửi hết trong ngân hàng rồi. Lúc ấy phải vay tiền của bạn, là vì ta lười không muốn đi rút tiền a...”

Nghe xong lời hắn nói, miệng Thiệu Huân mở rồi lại đóng, đóng rồi lại mở, không nói nổi một chữ. Cuối cùng, anh đầu hàng mà hỏi. “Vậy người có tổng cộng bao nhiêu tiền?”

“Hừ!” bị anh hỏi kiểu coi thường như vậy, Bắc Tề Lạc lại giận dữ hừ lạnh một cái. “Người thử đoán xem nào!”

“Được rồi, để ta đoán... nhưng người cũng phải cho chút gợi ý chứ?”

Bắc Tề Lạc giơ hai ngón tay lên.

“Hai vạn?” Thiệu Huân cẩn thận hỏi. (hai mươi nghìn)

“Hừ!” Bắc Tề Lạc mắt híp, trừng anh bất mãn.

“Hai mươi vạn?” (Hai trăm nghìn)

“Hừ!”

“Chẳng lẽ là hai trăm vạn?” Thiệu Huân sắc mặt hơi đổi nói. (Hai triệu)

Nhưng Bắc Tề Lạc vẫn xem thường liếc anh một cái.

“Chẳng lẽ... là hai nghìn vạn?” Tim Thiệu Huân không hiểu sao lại đập nhanh hơn một chút. (hai mươi triệu)

Bắc Tề Lạc liếc xéo anh một cái. “Huân, không ngờ trong lòng ngươi, ta lại kém đến vậy?”

“Đừng nói với ta là hai triệu đấy nhé?!” Thiệu Huân sắp hét chói tai rồi. (Hai trăm triệu)

“Là hai mươi triệu, ngu ngốc!” Ngừng một chút, Bắc Tề Lạc lại bổ sung một câu. “Đúng rồi, mấy tài khoản này đều làm ở Anh, nên chắc là hai mươi triệu bằng Anh.” (hai tỷ.. =__= chắc vậy...)

Thiệu Huân chỉ cảm thấy đầu óc âm ỉm rung động, tí nữa thì té xỉu.

7. Chương 7

Nhìn thấy Thiệu Huân ngẩn người, tâm tình của Bắc Tề Lạc trở nên rất tốt, hần tiến tới vỗ vỗ má anh một chút. “Huân, có cần khoa trương như vậy không a? Nhìn xem, ngươi sợ đến mức mặt mũi xanh mét rồi.”

Bị Bắc Tề Lạc vỗ như vậy, Thiệu Huân vất vả lấy lại tinh thần, nhưng anh lại chuyển sang nhìn Bắc Tề Lạc đầy phức tạp. Số lượng mà Bắc Tề Lạc nói cho anh quả thật có thể đủ cho hần không cần làm gì mà sống an nhàn cả đời, và anh biết hần không phải đang đùa cợt.

Nhìn khuôn mặt nghiêm túc của Thiệu Huân, Bắc Tề Lạc cười hì hì, giống y như một đứa trẻ đang âm mưu truyện xấu gì đó. Hần xoa xoa mặt của Thiệu Huân, sau đó dùng sức ôm anh, gối mặt lên vai của Thiệu Huân, hít mùi hương tự nhiên độc đáo trên cơ thể anh.

“Huân, thế nào, chúng ta cùng đi du lịch nhé? Đi đâu cũng được, chỉ cần có người là được rồi.”

Thanh âm của Bắc Tề Lạc rất nhẹ, nhưng ý tứ của hần lại vô cùng sâu sắc, giống như là một lời tuyên thệ, hứa hẹn.

Thiệu Huân hạ tầm mắt, dùng ánh mắt dịu dàng ấm áp nhìn chăm chú người đang gục đầu ở hõm vai của mình.

Tình cảm của hần dành cho anh, anh rất rõ ràng, nhưng có đôi khi, anh vẫn cảm thấy mê mang, mê mang không biết tương lai của hai người sẽ ra sao...

Nếu một trong hai người là phụ nữ thì tốt rồi.

“Ta không đi, không đi bất cứ nơi nào.” Thiệu Huân thản nhiên nói. “Ta đã quen làm việc, nếu cứ rảnh rỗi sẽ cảm thấy khó chịu, thế nên cứ tìm một công việc để làm thì tốt hơn.”

Bắc Tề Lạc đột nhiên ngẩng đầu nhìn anh, đôi mắt tinh anh tràn đầy thứ âm lạnh nào đấy mà Thiệu Huân không dám đối mặt.

Chắc là... anh lại làm hần tức giận rồi. Thiệu Huân hít sâu một hơi, chờ đợi cơn thịnh nộ của hần. Nhưng mà mấy phút trôi qua rồi, xung quanh vẫn rất yên tĩnh.

“Vì sao?” nghe thấy thanh âm áp lực của Bắc Tề Lạc, Thiệu Huân cảm thấy tâm trạng phiền muộn không thôi, lung tung gãi gãi tóc sau đầu, anh nói. “Ngươi đừng suy nghĩ lung tung, tại ta cảm thấy... không được tự nhiên lắm...”

“Không tự nhiên cái gì?”

Bắc Tề Lạc hỏi kỹ càng, Thiệu Huân bất đắc dĩ liếc nhìn hần một cái, sau đó đành trả lời. “Ngươi không biết hiện tại cuộc sống quá bình tĩnh hay sao? Ta thực sự cảm thấy bất an, cảm giác trong tương lai gần nhất định sẽ có chuyện gì đó xảy ra...”

Bắc Tề Lạc bất lực không nói được gì, một lúc sau mới nhún nhó nói. “Vậy chuyện này liên quan gì đến việc ngươi phải đi kiếm việc làm?”

“Ta muốn mình không có thời gian rảnh rỗi để suy nghĩ linh tinh...” mục đích chính vẫn là để kiếm tiền, tuy rằng Bắc Tề Lạc thực sự có rất rất nhiều tiền... nhưng mà đây không phải tiền của anh. Cho dù Bắc Tề Lạc có cho phép anh dùng tiền của hắn, thì anh cũng không thích.

Nghe thấy anh nói vậy, Bắc Tề Lạc đột nhiên an tĩnh lại, tĩnh đến mức làm cho Thiệu Huân cảm thấy quỷ dị, anh nhìn hắn chằm chằm, bất an mở miệng hỏi. “Có chuyện gì vậy....?”

“Hắc!” Bắc Tề Lạc đột nhiên cười gian một tiếng.

Thiệu Huân không thể kìm nén thân thể, run lên một chút, anh thực sự bị tiếng cười này dọa.

“Hắc!” Bắc Tề Lạc lại cười thêm một tiếng, sau đấy đẩy Thiệu Huân ngã ra giường.

“Người làm gì??!!” Thiệu Huân sợ tới mức thở hắt kinh ngạc, rồi sau đấy theo bản năng dùng lực đẩy hắn ra.

“Nếu người muốn bản thân không có thời gian rảnh rỗi để nghĩ lung tung thì chỉ cần nói với ta một tiếng là được rồi, ta có rất nhiều biện pháp a!” Bắc Tề Lạc cười tà ác, ngăn cản không cho Thiệu Huân giãy dụa. “Một trong số đó chính là, dành thời gian cả ngày ở trên giường. Ta sẽ thật cố gắng, cho người mệt đến mức không đứng dậy được luôn.”

Lời nói của Bắc Tề Lạc làm Thiệu Huân ngây ngốc đến cả phút...

Cái biện pháp khôn nạn gì vậy??!!

Rõ ràng chỉ một phút trước thôi, không khí cùng tâm trạng đều không phải là loại này a...

Đến khi cảm thấy Bắc Tề Lạc hôn lên ngực anh, Thiệu Huân mới hạ giọng hô. “Đừng náo loạn, bây giờ mới có mười giờ sáng a!”

“Đâu có ai quy định không được làm tình vào ban ngày đâu.” Bắc Tề Lạc nâng mặt lên trả lời nhanh một câu, sau đó không chờ Thiệu Huân tiếp tục mở miệng, trực tiếp che miệng của anh lại, nuốt hết tất cả những lời anh muốn nói, cướp đoạt hô hấp của anh.

Nụ hôn của Bắc Tề Lạc quá nồng nhiệt, Thiệu Huân cảm thấy mình không thể chống đỡ nổi, có chút khác so với bình thường, nụ hôn này của Bắc Tề Lạc quá trào dâng, thậm chí ngay cả không khí trong miệng anh cũng không buông tha, muốn đoạt đi hết thảy của anh.

Chẳng lẽ hắn định thực sự thực hiện điều mà hắn mới nói, làm đến mức anh đi cũng không đi nổi?

Thiệu Huân dùng sức mở to đôi mắt càng ngày càng mông lung của mình ra, nhìn thấy mắt của Bắc Tề Lạc đang nhắm lại, lông mi của hắn dài dài, cong vút, tinh mịn vô cùng.

Ngay cả ý thức của anh cũng dần trở nên mơ hồ, hoàn toàn rơi vào cảm bầy tình dục mà Bắc Tề Lạc tạo ra. Lúc này, đôi mắt xinh đẹp đang nhắm kia đột ngột mở ra...

Giây phút ấy, Thiệu Huân hoa mắt...

Hai tròng mắt đen láy trong suốt kia tràn ngập tình yêu, giống như sóng mạnh đổ ập về phía anh...

Đôi môi bị chặn của anh được thả tự do, đôi mắt đen kia cũng rời đi một chút.

“Huân.”

Bắc Tề Lạc hơi cử động cơ thể một chút, nhẹ nhàng kêu gọi anh, dừng vài giây mới nói tiếp. “Huân, ta yêu người, còn người thì sao?”

Giống như những lần khác, câu trả lời cho hắn, là im lặng tuyệt đối.

Bắc Tề Lạc hơi hạ ánh mắt, giấu đi sự mất mát, gờ tay, hắn khẽ vuốt ve đôi môi bị hôn sưng đỏ kia, nhìn một lúc lại nhin không được, cúi xuống hôn tiếp.

“Uhm...”

Thiệu Huân tỉnh tề rên rỉ một chút, đôi môi bị Bắc Tề Lạc đè ép gặm cắn vừa tê dại lại vừa sưng lên, vậy mà hắn còn không buông tha cho đôi môi bị tàn phá của anh.

Bắc Tề Lạc vừa lòng với thanh âm rên rỉ chìm đắm này, hai tay chuyển xuống phía dưới, từ từ cởi hết cúc áo của Thiệu Huân, để bờ ngực rắn chắc lại mềm dẻo của anh hiện ra trong không khí, bất lực để cho hai tay của hắn đùa giỡn vuốt ve...

Thiệu Huân đã lâu không tiếp nhận Bắc Tề Lạc, lúc này tuy đã làm trơn cẩn thận, nhưng giây phút Bắc Tề Lạc tiến vào, Thiệu Huân vẫn cảm thấy đầu đến mức căng chặt hai răng.

“Có sao không...?”

Thầy Thiệu Huân chảy mồ hôi lạnh, Bắc Tề Lạc dù đã bị tình dục hun đến sắp mất ý trí, vẫn quan tâm trầm giọng hỏi anh một chút.

Thiệu Huân ngẩng đầu nhìn Bắc Tề Lạc hô hấp đã rối loạn, trong giây lát anh nghĩ đến tình cảnh hiện tại, anh là một người đàn ông trưởng thành, lại đang làm tình cùng Bắc Tề Lạc...

Rõ ràng là chuyện không nên xảy ra, rõ ràng tự tôn của anh không cho phép chuyện này xảy ra, hơn nữa anh còn là người bị đặt ở bên dưới...

Không biết bắt đầu từ khi nào, anh đã coi chuyện này trở thành một phần của cuộc sống, vô cùng tự nhiên chấp nhận nó?

Anh chấp nhận Bắc Tề Lạc, đối xử với hắn như vậy, chẳng lẽ chưa đủ để chứng minh cho hắn thấy tình cảm của anh sao?

Tình yêu, chẳng lẽ bắt buộc phải dùng miệng nói ra, dùng thanh âm phát lên, mới có thể đủ để thể hiện tâm ý sao?

“Huân, sao vậy?”

Thấy Thiệu Huân như rơi vào mê mang, Bắc Tề Lạc thanh tỉnh hơn một chút, lo lắng hỏi.

Nhìn hắn lo lắng, Thiệu Huân cười một chút, sau đó vươn hai tay, ôm chặt lấy thân hình lửa nóng của hắn.

Thiệu Huân khôi phục lại như bình thường, Bắc Tề Lạc mới thấy hết lo lắng, hắn cúi đầu hôn anh, sau đó tiếp tục dùng sức cử động, mạnh mẽ tiến thẳng vào trong cơ thể của anh.

Ở nơi cực nóng cực mềm mại kia, chỗ nào cũng phi thường non mịn, gắt gao ôm lấy phần thân của Bắc Tề Lạc, giây phút này, bọn họ cực kì gần sát nhau, giống như không có bất cứ thứ gì có thể tách hai người ra.

Bắc Tề Lạc không cử động tiếp, mà chậm rãi chờ anh thích ứng, thời gian chờ đợi dài dòng, nhìn bộ dạng nhần nại của Bắc Tề Lạc, Thiệu Huân cảm thấy ấm áp trong lòng.

Nghiêm khắc mà nói, Bắc Tề Lạc là một người không hề biết chăm sóc quan tâm đến người khác, nhưng lúc này vì không muốn anh khó chịu, hắn lại nguyện ý đè nén dục vọng của mình.

Quả nhiên xem người không thể bắt hình dong, ở những giây phút như thế này, Thiệu Huân mới chân chính cảm nhận được Bắc Tề Lạc yêu anh như thế nào.

Thiệu Huân không kìm được mà dụ dỗ hắn, một người đàn ông lại luôn tùy hứng giống y như một đứa trẻ, xinh đẹp đến mức làm cho người ta thương tiếc này.

Kết quả của việc đốt lửa không cần nghĩ cũng biết, Bắc Tề Lạc nhiệt tình đòi hỏi, tình ái quá mức nhiệt liệt, Thiệu Huân không tự giác mà đáp lại, làm cho Bắc Tề Lạc dục hoả đốt người không thể vãn hồi.

Mãi cho đến khi cả hai đều mệt mỏi đến mức không thể nhúc nhích được nữa, thì việc làm tình mới chính thức chấm dứt.

Vì mệt mỏi, cả hai người cùng lăn ra giường ngủ, đến khi mở mắt, ngoài cửa sổ bầu trời đã tối sầm.

Thiệu Huân tỉnh dậy trước, đầu tiên anh để ý thấy trong phòng tối om, cả cơ thể anh dính dính khó chịu, muốn đi tắm rửa, nhưng sau đấy anh phát hiện anh vẫn đang bị Bắc Tề Lạc ôm chặt, không thể cử động.

Anh quay sang nhìn người đang ngủ kia, ngắm kỹ khuôn mặt tinh xảo hoàn mỹ của hắn, cảm nhận hơi thở ấm nóng hắn phả lên trên mặt anh, tuy rằng thân thể của anh vô cùng mệt mỏi, nhưng không biết vì sao, khi cảm nhận không khí yên tĩnh xung quanh, tâm tình của anh rất thoải mái.

Không biết đã nhìn bao lâu, anh mới đột nhiên phát hiện đôi mắt nhắm của Bắc Tề Lạc hơi run run một chút.

“Tỉnh dậy thì mở mắt ra, đừng giả bộ ngủ nữa!”

Thiệu Huân bật cười, dùng sức kéo cánh tay của Bắc Tề Lạc ra khỏi người mình.

“Không cần!” Bắc Tề Lạc mở mắt, càng tuý hứng ôm chặt anh. “Chúng ta cứ nằm như vậy đi, đừng dậy nữa.”

Hắn cứ nói mãi hắn không phải là trẻ con, vậy hành vi lúc này của hắn gọi là gì? Không chỗ nào là không giống một đứa trẻ bướng bỉnh. Thiệu Huân bất đắc dĩ hừ một cái xem thường.

“Nhưng mà hiện tại ta rất khó chịu, muốn tắm rửa một chút.”

Tuy rằng nói đạo lý với trẻ con là rất khó thông, nhưng mà Thiệu Huân vẫn muốn thử.

Nghe thấy lời của anh, Bắc Tề Lạc dùng một chút, mím môi, ánh mắt càng trở nên sâu thẳm, trong bóng tối, nhìn hắn giống như một con mèo đen Ba Tư cao quý lại thần bí.

Nhưng mà Thiệu Huân khi nhìn thấy Bắc Tề Lạc như vậy, thần kinh lập tức căng thẳng, trực giác không tốt nói cho anh biết phải nhanh chóng chạy ra khỏi vòng tay của hắn, nhưng mà Bắc Tề Lạc sớm biết anh sẽ chạy trốn, hai chân nhanh chóng bò lên người anh, một tay đè vai anh lại, ngăn cản không cho anh có cơ hội chạy thoát.

“Người định làm gì...”

Thiệu Huân bất an hỏi, nhưng sau đó lại giật nảy mình, hít mạnh một hơi... Bắc Tề Lạc dùng ngón tay đâm vào hậu huyệt mới bị hắn xâm phạm vô số lần, trở nên sưng đỏ đau nhức của anh, còn không ngừng quấy tròn.

“À, người muốn đi WC, đào mấy thứ ta bắn vào bên trong ra?”

Bắc Tề Lạc tà ác cười, Thiệu Huân nhìn thấy, da đầu run lên.

“Đương nhiên phải rửa, nếu không ta sẽ đau bụng đi tả.” mặc dù hơi sợ hãi, nhưng Thiệu Huân vẫn trực tiếp nói ra ý nghĩ của mình.

Khi làm tình với anh, Bắc Tề Lạc chưa bao giờ dùng bao. Bởi vì mỗi lần làm xong anh đều cảm thấy có chút không thoải mái, nên trải qua vô số lần giấy dũa, Thiệu Huân đã vô cùng thẹn thùng đề nghị hắn lần sau không nên bắn ở trong người anh nữa, hoặc là dùng bao. Nhưng Bắc Tề Lạc đã quyết đoán cự tuyệt, lý do của hắn là nếu dùng thì khi làm tình cảm giác sẽ không thật....

Lý do mà Bắc Tề Lạc đưa ra làm cho người ta á khẩu không nói gì được... Thiệu Huân cứng họng, quyết định không bàn về vấn đề này nữa, dù sao cũng không phải vô cùng khó chịu, nhịn một chút là được rồi.

“Được rồi, vậy đi tắm rửa đi.” Bắc Tề Lạc buông lỏng tay chân, thả tự do cho Thiệu Huân, điều này làm Thiệu Huân hơi ngơ ngác, anh cứ nghĩ hắn sẽ tiếp tục chọc ghẹo anh.

“Đi đi, sao không đi? Chẳng lẽ người vẫn muốn lăn trên giường với ta?” Bắc Tề Lạc cười tà, vươn tay chân, giống như định kéo Thiệu Huân lại vào trong lòng ngực.

Thiệu Huân nhanh nhẹn tránh né nhảy xuống giường, kéo chăn bao lấy cơ thể trần trụi của mình, thông thả đi về phía nhà tắm.

Trong phòng chỉ có hai người, thân thể của anh đã bị Bắc Tề Lạc nhìn ngắm căn liếm không thiếu chỗ nào, nhưng không biết sao anh vẫn không có đủ dũng khí để trắng trợn trần truồng xuất hiện trước tầm mắt cực nóng kia.

Cuối cùng khi đến phòng tắm, vừa mở cửa muốn đi vào bên trong, Thiệu Huân lại phát hiện Bắc Tề Lạc xuất hiện ngay sau lưng anh, ôm lấy anh từ phía sau, đẩy vào bên trong phòng tắm.

“Hắc hắc, Thiệu Huân, hôm nay để ta giúp người rửa sạch chỗ ấy a!”

Nghe thấy hắn nói như vậy, mắt Thiệu Huân tối xầm lại, tí nữa thì ngất.... *cười*

Bắc Tề Lạc hiểu Thiệu Huân tính cách rụt rè, nếu hắn mà nói ra ý định của mình, anh nhất định sẽ phản kháng kịch liệt, hơn nữa còn có thể không thành công. Vì thế, quyết định tốt nhất là lợi dụng mưu kế.

Sau khi tiến vào trong phòng tắm, Bắc Tề Lạc không ngừng hừ ca, mà Thiệu Huân thì đã ngậy người hoàn toàn, tùy ý Bắc Tề Lạc muốn làm gì thì làm...

Khi Thiệu Huân hoang mang rối loạn chạy từ trên nhà xuống dưới, Giai Huệ đã ngồi ung dung ở phòng khách xem tivi ăn khoai tây chiên.

“A, anh, cuối cùng anh cũng xuống dưới.”

Thấy Thiệu Huân thở hồng hộc đứng dưới chân cầu thang, Giai Huệ cười chào một câu.

“Giai Huệ...” tầm mắt của Thiệu Huân chuyển từ người em gái sang chiếc đồng hồ treo trên tường.

“Sao hôm nay mới bảy giờ em đã về rồi?”

“Vì công ty không có việc gì nên em về sớm.”

“Đợi anh một lát, anh lập tức đi nấu cơm.” Nói xong, Thiệu Huân xắn tay áo, đi về hướng phòng bếp.

“Không cần đâu anh, em đã làm xong bữa tối rồi.”

“Cái gì?” Thiệu Huân kinh ngạc nhìn em gái.

“Thực ra tầm năm giờ rưỡi em đã về đến nhà rồi, em đoán anh với Bắc Tề Lạc đang... bận ở trong phòng, nên em không làm phiền hai người, nấu bữa tối luôn.”

Giai Huệ không nói thẳng, nhưng nàng đã là người trưởng thành, bạn trai cũng đã có, không phải là thiếu nữ ngây thơ nữa rồi... Thiệu Huân thấy em gái nói đến chuyện này, cảm thấy xấu hổ vô cùng, mặt đỏ tai hồng...

“Khụ... Giai Huệ... Sự thật thì...” Thiệu Huân mặt mũi đỏ rực, muốn giải thích một chút với em gái, nhưng mà lời của nàng lại cũng không sai... anh quả thực lăn trên giường với Bắc Tề Lạc cả buổi chiều, hơn nữa còn ở trong phòng tắm hơn một tiếng nữa....

Bị Bắc Tề Lạc nắm mũi chuyển qua chuyển lại, Thiệu Huân mới nhớ ra phải làm bữa tối, anh liền vội vàng chạy xuống, không ngờ hôm nay em gái anh lại về sớm...

“Mọi chuyện đúng là như người nghĩ.” Bắc Tề Lạc thông thả đi từ trên tầng xuống, tà ác giúp Thiệu Huân lên tiếng.

“...Bắc, Tề, Lạc!” không khí đã đủ xấu hổ lắm rồi, lại bị Bắc Tề Lạc làm loạn lên, Thiệu Huân tức giận cả người run run.

“Có gì phải che giấu, Huân, em gái người không phải là nữ sinh ngây thơ cái gì cũng không hiểu, hơn nữa nàng cũng đã chấp nhận quan hệ của chúng ta rồi, phát triển đến mức này là điều đương nhiên a.”

“Này, Bắc Tề Lạc, ai bảo ta đã chấp nhận quan hệ của người với anh ta hả? Ta đang không muốn giao anh trai ta cho người đây này!” có lẽ là do ở cùng một thời gian, Giai Huệ đã không còn khách khí với Bắc Tề Lạc nữa, thậm chí còn có thể đùa giỡn trêu chọc.

“Sao vậy? Chẳng lẽ người còn muốn ta quỳ xuống dưới chân người nói “muội muội đại nhân, thỉnh người đem chung thân đại sự của anh trai người phó thác cho ta đi” sao?”

“Có gì không được sao? Nếu người thực sự để ý đến anh trai của ta...” Thiệu Giai Huệ khiêu khích chống lại tầm mắt của Bắc Tề Lạc.

“Hai người các người...” Thiệu Huân bị kẹp giữa hai người, dở khóc dở cười. Không thể hiểu nổi quan hệ giữa em gái anh với Bắc Tề Lạc là tốt hay không tốt nữa, ngẫu nhiên lại cãi nhau, nhưng ngẫu nhiên cũng rất tâm đầu ý hợp. “Hai người thôi đi nào... loại chuyện này để ta tự quyết định là được rồi.”

“Ai nha, Huân.” Nghe thấy anh nói vậy, Bắc Tề Lạc liền quay lại trầm thanh hỏi. “Nếu ta quỳ xuống cầu hôn người, người có đồng ý không?”

Thiệu Huân không kiểm soát được đỏ bừng cả mặt, nhưng anh vẫn cố ngẩng cao đầu nói. “Đều là đàn ông, cầu hôn cái gì a...”

Cả Giai Huệ cùng Bắc Tề Lạc đều giật mình, không hẹn mà cùng chăm chú nhìn khuôn mặt hồng hồng của Thiệu Huân, vẻ mặt ngạc nhiên như phát hiện ra đại lục mới...

“Anh, chẳng lẽ anh không biết sao?”

“Biết cái gì?” Thiệu Huân khó hiểu.

“Đây là nước Pháp đấy nhé!” Giai Huệ cơ hồ sắp hét chói tai.

“Nước Pháp thì làm sao a?!” Thiệu Huân vẫn không hiểu gì cả.

“Nước Pháp là một trong những nước cho phép người đồng giới kết hôn.” Bắc Tề Lạc nhanh chóng trả lời.

“A?” Thiệu Huân quay sang nhìn em gái, muốn nàng chứng thực. Thiệu Giai Huệ không phụ sự kỳ vọng, dùng sức gật gật đầu.

Bắc Tề Lạc thở dài một hơi, rồi sau đó hẩn nắm chặt lấy tay của Thiệu Huân, trịnh trọng nói. “Huân, chúng ta đi Pari đi.”

“Để làm gì?” bỗng dừng lại chuyển sang đề tài này, Thiệu Huân bắt đầu cảm thấy có phải do anh tuổi đã quá lớn nên không thể theo kịp suy nghĩ của những người trẻ tuổi này...

“Chúng ta đi công chứng kết hôn.”

Bắc Tề Lạc đặt hai tay lên vai của Thiệu Huân, vẻ mặt dứt khoát kiên định.

Thiệu Huân ngây người, không khí im lặng mười giây, sau đó đột nhiên, Thiệu Huân tức giận hất tay của Bắc Tề Lạc ra. “Bắc Tề Lạc, nếu người còn tiếp tục muốn chơi đùa, ta sẽ không khách khí nữa! Đều là đàn ông, kết hôn cái gì chứ!”

“Huân...” Bắc Tề Lạc không dự đoán được anh sẽ có phản ứng như vậy, nhần mày lại, đang muốn nói tiếp lại bị Thiệu Huân ngắt lời.

“Tóm lại, nếu người không muốn ta trở mặt, thì tốt nhất là dừng bàn lại chuyện này nữa! Ta đói rồi, đi ăn cơm!” Thiệu Huân nói xong liền quay người bước đi, Bắc Tề Lạc dăm chiêu đứng nguyên tại chỗ.

Giai Huệ vẫn ngồi im trên sofa, nàng nhìn chăm chăm vào Bắc Tề Lạc, khuôn mặt của hẩn càng ngày càng trầm xuống, nàng hiểu hẩn đang bị đả kích mạnh, nhưng nàng cũng hiểu được, mọi chuyện chắc chắn có khả năng biến thành như bây giờ.

“Bắc Tề Lạc, người đừng quên anh trai của ta là một người cực kỳ truyền thống bảo thủ... anh ấy có thể nhận người đã là một kỳ tích...”

“Ta hiểu.” thanh âm Bắc Tề Lạc đã rất lâu rồi mới lại trở nên lạnh lẽo như vậy, ánh mắt của hẩn cũng thâm trầm không kém. “Nếu ta là phụ nữ, Thiệu Huân nhất định sẽ không cố chấp như vậy... ngay cả một câu ta yêu người hẩn cũng chưa từng nói, vậy mà ta còn dám yêu cầu hẩn đi công chứng kết hôn... đúng là buồn cười...”

“Bắc Tề Lạc...” Bắc Tề Lạc hiện tại làm cho người ta cảm thấy sợ hãi... nhưng Giai Huệ còn cảm thấy được hẩn có chút đáng thương...

“Nhưng mà người yên tâm, ta quyết không bỏ cuộc...” ánh mắt sâu thẳm của Bắc Tề Lạc loé lên chút hào quang, Giai Huệ nghe thấy hẩn nổi nhỏ. “Vì ta chỉ có một cơ hội duy nhất... nếu ta bỏ lỡ, sẽ vĩnh viễn cũng không có cơ hội lần thứ hai...”

8. Chương 8

Thiệu Huân không phải là loại người cố tình gây sự, nếu so với người hay xúc động như Bắc Tề Lạc, anh lý trí hơn rất nhiều. Lúc này Thiệu Huân có chút hối hận vì đã phát giận với Bắc Tề Lạc, nhưng nếu sự tình lặp lại thêm một lần nữa, chắc anh vẫn sẽ tức giận như thế.

Hai từ “kết hôn” từng là mộng tưởng của anh, khi nhắc đến nó, Thiệu Huân sẽ tưởng tượng ra một người vợ dịu dàng, một đứa con đáng yêu, quả thực là một gia đình làm cho người ta quyến luyến.

Đây chính là hình ảnh về gia đình của Thiệu Huân, là một thứ thần thánh không thể phá vỡ.

Trước khi mẹ anh phản bội cha anh, anh đã từng có được một gia đình có thể coi là ấm áp. Mà cũng vì sự phản bội của mẹ với cha, mà anh càng hướng tới một gia đình êm ấm hoà thuận, để có thể bù lại tình cảm bị thiếu thốn của mình.

Anh biết Bắc Tề Lạc không nói đùa. Nhưng chính vì hấn không nói đùa, nên anh mới tức giận như vậy. Anh không thể tưởng tượng nổi một gia đình tạo thành từ hai người đàn ông sẽ như thế nào, càng không muốn tưởng tượng sâu hơn nữa, tương lai..

Anh cảm thấy đây là một thứ khó có thể chấp nhận được..

Vốn hai người đàn ông mà yêu nhau đã là điều cấm kỵ, vậy mà Bắc Tề Lạc lúc nào cũng chỉ chăm chăm muốn thông báo nó ra cho cả thế giới này biết.

Anh không thể hiểu nổi.

Thậm chí, anh còn cảm thấy khủng bố. Việc chấp nhận Bắc Tề Lạc đã là một việc quá khó khăn, chưa nói đến việc tiến thêm một bước nữa sẽ như thế nào... nếu nói thẳng ra, chính là bất buộc.

Qua một đêm phiên muộn, sáng sớm hôm sau Thiệu Huân đúng giờ rời giường, chuẩn bị bữa sáng. Khi làm xong bữa sáng, anh gặp Giai Huệ cũng mới rửa mặt đánh răng xong, bước vào trong phòng bếp. Nàng chào hỏi Thiệu Huân một chút, sau đó ngồi xuống bắt đầu ăn sáng.

Sau khi dọn sạch phòng bếp, Thiệu Huân dọn dờ em gái một chút, sau đó đi lên tầng hai gọi Bắc Tề Lạc dậy.

Phòng Bắc Tề Lạc ngay bên cạnh phòng anh, lúc đầu khi mới đến Bắc Tề Lạc kiên quyết muốn dùng chung phòng với anh, nhưng vì bị anh cứng rắn từ chối, nên sau đó hấn đành bắt buộc di chuyển đến phòng bên cạnh.

Bắc Tề Lạc không có thói quen khoá cửa, nên khi Thiệu Huân lên tầng hai liền trực tiếp mở cửa phòng hấn.

Anh cứ nghĩ sẽ như bình thường, nhìn thấy Bắc Tề Lạc đang cuộn mình trong đồng chăn ngủ ngon lành. Nhưng không ngờ, thứ anh nhìn thấy lại là một chiếc giường ngăn nắp, chăn gối được gấp rất gọn gàng, giống như chưa từng có người ngủ ở đây quá.

Thiệu Huân nhíu mày, xuống dưới nhà hỏi em gái. “Giai Huệ, em có biết Bắc Tề Lạc đi đâu không?”

“Hấn không ở trong phòng ạ?” Giai Huệ hơi hoang mang hỏi ngược lại.

“Không.” Thiệu Huân kéo một chiếc ghế ra, ngồi xuống, múc cho bản thân một bát cháo, sau đó mới nói tiếp.

“Hay là hấn ra ngoài có việc?”

“Sáng sớm đã ra khỏi nhà, không giống tác phong của hấn lắm.” Giai Huệ cảm thấy ngạc nhiên. Ở chung lâu với Bắc Tề Lạc, nàng cũng biết được một số thói quen của hấn, buổi sáng hấn sẽ giống như một tên nhóc con, nằm bẹp ở trên giường, gọi mãi cũng không chịu dậy, anh trai nàng đều phải rất mất công mới kéo hấn đứng dậy được.

Thiệu Huân không nói gì nữa, cười cười, sau đó bắt đầu ăn bữa sáng của mình.

Bên ngoài, anh không có gì khác thường, nhưng trong lòng anh lại ỉn ỉn cảm thấy bất an...

Chẳng lẽ Bắc Tề Lạc tức giận anh vì chuyện hôm qua, nên hôm nay mới bỏ đi sớm như vậy?

Nghĩ như vậy, anh lại càng cảm thấy lo lắng hơn nữa. Giai Huệ ngồi đối diện anh, thu hết phản ứng của anh vào trong mắt, nhưng cũng chỉ trầm mặc không nói gì.

Tám giờ rưỡi, Giai Huệ đi làm.

Thiệu Huân dọn dẹp nhà ăn, lau dọn nhà cửa xong cũng đã mười giờ. Lúc này anh mới có thời gian rảnh rỗi, ngồi ngáy người ở sofa.

Rõ ràng trước kia anh không cảm thấy như thế này.... Việc ở một mình trong căn nhà này, trống rỗng đến mức đáng sợ...

Nếu Bắc Tề Lạc có mặt ở đây, nhất định đã bỏ lên người anh rồi, sau đó hai người sẽ dính lại làm một, làm những việc vợ vẫn giết thời gian. Loại hành vi tưởng như vô vị ấy lại lãng phí nhiều thời gian nhất, bất tri bất giác trời đã tối đen rồi.

Không biết đã gần người bao nhiêu lâu, quay ra nhìn đồng hồ, mới mười giờ mười phút... nhìn lại căn nhà chỉ có mỗi mình anh này, anh quyết định đứng lên đi đến phòng ngủ của Bắc Tề Lạc.

Căn phòng mà hắn đang ở lại này nhỏ hơn so với phòng ở Trung Quốc của hắn không biết bao nhiêu lần, hơn nữa cũng không tốt bằng căn phòng kia. Anh cứ nghĩ một thiếu gia như hắn sẽ không quen ở nơi bình dân như thế này, vậy mà sự thật là Bắc Tề Lạc không hề có một câu oán giận nào. Giống như chỉ cần đó là mong muốn của anh, thì hắn đều có thể làm được rất tốt.

Thiệu Huân ngồi xuống ga giường được vuốt phẳng lì kia, sờ sờ mặt giường lạnh lẽo không chút nhiệt độ cơ thể, cảm thấy mất mát..

Anh im lặng nằm xuống.

Giây phút nằm xuống, anh cảm thấy thanh thản hơn rất nhiều.

Thứ hương vị quen thuộc của người nào đó bay vào trong mũi, không hiểu vì sao, nhưng lại làm anh cảm thấy an tâm.

Nhớ lại đủ mọi chuyện từ khi gặp bắc tề lạc đến nay, khoẻ môi anh hơi cong lên.

Bắc Tề Lạc là một người có tính độc chiếm rất cao, để đạt được thứ mà hắn muốn, hắn sẽ dùng bất cứ thủ đoạn nào, còn làm cho người ta muốn hận cũng không hận được. Vì những lúc như thế, hắn thực sự rất giống một đứa trẻ vì muốn có điểm tâm ăn mà dùng đến chút tiểu tâm kế.

Bốc đồng làm người ta thấy phiền, nhưng lại không đành lòng trách cứ.

... có lẽ anh không hận Bắc Tề Lạc, là do chính anh cũng mong chờ sự việc sẽ xảy ra như vậy...

Yêu Bắc Tề Lạc cũng không dám thừa nhận... chính anh, mới là người nham hiểm nhất.

Nằm một lúc, ánh mắt của Thiệu Huân chuyển đến chiếc tủ âm tường trong phòng, anh nhớ rõ Bắc Tề Lạc có thói quen vứt quần áo lung tung bừa bãi, không hề quan tâm xem bộ quần áo đầy đất đến mức nào, gấp cũng không thèm gấp mà quẳng ngay vào trong tủ.

Anh đứng dậy, đi đến trước tủ, ý định dọn dẹp tủ quần áo cho Bắc Tề Lạc.

Nhưng khi mở tủ quần áo ra, anh lại sửng sốt, vì bên trong không có bất cứ thứ gì. Một cái quần một cái áo cũng không có. Trống rỗng hoàn toàn, tuyên bố lên sự thật rằng nó đã bị chủ nhân vứt bỏ...

Thiệu Huân giống như mất hồn ngồi phịch xuống giường, đầu óc trống rỗng nhìn thẳng vào chiếc tủ rỗng trước mắt.

Qua một lúc lâu, đầu óc mới có thể vận chuyển một cách bình thường.

Anh nghĩ, không biết Bắc Tề Lạc bỏ đi lúc nào? Vì sao lại bỏ đi? Là do chuyện tối hôm qua sao? Hắn có trở lại nữa không? Hay là cứ như vậy bỏ đi mãi mãi...?

Thiệu Huân cúi đầu, nhìn hai bàn tay đang trở nên run rẩy của mình. Đột nhiên, anh cảm thấy toàn bộ thế giới này đều đã rời bỏ anh, cảm giác anh đang phập phồng giữa không trung, không có gì để bám lấy cố định bản thân, quả thật là đáng sợ, rất khó có thể chịu đựng được...

Loại cảm giác này, so với cảm giác khi bị cha của Bắc Tề Lạc sai người đến đuổi đi còn thống khổ hơn gấp nhiều lần, vì khi đó anh cùng hắn chia tách là do bị bắt buộc... mà giờ phút này, là Bắc Tề Lạc chủ động rời đi, là hắn đã vứt bỏ anh...

Vì sao lại đau khổ như thế này? Không phải anh vẫn chờ mong Bắc Tề Lạc sẽ hoàn toàn buông tha cho anh, sau đó sẽ trở lại nhà của hắn hay sao?

Vì sao mắt anh lại nóng lên? Trải qua nhiều chuyện như vậy, anh cứ nghĩ bản thân đã không thể đau lòng hơn được nữa...

Trước khi nước mắt kịp rơi xuống, anh dùng tay che kín mặt lại.

Anh vẫn biết anh yêu Bắc Tề Lạc, nhưng mà giây phút như thế này, anh mới càng phát hiện ra, anh đã yêu hắn đến mức, vì hắn bỏ đi mà rơi lệ.

“Bắc Tề Lạc bỏ đi rồi á?”

Buổi tối khi Giai Huệ đi làm về, không thấy Bắc Tề Lạc đâu, nàng liền hỏi anh trai. Không ngờ anh trai nàng về mặt tối tăm trầm ngâm một lúc, sau đó nói cho nàng một tin tức giật mình như vậy.

“Sao hắn có thể bỏ đi như vậy được?” Giai Huệ cảm giác đây quả thực chính là một chuyện cười. “Hắn ta, vì muốn được sống cùng anh đã buông tha cho cuộc sống giàu có, chạy đến đây cơ mà?”

Sắc mặt Thiệu Huân cực kì khó coi, anh chỉ cười cười mà không nói gì.

Nhìn bộ dạng của anh trai, Giai Huệ nghĩ nghĩ một chút, chần chờ nói. “Tối hôm qua lúc anh từ chối lời cầu hôn của Bắc Tề Lạc, em nghe thấy hắn nói lầm bầm gì đó... gì mà nếu không có cơ hội sẽ rời đi... lúc ấy hắn nói rất nhỏ, em còn nghĩ là mình nghe nhầm... Anh, hắn rời đi... có phải vì bị anh cự tuyệt, cho nên mới thất vọng mà bỏ cuộc không?”

Thiệu Huân vẫn im lặng không nói gì, nhìn thoáng qua em gái mình một cái, sau đó anh quay người bỏ đi.

Nhìn bóng lưng cô đơn của anh trai, Giai Huệ cảm thấy rất lo lắng, nhưng nàng không lên tiếng an ủi. Nàng biết bây giờ, có nói gì cũng là vô dụng, phải để anh tự hiểu rõ tất cả, mới có thể tỉnh táo bình tĩnh trở lại được. Người khác an ủi, chỉ càng làm anh thấy bị thương mà thôi.

Sau khi ăn xong bữa tối trong không khí nặng nề, Giai Huệ muốn giúp Thiệu Huân dọn dẹp phòng bếp, nhưng anh từ chối, nàng chỉ có thể bất đắc dĩ quay lại phòng của mình.

Sau đấy, nàng nói chuyện với bạn trai, kể cho cậu ta biết chuyện này, nhưng nàng không nói đối tượng của anh trai mình là một người đàn ông, chỉ dùng những từ chung chung để miêu tả. Như vậy sau này, nếu bạn trai của nàng biết chuyện, sẽ không trách nàng là đã lừa cậu ta.

“Nếu anh trai em thực sự yêu đối phương, mà người kia lại bỏ đi như vậy, chắc chắn anh em sẽ phải chịu đả kích rất lớn. Anh cũng là đàn ông, anh có thể hiểu được.” Bạn trai của Giai Huệ nghe xong, liền nói với nàng như vậy. “Giai Huệ, anh đoán anh trai em có thể vụng trộm khóc đấy.”

“Anh trai em? Khóc á?” Giai Huệ suýt nữa hét to lên. “Làm sao có chuyện ấy được, anh của em là một người cực kì kiên cường!”

“Aizzz, em là phụ nữ, đương nhiên không thể hiểu được tâm tình của đàn ông rồi. Đàn ông có rất nhiều loại, mà loại của anh trai em chính là, không cho phép bản thân được bộc lộ sự yếu đuối trước mặt người khác, cho dù có đau khổ đến mức nào cũng chỉ yên lặng thừa nhận, đến khi không thể kìm nén được nữa, sẽ phát tiết sự đau khổ của mình một cách thâm lặng, không để cho ai biết.”

Bạn trai của Giai Huệ từng gặp Thiệu Huân mấy lần, tuy rằng không nói chuyện nhiều với nhau, nhưng cũng đủ để hiểu được đối phương là người như thế nào.

“Thật vậy sao?” Giai Huệ bán tín bán nghi.

“Nếu em không tin, em cứ thử đi tìm anh trai em bây giờ mà xem, xem có phải anh ấy đang khóc một mình hay không?”

Bị bạn trai thuyết phục, Giai Huệ sau khi cúp điện thoại, yên lặng đi đến cửa phòng của anh trai.

Hiện giờ đã là đêm khuya, là thời gian đi ngủ, nhưng Giai Huệ phát hiện Thiệu Huân không ở trong phòng. Nàng nghi hoặc đứng trước cửa phòng anh một lúc lâu, nhìn sang căn phòng không người của Bắc Tề Lạc, nàng thấy có ánh đèn hắt ra.

Chầm chậm đi đến, cẩn thận đẩy cánh cửa khép hờ ra một chút, nàng nhìn thấy anh trai mình ngồi bên giường đưa lưng ngang ngang về phía cửa, dùng vẻ mặt bi thương nhìn tủ quần áo đã trống rỗng của Bắc Tề Lạc.

Giai Huệ ngây dại... vì đây là lần đầu tiên, nàng nhìn thấy anh trai mình yếu ớt như vậy. Trước đây, khi ở trước mặt nàng, anh trai nàng luôn là một người vô cùng kiên cường, đáng tin cậy, ngay cả khi cha qua đời, anh vẫn có thể giữ bình tĩnh, còn dịu dàng mỉm cười, an ủi người đang khóc nức nở là nàng...

Cho dù gặp phải chuyện gì, cho dù có cực khổ đến mức nào đi chăng nữa, người mà nàng nhìn thấy luôn là một anh trai kiên cường bình tĩnh, luôn luôn cười thật dịu dàng với nàng, không có một chút bi thương...

Vì có một người anh trai dũng cảm kiên cường như vậy, nên nàng mới có thể vất bỏ hết tất cả bi thương, cũng có thể dũng cảm đối mặt với thật nhiều chuyện...

Là do nàng đã quá chủ quan...? Nên mới quên mất rằng, anh trai nàng cũng chỉ là một con người bình thường, biết khóc biết cười...

Giai Huệ cúi thấp đầu, chưa sót cười, sau đó im lặng quay người đi. Nàng không muốn tiếp tục nhìn trộm dáng vẻ yếu ớt của anh trai mình. Nếu anh ấy đã không muốn để người khác nhìn thấy mình bi thương, vậy thì nàng nên tiếp tục giữ gìn sự tự tôn này cho anh.

Nhưng mà khi nàng định xoay người, nàng lại nhìn thấy anh trai đột nhiên cúi đầu, nước mắt chảy xuống...

Mắt Giai Huệ nóng lên, nàng dùng sức cắn chặt môi, cố đè nén sự thương tâm xuống, cẩn thận đóng cửa phòng lại.

Mãi cho đến khi đã quay lại phòng, nàng mới để nước mắt mình rơi xuống.

Giờ phút này, nàng thề, vô luận phải trả giá như thế nào, nàng cũng phải tìm được Bắc Tề Lạc, nàng tuyệt đối sẽ không để anh trai mình phải vùng trộm khóc đau thương như vậy nữa!

9. Chương 9

Bắc tề lạc bỏ đi đã được một tháng, Thiệu Huân cũng dần dần nguôi ngoai, quen dần với việc không có hắn. Để không phải một mình ở trong căn nhà trống vắng lại tràn đầy khí tức của Bắc Tề Lạc, Thiệu Huân với sự giúp đỡ của Giai Huệ đã tìm được một công việc trong siêu thị gần nhà, làm nhân viên thu ngân.

Lúc này, Giai Huệ đồng ý cho Thiệu Huân đi làm, thậm chí còn chủ động tìm việc cho anh, chủ yếu vì nàng sợ nếu cứ để Thiệu Huân ở nhà một mình như vậy, anh sẽ âm thầm đau khổ...

Hai người đều rất ăn ý không nhắc đến Bắc Tề Lạc nữa, mỗi ngày lại trôi qua bình tĩnh như vậy.

Hôm nay cũng như mọi hôm, sáng sớm, Thiệu Huân chạy đến siêu thị làm việc. Sau khi chào trưởng quầy, anh đi thay đồng phục.

Làm việc ở đây chỉ cần biết một vài câu tiếng Pháp đơn giản là được, hơn nữa có hai người cùng phụ trách thu ngân, nên nếu gặp được chuyện gì khó khăn, anh có thể nhờ người đồng sự kia giúp đỡ.

Công việc của ngày hôm nay cũng diễn ra rất thuận lợi. Gần đến giờ ăn trưa, anh nhận được điện thoại của Giai Huệ.

“Anh, em chờ anh ở ngã tư gần nhà nhé. Có việc gấp, anh đến ngay được không?”

“Có chuyện gì vậy? Bây giờ vẫn đang trong giờ làm việc mà?”

“Anh xin nghỉ sớm một chút đi, việc này rất gấp. Không có thời gian để giải thích, anh chạy ra đây nhanh nào, khi nào đến em kể cụ thể cho anh nghe.”

“A, được rồi, chờ anh một chút, anh đi xin phép.”

Sau khi cúp điện thoại, Thiệu Huân chạy đến xin phép ông chủ, sau khi được cho phép, anh đi thay quần áo, sau đó đi đến chỗ mà em gái anh nói.

Sau khi anh đến nơi, Giai Huệ lập tức túm lấy anh, kéo lên một chiếc taxi.

Trên xe, Giai Huệ nói cho anh biết nàng đã tìm thấy Bắc Tề Lạc.

“Cái... cái gì...?” Thiệu Huân khiếp sợ nhìn nàng.

“Anh, anh nhất định sẽ không đoán được, em nhìn thấy hấn ở đâu đâu.”

“Hấn... hấn hiện tại đang ở đâu?” Thiệu Huân giả bộ bình thản hỏi.

Chăm chú nhìn anh một lúc, Giai Huệ nói. “Anh, nếu anh nhìn thấy, nhất định sẽ cực kỳ bất ngờ.”

“Có chuyện gì xảy ra với hấn sao?” nghe thấy em gái nói vậy, Thiệu Huân đột nhiên cảm thấy bất an. “Chẳng lẽ hấn lại bị làm sao..?”

Giai Huệ vẻ mặt bất đắc dĩ nói. “Anh, anh đừng nghĩ lung tung, không phải như anh nghĩ vậy đâu. Nhưng mà sự thật chắc còn đáng kinh ngạc hơn cả những gì anh nghĩ đấy.”

“Rốt cuộc là có chuyện gì a?”

“Tóm lại, đến nơi rồi anh sẽ biết.”

Thiệu Huân bắt đầu lặng yên, mãi cho đến khi Giai Huệ cảm thấy không thích hợp, anh mới nói tiếp. “Giai Huệ, chúng ta về thôi.”

“Vì sao?” Giai Huệ khó hiểu.

Thiệu Huân dứt quãng trả lời. “...Lúc đầu, vì rời khỏi Bắc Tề Lạc nên anh mới phải đến Pháp... tuy rằng hấn đã đặc biệt chạy đến tìm anh... nhưng mà phải rất khó khăn hấn mới có thể bỏ đi... có lẽ.. là do hấn đã nghĩ thông suốt... Để tốt cho hấn, chúng ta đừng đến tìm hấn nữa có lẽ tốt hơn...”

Giai Huệ nhìn anh một lúc lâu, không nói nổi câu gì... mãi sau, nàng mới nói. “Anh, trước cứ đến nhìn Bắc Tề Lạc một cái đã. Sau khi nhìn thấy tình hình bây giờ của hấn, anh đưa ra quyết định cũng chưa muộn... nhưng em đoán chắc là anh sẽ thay đổi suy nghĩ của mình...”

Thiệu Huân nhìn em gái, lời nói của nàng làm anh càng ngày càng cảm thấy kì quái. Nhưng vì nàng không chịu nói thẳng, nên anh chỉ có thể nghĩ hoặc nghĩ vậy...

Xe dừng lại, Thiệu Huân bị Giai Huệ lôi kéo đến trước một khu nhà trọ cao hơn mười tầng. Anh cứ nghĩ cả hai sẽ đi vào trong, ai ngờ khi đến gần cửa, Giai Huệ lại kéo anh núp vào một góc.

Thiệu Huân đang định mở miệng, nàng đã nhanh tay hơn, chỉ về đằng trước. Có một chiếc xe của công ty chuyển nhà đang đỗ ở đây.

“Anh, anh nhìn chiếc xe kia đi.”

Thiệu Huân nhìn theo tay của nàng. Có lẽ là có hộ gia đình nào đó đang chuyển đến khu nhà trọ này, vì có rất nhiều người đang khuân vác đồ từ trên xe vào trong toà nhà.

Thiệu Huân không thấy có gì khác thường, nên đang định mở miệng hỏi lại Giai Huệ, thì lúc này anh nhìn thấy một người đi từ trong toà nhà đi ra.

Người kia mặc đồng phục của công ty chuyển nhà.

Anh kinh ngạc, trừng lớn mắt.

Sau đó, anh nhìn thấy người kia đi đến cạnh những người khuôn vác khác, giúp họ cùng khiêng một chiếc thùng có vẻ rất nặng lên, mặt đầy mồ hôi đi vào bên trong toà nhà... Thiệu Huân lúc này đã á khẩu, không thốt được một lời.

“Anh thấy chưa?” Giai Huệ quay lại nhìn anh trai mình, nói tiếp. “Thời gian này, em luôn luôn tìm kiếm Bắc Tề Lạc. Cuối cùng, nhờ mấy người bạn mà em đã tìm được hần. Nhưng khi biết được hần đang làm công việc gì, em không thể tin nổi, nên đã đến tận nơi, nhìn tận mắt.”

Sững sốt một lúc lâu, Thiệu Huân mới chậm rãi mở miệng. “Sao hần lại.... lại có thể làm công việc này được...?”

“Em cũng không biết vì sao. Em chỉ biết, khi xin việc ở công ty này, Bắc Tề Lạc chỉ có một tờ hộ chiếu, không có thêm bất cứ giấy tờ nào khác. Hơn nữa, hần bắt đầu với công việc thấp nhất, chính là bán sức làm phu khuôn vác linh tinh...”

Thiệu Huân cúi thấp đầu, Giai Huệ không nhìn thấy biểu hiện trên khuôn mặt của anh bây giờ như thế nào, nhưng nằng nghe thấy âm thanh kích động của anh. “Vì sao... vì sao hần lại phải làm như vậy?”

“Anh, nếu anh muốn biết, vậy thì đến hỏi thẳng hần là được rồi.” Giai Huệ nhìn Thiệu Huân một lúc, sau đó nói tiếp. “Anh, không hiểu sao em lại có cảm giác, Bắc Tề Lạc làm vậy là vì anh.”

Thiệu Huân không nói gì, vẫn duy trì động tác cúi đầu. Giai Huệ im lặng một lúc, sau đó lại nói. “Anh, đi gặp Bắc Tề Lạc đi, đừng tiếp tục lừa mình dối người nữa. Em biết, thực ra anh rất nhớ Bắc Tề Lạc, muốn gặp mặt hần... Anh, đừng cố kỵ suy nghĩ của người khác nữa, so với hạnh phúc của bản thân, những người xung quanh chỉ là râu ria thôi. Anh không nên vì suy nghĩ của người khác mà tự đi làm bị thương bản thân mình, còn cả Bắc Tề Lạc nữa...”

Thiệu Huân chậm rãi ngẩng đầu, đôi mắt đã ngập nước, anh cười với Giai Huệ.

“Cám ơn em, Giai Huệ, anh sẽ nói chuyện thật cẩn thận với Bắc Tề Lạc, em không cần phải lo lắng cho anh nữa đâu.”

Giai Huệ vươn tay, dùng sức búng mạnh lên trán anh một cái.

“Nếu anh vẫn chưa tìm được thứ hạnh phúc thực sự thuộc về riêng mình, thì sao em có thể an tâm nổi được.”

Thiệu Huân nhìn ngắm người em gái đã khôn lớn trước mắt, cảm thấy mắt mình càng ngày càng mù mịt, anh không dám nháy mắt, vì anh biết chỉ cần nhắm mắt lại, nước mắt sẽ rơi xuống.

Cuối cùng, sau khi dọn dẹp xong hết tất cả mọi thứ thì đã đến giữa trưa, Bắc Tề Lạc chào mấy người đồng nghiệp một chút, sau đó tìm một chỗ yên tĩnh để nghỉ ngơi.

Khi ăn cơm, Bắc Tề Lạc phải cởi găng tay ra trước. Khi cởi ra, hần mới phát hiện tay hần đã bị mài mất một tầng da, những chỗ nghiêm trọng còn chảy ra tơ máu.

Không chỉ hai tay, mà cả cơ thể của hần vì làm việc quá độ mà đau nhức không thôi, vì phải dùng vai để khiêng đồ nặng, mà cả bắp vai của hần cũng đã đầy vết thâm tím.

Người có xuất thân cao quý như hần, từ bé đến giờ chưa từng phải làm những công việc nặng nhọc như vậy. Lúc đầu mới làm việc này, chỉ là bê mấy thứ máy tính linh tinh lên đến tầng năm thôi cũng đủ làm hần kiệt sức. Nhưng sau một tháng rèn luyện, hần đã có thể mang thứ nặng tầm năm mươi cân lên đến tầng mười.

Công việc này thực sự rất vất vả.

Nếu là người bình thường, chắc chắn không ai muốn làm công việc như vậy. Nhưng hắn lựa chọn công tác như thế này, lại chính vì sự vất vả. Hắn muốn ném thử cảm giác vất vả mệt nhọc, càng vất vả càng tốt.

Hắn không thiếu tiền.

Chấp nhận làm việc ở nơi như thế này, tất cả đều vì một người...

Khi Bắc Tề Lạc nghĩ về ai đó đến mức xuất thần, thì đột nhiên hắn phát hiện có người đang đi về phía hắn. Khi ngẩng đầu nhìn người tới, hắn kinh ngạc đứng bật dậy.

“Huân?!”

Không phải là hoa mắt, vì Thiệu Huân thực sự đang đứng trước mặt hắn.

Khi nhận ra chính xác là Thiệu Huân, Bắc Tề Lạc dần dần bình tĩnh lại, sau đó bình thản nói. “Huân, sao người lại đến đây?”

Rất lâu rồi, Bắc Tề Lạc mới lại dùng thái độ lạnh nhạt như vậy nói chuyện với anh, Thiệu Huân cơ hồ đã quên mất hắn là một người lạnh lùng như thế nào. Giây phút này, lòng anh co rút một chút.

Kỳ quái... trước đây, bị đối xử như thế anh cũng không cảm thấy gì. Vậy mà bây giờ, lại đau lòng như vậy...

“Giai Huệ mang ta đến đây, không ngờ lại nhìn thấy người ở đây.” Thiệu Huân cúi đầu, nói nhỏ.

“À. Vậy người có chuyện gì sao?” Thừa dịp anh cúi đầu, Bắc Tề Lạc cho tay vào trong găng tay, muốn che giấu miệng vết thương.

Thiệu Huân hít sâu một hơi, sau đó ngẩng đầu bình tĩnh nhìn Bắc Tề Lạc, nhìn thấy khuôn mặt lạnh lùng vô cảm của hắn, sự đau thương hiện lên trong mắt anh...

Do anh đã làm tổn thương lòng tự trọng cùng trái tim của hắn, cho nên bây giờ hắn đã không thêm để ý đến anh nữa sao? Nhưng mà... dù biết là như vậy, nhưng anh vẫn muốn hỏi một chút... anh nhất định phải nói ra được, nếu không anh sẽ phải hối hận cả đời.

“Ta có chuyện muốn nói với người.”

“Xin lỗi, nhưng ta còn có công việc...”

“Chẳng lẽ chỉ mấy phút thôi, người cũng không rảnh để nói chuyện với ta sao?!” Bị hắn cự tuyệt, Thiệu Huân nhin không được mà rống to lên.

Bắc Tề Lạc bị anh làm hoảng sợ, tuy rằng khuôn mặt của hắn không chút thay đổi, nhưng hắn rất ít khi nhìn thấy Thiệu Huân tức giận như vậy. Bị hắn chọc giận...

Lặng yên một lúc, Bắc Tề Lạc mới nhẹ nhàng hỏi. “Rốt cuộc có chuyện gì vậy?”

Thiệu Huân liếc nhìn hắn một cái, sau đó lại cúi đầu. Tay anh buông thông hai bên người nắm chặt lại, giống như đang giãy dụa. Cuối cùng, anh vẫn quyết định đánh cược một phen, nói hết tất cả tâm tình của mình.

“... ta... lúc đầu ta đã định không đến đây... kỳ thực ta vẫn muốn để người đi, nếu người từ bỏ, có lẽ sẽ tốt hơn... như vậy, cha mẹ của người cũng sẽ không đau lòng, ta cũng sẽ không phải luôn sống trong tự trách. Nhưng mà lúc này, Giai Huệ đã nói với ta, nếu ta tiếp tục trốn tránh, ta nhất định sẽ hối hận. Hạnh phúc của bản thân, chỉ có thể để cho bản thân mình định đoạt...”

“Thực ra, không cần Giai Huệ nói, ta cũng biết. Ta không thể đánh lừa bản thân mình... Từ khi người rời đi, ngôi nhà đột nhiên trở nên quá yên tĩnh. Ta không dám ở nhà một mình nữa, vì ta sẽ lại nghĩ linh tinh. Trong căn nhà ấy khắp nơi đều có hơi thở của người lưu lại... ta không thể ngăn nổi bản thân mình nghĩ đến người... cứ nghĩ mãi, rồi lại muốn khóc...”

“Ta không biết mình phải làm gì nữa, ta đã nghĩ ra tất cả những biện pháp có thể để không nghĩ đến người nữa, nhưng mà cứ đến tối ta lại càng nhớ người hơn, ngay cả khi đã ngủ, người vẫn tiếp tục xuất hiện trong giấc mơ của ta, khi tỉnh giấc phát hiện người không có ở đây, ta thực sự cảm thấy đau khổ vô cùng... ta lại không tự chủ được mà đi đến phòng của người, tìm kiếm người...”

“Trên đường đi đến đây, khi Giai Huệ nói cho ta biết nàng đã tìm thấy người, ta đã cảm thấy rất vui mừng, ta thực sự đã rất hạnh phúc... Nhìn thấy người phải vất vả chuyển những đồ đạc kia, ta cảm thấy rất đau... Một người chưa từng phải làm việc vất vả như người mà lại phải làm những công việc như vậy... Ta không biết phải nói gì nữa... ta không biết vì sao người phải làm như vậy, nhưng Giai Huệ lại nói nhất định có liên quan đến ta... Nếu thực sự chuyện này có quan hệ với ta, ta xin người, đừng tiếp tục như vậy nữa... Bởi vì ta thực sự cảm thấy rất khó chịu, khi nhìn thấy người phải chịu khổ, ta cũng sẽ thấy đau khổ...”

Bắc Tề Lạc nhìn chăm chú vào anh, hai tay hần cũng đang không ngừng run rẩy, thậm chí cả thanh âm của hần cũng đang run rẩy, nhưng Thiệu Huân vì đang chìm đắm trong suy nghĩ của mình mà không nghe được.

“... Người, rốt cuộc muốn nói gì?”

“Ta...” Thiệu Huân càng cúi thấp đầu, đến mức sắp cúi sát xuống ngực mình. “Ta... ta...”

Nói mấy từ ta liền mà vẫn chưa ra được nội dung nào, nhưng mà Bắc Tề Lạc lúc này còn nói có việc phải đi ngay, lúc này lại có đủ kiên nhẫn, im lặng đứng chờ đợi...

“Ta... Ta— lúc trước cũng không biết phải nói ra miệng như thế nào, ta cứ nghĩ là cho dù không nói người cũng biết... nhưng mà bây giờ, ta biết nếu ta không nói ra, ta nhất định sẽ phải hối hận, hối hận vì đã không nói điều này cho người biết...”

Thiệu Huân ngẩng đầu, đôi mắt đã hơi đỏ, nhưng vẻ mặt lại kiên định vô cùng.

Hít sâu một hơi, anh dùng giọng vô cùng rõ ràng, nói một câu với người đứng trước mặt. “Bắc Tề Lạc, ta chỉ nói một lần... thực sự chỉ nói một lần... Bắc Tề Lạc, ta yêu người... thực sự yêu người...”

Nói đến đoạn cuối, nước mắt đã đọng đầy hốc mắt của Thiệu Huân, môi anh hơi phát run, nhưng mà người trước mặt anh vẫn không có chút phản ứng nào.

Thiệu Huân cảm thấy mình như rơi xuống vực sâu... anh lại cúi đầu, nước mắt không tiếng động xẹt qua gò má...

“Xin lỗi vì đã quấy rầy người làm việc... ta đi đây...”

Hiện tại, cuối cùng thì anh đã biết được cảm giác khi Bắc Tề Lạc bị anh cự tuyệt là như thế nào.

Quả nhiên là chua xót thống khổ vô cùng, làm cho người ta không thể chịu đựng nổi... nhưng mà anh lại hết lần này đến lần khác, tàn nhẫn mà cự tuyệt Bắc Tề Lạc.

Bởi vậy, hần bỏ cuộc cũng là điều đương nhiên thôi... trả giá nhiều công sức tình cảm như vậy, mà lại không nhận được hồi báo, dù là ai cũng sẽ cảm thấy mệt mỏi...

Thiệu Huân bị thương xoay người, phần lưng hơi cong cong, vì anh cúi đầu mà càng cong hơn, bóng dáng chậm chậm bước về phía trước, làm cho người ta càng nhìn càng thấy sầu não.

“Ta có cho phép người rời đi sao?”

Thiệu Huân đột nhiên bị người ôm lấy từ phía sau, hơi thở quen thuộc kia nhanh chóng bao phủ lấy anh.

“Bắc... Tề Lạc...”

Thiệu Huân ngơ ngác nhìn người đang chôn mặt ở hõm vai của mình.

“Gọi ta là Lạc.” giọng nói bá đạo tràn đầy bốc đồng đặc trưng của Bắc Tề Lạc vang lên.

“Người, người làm sao vậy...?” không phải hần đã quyết định rời bỏ anh sao? Sao bây giờ lại...

“Người thật giỏi hoạt!” Bắc Tề Lạc nhẹ nhàng gặm cắn da thịt ngay dưới miệng mình. “Ta đã cố kìm nén, chờ thêm một thời gian nữa mới đi tìm người, vậy mà người cứ nhiên lại xuất hiện, lại còn thổ lộ nhiệt tình như vậy... a! Ta không nhịn được nữa! Ta rất nhớ người, Huân~”

Tình hình của Thiệu Huân lúc này không thể dùng từ ngây ngốc để miêu tả được nữa. Anh thực sự hoảng loạn, không hiểu mọi chuyện ra sao...

Bắc Tề Lạc cười sung sướng, quay người anh lại, sau đó hơi nghiêng người về phía trước muốn hôn anh.

“Đừng... đang ở ngoài đường...”

Thấy hắn ập đến muốn hôn anh, Thiệu Huân không chút nghĩ ngợi liền cự tuyệt.

“Huân...” Bắc Tề Lạc vẻ mặt ai oán. “Người lại muốn cự tuyệt ta sao?”

Nhìn hắn như vậy, Thiệu Huân ghen lời, sau đó Bắc Tề Lạc đã thừa dịp này cướp thời cơ, xông lên hôn anh.

Thiệu Huân không dám cự tuyệt Bắc Tề Lạc, nhưng mà đây là đường đi, người qua người lại không thiếu, anh thực sự không có tâm tình hưởng thụ nụ hôn nồng nhiệt này.

“Bác... Tề... ngô...”

Thừa dịp có những kẻ hở, anh muốn biểu đạt ý kiến của mình.

“Gọi là ta là Lạc.”

“Ngô... Lạc...”

Kết quả của việc nghe lời là nhận được một nụ hôn tiêu chuẩn nồng nhiệt làm thưởng. Xong, ngay cả chút khí lực giúp chân đứng vững Thiệu Huân cũng không còn...

Đợi đến khi Bắc Tề Lạc nguyện ý buông anh ra, Thiệu Huân chỉ có thể đổ vào trong lòng của hắn, không ngừng hít thở.

Bắc Tề Lạc thoả mãn nhìn Thiệu Huân bị hôn đến đỏ bừng cả mặt, sau đó cười tà ác ôm chặt anh vào trong ngực.

Thiệu Huân thật vất vả mới hít thở bình thường lại được, vừa cố gắng giãy dụa ra khỏi lòng của Bắc Tề Lạc, vừa khó hiểu hỏi. “Vừa mới... rốt cuộc là sao vậy? Người không phải đã quyết định sẽ từ bỏ ta sao?”

“Ta đâu nói như vậy bao giờ đâu, là do người tự mình hiểu lầm mà.”

Thiệu Huân lờ lững trí nhớ ra xem xét lại một lần... phát hiện quả thực Bắc Tề Lạc chưa nói lời nào như vậy thật. Nhưng mà...

“Vậy lúc này, sao người lại đối với ta lạnh lùng xa cách như vậy...?”

Bắc Tề Lạc bĩu môi một cái, bất đắc dĩ nói. “Ta chỉ muốn cưỡng chế ép người rời đi mà thôi...”

“Cái gì?”

“Bởi vì nếu người còn tiếp tục đứng trước mặt ta, ta sẽ không còn đủ tự tin có thể tiếp tục làm việc được nữa, ta sợ ta sẽ chạy về nhà với người ngay lập tức mất...”

Thiệu Huân không biết nói gì nữa.... anh thực sự không thể tưởng tượng nổi, lý do mà Bắc Tề Lạc lạnh lùng với anh cứ nhiên là như vậy...

“Kia.... Vậy thì vì sao người lại chọn công việc như vậy???”

Nghe thấy Thiệu Huân hỏi vậy, trong mắt Bắc Tề Lạc hiện lên chút giảo hoạt.

“Đó là vì người mà!”

10. Chương 10

“Vì ... ta?”

Thiệu Huân ngây ra nhìn người đang ôm chặt lấy mình.

“Ừ, đúng vậy.”

Đầu Bắc Tề Lạc chôn trong hõm vai của Thiệu Huân hơi gật gật một chút.

“... Ta không hiểu?”

Chuyện làm việc ở công ty chuyển nhà thì có liên quan gì đến anh?

“Không sao, chuyện này người chưa cần hiểu làm gì. Chờ ta chuẩn bị thật tốt, sau đấy nói hết cho người cũng không muộn.”

“Chuẩn bị?” Thiệu Huân sững sốt, chậm rãi lấy lại tinh thần. “Ý là người vẫn định tiếp tục làm việc ở đây?”

“Ừ.”

“Cũng không quay về?”

“Ừm.”

“... rốt cuộc có chuyện gì vậy?” Thiệu Huân không thể hiểu nổi, trái tim lại dần dần nặng xuống. “Người thực sự.. không muốn quay về sao? Bởi vì hôm ấy ta từ chối...”

“Huân.” Bắc Tề Lạc đánh gãy câu nói tự trách của anh, ngẩng đầu nhìn thật sâu vào mắt anh, nói. “Kỳ thật ta rất muốn chạy ngay về với người, thật đấy! Nhưng mà có một việc ta vẫn chưa làm xong, vì vậy ta chưa thể trở về bây giờ được. Huân, đợi ta thêm mấy ngày nữa, được không? Ta nhất định sẽ quay lại tìm người.”

“Rốt cuộc là chuyện gì??”

Rõ ràng nói muốn trở về, vậy mà lại không chịu về.

Chuyện mà hắn nói đang làm dở rốt cuộc là chuyện gì vậy?

“Hiện tại chưa nói được.” Bắc Tề Lạc vẫn thần thần bí bí không chịu nói.

Thiệu Huân nhăn mặt... Không phải anh thích soi mói, cái gì cũng phải hiểu cặn kẽ, nhưng mà Bắc Tề Lạc có chuyện giấu diếm không muốn cho anh biết, làm cho anh cảm thấy rất không thoải mái, lòng nặng trĩu như có hòn đá đè nặng vậy.

Anh muốn nói gì đó với Bắc Tề Lạc, nhưng khi nhìn thấy khuôn mặt cười thản nhiên của hắn, anh lại không nói được gì nữa.

Thôi bỏ đi, nếu hắn đã không muốn nói, thì cho dù có hỏi nữa cũng là vô dụng.

“Ta không biết người muốn làm gì... nhưng nhất định không phải là do thiếu tiền đi...” cho dù thiếu tiền, với tài năng của Bắc Tề Lạc, tuyệt đối cũng không cần phải tìm kiếm một công việc như thế này... “Không biết lý do của người là gì, nhưng mà nhìn người vất vả như vậy...”

Thiệu Huân ngừng lại một chút, do dự mới ấp úng nói. “Ta không muốn nhìn thấy người vất vả như vậy, hơn nữa công việc như vậy thực sự không thích hợp với người... nếu người làm thế, ta sẽ cảm thấy... rất khó chịu..”

Thấy hắn phải chịu khổ, so với mình chịu khổ còn thấy khổ sở hơn.

Nếu là người một nhà, loại cảm giác này sẽ được gọi là thân tình. Nhưng mà anh với Bắc Tề Lạc lại không hề có quan hệ huyết thống, nên thứ tâm trạng mãnh liệt như vậy, chỉ có thể là vì anh yêu hắn.

Bắc Tề Lạc nở nụ cười, sau đấy dùng sức ôm chặt lấy anh. Khoảng cách của hai người gần như vậy, ngay cả tiếng tim đập của đối phương cũng có thể cảm nhận được, thậm chí Thiệu Huân còn cảm thấy thân thể của hắn đang run nhẹ nhẹ.

“Lạc?”

“Ta rất vui!” ngay cả thanh âm đều kích động. “Đây là lần đầu tiên người nói những điều người suy nghĩ cho ta biết, ta thực sự rất vui vẻ. Huân, ta yêu người, thậm chí còn có thể yêu nhiều hơn so với những gì ta tưởng tượng...”

“Huân, người không cần phải lo lắng cho ta đâu, ta biết mình phải làm gì. Trước đây, để có thể giữ người ở bên cạnh, ta đã làm rất nhiều chuyện tổn thương đến người, hiện tại, ta muốn dùng cách của chính mình đến bồi thường cho người.”

“Nhưng chuyện kia đều là quá khứ... Ta đã không còn trách người nữa...” Bắc Tề Lạc rất ít khi nhắc lại chuyện trước kia, không ngờ hắn vẫn còn để những chuyện ấy trong lòng như vậy...

Trước kia, anh đã từng thăm oán, nhưng mà, theo thời gian trôi đi, cảm nhận được tâm tình của hắn, tất cả sự phẫn hận đã hoàn toàn phai nhạt trong anh.

“Cho dù người đã tha thứ cho ta, thì có nhiều việc vẫn sẽ làm người chú ý, không thoải mái được. Nếu không, ngày hôm ấy người cũng đã không... cự tuyệt ta kiên quyết như vậy.”

Bắc Tề Lạc để lộ ra biểu tình bi thương, làm Thiệu Huân cảm thấy cực kỳ áy náy, anh vội vàng giải thích. “Ngày ấy ta cự tuyệt không phải vì chuyện này...”

“Nhưng người chắc chắn vẫn sẽ vì những việc đã qua mà đau buồn đi?”

Tất cả chuyện của Thiệu Huân, Bắc Tề Lạc đều chăm chú để ý đến. Chuyện về Úc Ngôn, Thiệu Huân vẫn chưa thể thoải mái mà đối mặt được. Sau khi hai người chia tay, Thiệu Huân chỉ gặp nàng có một lần, là khi mà nàng đã mang thai đứa con của Lam Cảnh Ngạn. Sau đấy, không biết nàng đã trốn đi đâu, không thể liên lạc được.

Thế nhưng đôi khi, Bắc Tề Lạc vẫn bắt gặp Thiệu Huân thờ dài vì chuyện này, hơn nữa trong đôi mắt của anh, hắn nhìn thấy sự áy náy.

“Lạc...”

“Huân, người cứ trở về trước đi. Yên tâm, xong việc ta nhất định sẽ đi tìm người. Chỉ cần thêm mấy ngày nữa là được rồi.”

Bắc Tề Lạc buông anh ra, sau đó không hề che giấu mà thâm tình nhìn chăm chú vào anh.

Trước đây nếu bị nhìn như vậy, Thiệu Huân nhất định sẽ thấy thật xấu hổ, ngượng ngùng, nhưng bây giờ, anh chỉ cảm thấy lòng chưa sót.

Từ trước đến nay, anh chỉ ích kỷ nghĩ đến bản thân mình, chưa từng đi chú ý tâm tình của Bắc Tề Lạc. Nhưng mà Bắc Tề Lạc vẫn đặt anh vào vị trí quan trọng nhất để quan tâm chăm sóc.

Tuy rằng đã nhận ra bản thân mình yêu Bắc Tề Lạc, nhưng anh lại càng hiểu thêm một điều, rằng tình yêu mà Bắc Tề Lạc dành cho anh lớn hơn của anh rất nhiều.

“Đi về đi, Thiệu Huân. Ta không sao đâu, yên tâm đi.”

Trước khi đi, Bắc Tề Lạc lại cúi người, hôn nhẹ lên môi Thiệu Huân một cái.

“Hết thời gian nghỉ rồi, giờ ta phải quay lại làm việc tiếp. Huân, trở về đi, chờ ta.”

Nhìn chăm chú Thiệu Huân một cái, sau đó Bắc Tề Lạc xoay người rời đi.

Thiệu Huân đứng im tại chỗ nhìn theo bóng dáng của hắn, cho đến khi khuất tầm mắt không thể nhìn được nữa, anh mới gục đầu xuống một chút.

Giai Huệ đợi ở trong một quán cà phê, thấy Thiệu Huân quay lại có một mình, nàng kỳ quái hỏi. “Anh, sao lại có một mình anh vậy? Bắc Tề Lạc đâu?”

Thiệu Huân ngồi xuống đối diện nàng, sau đó đáp. “Hắn không chịu trở về.”

Nghe thấy thế, Giai Huệ trợn to mắt. “Anh, Bắc Tề Lạc..”

Giai Huệ cũng không nói hết câu, Thiệu Huân liếc nhìn khuôn mặt sầu lo của nàng, sau đó cười cười nói. “Đừng đoán, thực ra Bắc Tề Lạc cũng muốn về, nhưng mà hình như có việc gì đó hắn chưa làm xong, nên chưa thể quay lại ngay bây giờ được.”

“Thì ra là thế.” Giai Huệ thở nhẹ nhõm một hơi. Sau đấy, nàng lại nhẵn mặt hỏi. “Vậy khi nào hấn mới trở về?”

Thiệu Huân nghĩ nghĩ, nói, “Hấn nói mấy ngày nữa.”

“Ừm..... vậy có nghĩa là hấn thực sự sẽ quay lại, phải không ạ?”

“Ừ, đúng vậy.” Thiệu Huân gật đầu một cái, sau đó nghiêm túc nói. “Không cần biết là bao nhiêu ngày, anh vẫn sẽ chờ hấn.”

Giai Huệ hơi ngạc nhiên một chút, sau đó lập tức hiểu ý cười.

Có lẽ chính anh cũng không phát hiện ra, biểu hiện lúc này của anh có bao nhiêu kiên định, đấy chính là biểu tình của một người đã hoàn toàn tin tưởng vào tình yêu của mình...

Giai Huệ không tiếp tục hỏi về chuyện Bắc Tề Lạc nữa, nàng cúi đầu nhìn cốc cà phê đang bốc khói nghi ngút của mình, hỏi sang chuyện khác.

“Anh, anh có muốn uống cái gì không?”

“Ừ, đừng nào cũng xin nghỉ hết chiều rồi, gọi thêm một chén cà phê cho anh đi.”

Giai Huệ nở nụ cười, phất tay gọi bồi bàn mang thêm một chén cà phê nữa.

Kỳ thật Thiệu Huân không quen uống cà phê, anh chê nó đắng. Bây giờ anh lại chủ động muốn uống nó, có vẻ không giống anh lắm.

Trong quá trình chờ đợi, Giai Huệ ngồi nhìn ngắm khuôn mặt bình tĩnh của anh trai, trong lòng không ngừng cảm thán. Trên đời này, người duy nhất có thể làm anh trai nàng nhanh như vậy có thể khôi phục tâm tình, chỉ có thể là Bắc Tề Lạc.

Tuy lúc đầu, nàng cũng không thực sự chấp nhận được mối tình cảm này, nhưng hiện tại, vì hạnh phúc của anh trai, để cho hai người ở cạnh nhau là tốt nhất.

Tương lai, nàng sẽ chân thành chúc phúc cho hai người. Cho nên, anh, anh nhất định phải hạnh phúc nha.

Bắc Tề Lạc nói là mấy ngày, thực tế chính xác là bảy ngày. Nên khi Bắc Tề Lạc lại xuất hiện trước mặt Thiệu Huân, anh còn cảm thấy có chút mơ hồ.

Hoá ra, vài ngày quả thực là vài ngày a....Khi chấp nhận chờ đợi Bắc Tề Lạc, trong lòng Thiệu Huân đã làm tốt chuẩn bị, chờ đợi một năm, mười năm, thậm chí là cả đời.

Mà Bắc Tề Lạc, quả nhiên sau mấy ngày, đã lại xuất hiện trước mặt anh, Thiệu Huân cảm thấy mình đang thực sự kích động...

Thật tốt quá, hấn đã không bắt anh phải chờ đợi quá lâu...

Nhìn Bắc Tề Lạc đứng im lặng trước mặt mình, Thiệu Huân cũng không biết phải nói gì.

“Huân, ta về rồi.”

Có vẻ đã trải qua một thời gian rèn luyện, mà lúc này, nụ cười của Bắc Tề Lạc càng trở nên trong sáng, càng mê người.

“... Hoan nghênh người trở về.”

Chăm chú nhìn hấn một lúc, sau đó Thiệu Huân cũng nở một nụ cười tươi.

Hai người đứng ngoài cửa nhìn nhau, không biết qua bao lâu, Thiệu Huân mới phát hiện ra chuyện này, vội vàng tránh ra một chút, nói. “Đừng đứng bên ngoài, mau đi vào trong đi.”

“Không.” Không ngờ Bắc Tề Lạc lại vẫn kiên định đứng im tại chỗ.

“Sao vậy...” Thiệu Huân không rõ, nên ngơ ngác nhìn hấn. Sau đó, Bắc Tề Lạc đột nhiên quỳ xuống trước mặt anh, làm anh sợ tới mức lùi ra sau mấy bước....

“Người làm gì vậy??”

Thiệu Huân cơ hồ là hét lên, anh muốn chạy đến kéo hẳn đứng dậy, lại bị hẳn từ chối.

“Người làm gì vậy, mau đứng lên, sẽ bị người nhìn thấy mất!!” Nói xong, Thiệu Huân vội vàng nhìn xung quanh. Nhìn thấy bên ngoài không có người nào, anh mới thở nhẹ nhõm một chút...

Hôm nay anh trực ca chiều, từ bốn giờ chiều đến chín giờ tối, cho nên mới có thể ở nhà vào ban ngày. Chính vì thế, anh mới có cơ hội gặp Bắc Tề Lạc đột nhiên trở lại.

Lúc đầu, Thiệu Huân nghĩ đây là do trùng hợp. Nhưng qua mấy ngày, anh mới biết được kỳ thật tất cả đều là do Bắc Tề Lạc đã tính toán tốt. Nếu không, thế gian này làm gì có nhiều chuyện trùng hợp như vậy?

Nhưng mà, như vậy mới là phong cách làm việc của Bắc Tề Lạc.

“Huân.” Không chờ anh lên tiếng, Bắc Tề Lạc đã đưa tay vào túi áo, lấy ra một chiếc hộp nhỏ. Sau đó, hẳn chậm rãi mở nó ra, cẩn thận đưa đến trước mặt của Thiệu Huân. “Xin người hãy nhận nó.”

Thiệu Huân tập trung nhìn vào, thấy được một chiếc nhẫn bạch kim im lặng nằm trong hộp nhỏ. Anh lấp bắp kinh hãi, bắt đầu hiểu được ý tưởng của Bắc Tề Lạc... rồi sau đó, anh hơi buồn rầu nhăn mày.

“Vì sao người vẫn chưa chịu từ bỏ, vẫn muốn làm chuyện này?”

Bắc Tề Lạc ngẩng đầu, kiên định nói. “Nếu người không nhận nó, ta vẫn sẽ tiếp tục làm như vậy. Ta có thể dùng thời gian cả đời, cả một thế kỷ, dùng tất cả thời gian ta sống trên thế gian này, biểu đạt tình cảm của mình với người.”

“Vì sao... vì sao nhất định phải làm như vậy?... cho dù không làm như vậy, chúng ta vẫn có thể cùng chung sống với nhau cơ mà...” ánh mắt của Thiệu Huân hàm chứa sự khó hiểu, còn kèm theo đau thương.

Bắc Tề Lạc nhìn thẳng vào anh, nói. “Huân, hai chuyện ấy hoàn toàn khác nhau, với ta, việc người nhận chiếc nhẫn này cũng đồng nghĩa với việc người đã hoàn toàn chấp nhận ta. Điều này thể hiện việc người đã vứt bỏ hoàn toàn những rào cản ngăn cách tình cảm, cũng như những nghi kỵ, bất an cùng do dự, nguyện ý theo ta cả đời cùng một chỗ.”

“Huân, kỳ thật ta muốn mua một chiếc nhẫn tốt hơn cơ, nhưng tiền làm công một tháng của ta chỉ đủ để mua chiếc nhẫn này...”

Thiệu Huân kinh ngạc nhìn hẳn. “Người làm ở công ty chuyển nhà đấy chỉ đủ dành tiền mua nhẫn....? Vì sao người phải làm như vậy?”

“Không chỉ làm ở mỗi công ty ấy đâu, ta còn tranh thủ đi làm thêm thứ khác nữa, thế nên mới có thể kiếm đủ tiền trong một tháng. Lúc ấy ta đã nói rồi, không phải sao. Ta không chỉ muốn chuộc lỗi với người, mà đồng thời ta cũng muốn chứng minh cho người biết, chỉ cần vì người, ta nguyện ý làm bất cứ việc gì. Ta dùng chính sức lực của mình cùng với sự cố gắng của bản thân kiếm tiền, mỗi một đồng tiền đều trân quý vô cùng, cũng dùng hết đủ mọi phương thức để tích góp đến mua nhẫn. Ta biết, một chiếc nhẫn cho dù rẻ tiền nhưng phải vất vả mới mua đến được, so với một chiếc nhẫn xa hoa đắt tiền, người nhất định sẽ lựa chọn cái thứ nhất.”

Người này, thực sự đã nhìn thấu anh...

Nhìn Bắc Tề Lạc, trong lòng Thiệu Huân dâng lên rất nhiều cảm xúc, hỗn loạn phức tạp làm cho anh nhất thời không biết phải nói cái gì. Ánh mắt của Bắc Tề Lạc vô cùng chân thành, làm anh cảm thấy bản thân thật ích kỷ, từ trước đến nay, anh vẫn luôn chỉ nghĩ đến bản thân mình...

“Huân, ta không bắt buộc người bây giờ phải nhận ngay, ta nguyện dùng thời gian một thế kỷ đến để yêu người, dùng thời gian một thế kỷ dịu dàng ôn nhu đến cảm động người. Ta tin tưởng vững chắc, một ngày nào đó, người sẽ thực sự tiếp nhận tình yêu này của ta. Huân, đến lúc đó, chúng ta không chỉ là tình nhân, mà sẽ là thân nhân nữa, không chỉ như vậy, còn có thêm một tầng quan hệ khăng khít bình viễn không thể cắt rời.”

“Người đúng là đồ ngu ngốc...” Thiệu Huân cúi đầu, nhin không được mà mắng hẳn một câu, thanh âm nhẹ nhàng run run. “Còn không mau đứng lên, người khác nhìn thấy bây giờ!”

“Nếu người không đáp ứng, ta sẽ không đứng lên.” Bắc Tề Lạc vẫn cố chấp quỳ tại chỗ.

“Người không đứng dậy thì làm sao giúp ta đeo nhẫn được!” Thiệu Huân cơ hồ đã dùng khí lực toàn thân nói ra câu này, sau đấy không biết làm gì nữa, chỉ có thể cúi đầu im lặng.

Bắc Tề Lạc ngơ ngác nhìn anh, cuối cùng khi hiểu được ý tứ của anh là gì, bàn tay cầm hộp nhẫn của hắn run run...

“Huân?”

“Mau đứng lên đi!”

Anh cúi đầu, Bắc Tề Lạc không nhìn thấy mặt anh, nhưng lại nhìn thấy hai bên tai đỏ rực của anh.

Bắc Tề Lạc dùng tốc độ nhanh nhất đứng dậy, vội vàng đẩy anh vào trong phòng, sau đó đóng cửa lại. Hắn kích động lấy nhẫn ra khỏi hòm, tay hắn thậm chí run đến mức suýt nữa làm rơi nhẫn. Vất vả mãi mới lấy được chiếc nhẫn ra, nắm lấy tay trái của Thiệu Huân, nhưng không hiểu vì sao khi đeo nhẫn cho anh, lại mãi mà không đưa chuẩn vào ngón tay của anh được...

“...Ngu ngốc.” Thiệu Huân không nhin được lại mắng thêm một câu nữa, nhưng vẫn kiên nhẫn chờ hắn đeo nhẫn cho mình. Ánh mắt của Thiệu Huân dừng lại ở hai bàn tay tràn đầy vết thương của Bắc Tề Lạc, khi tay của hắn nắm lấy tay anh, anh có thể cảm nhận được những vết chai sạn mài lên da, làm cho anh cảm thấy chua xót. “Ngu ngốc!” Anh lại thấp giọng mắng thêm một câu.

“Ừ, ta chính là một kẻ khờ, nhưng ta thực sự rất yêu người.”

Cuối cùng, nhẫn cũng được đeo lên ngón áp út của Thiệu Huân, Bắc Tề Lạc tham lam nhìn ngắm bàn tay của anh.

Thiệu Huân cầm ngược lại bàn tay tràn đầy vết sẹo và chai sạn của hắn, đau lòng mà áp lên mặt của mình, rồi sau đó hạ xuống những nụ hôn nhẹ nhàng lên những miệng vết thương, vết chai sạn kia.

“Lần sau đừng làm như vậy nữa.” Thanh âm của Thiệu Huân không khống chế được, tràn đầy đau lòng.

“Huân..” Thiệu Huân chưa bao giờ chủ động hôn Bắc Tề Lạc như vậy, lúc này anh làm như vậy, ánh mắt Bắc Tề Lạc dần dần có chút biến đổi, hắn ép anh lên tường, cúi đầu hôn anh.

Thiệu Huân không kháng cự, cảm thụ nụ hôn nhiệt tình, dần dần làm anh chìm sâu vào trong tình cảm sâu đậm này.

—

Ngón áp út có thêm một thứ gì đó, có chút không quen, nhưng mấy lần Thiệu Huân tháo nó ra xong, đối mặt với người nào đó, anh lại phải đeo nó vào.

Thực sự không muốn thừa nhận, nhưng đối với cặp mắt ần ần hàm chứa đau thương kia, anh hoàn toàn không có sức chống cự.

“Huân, đừng tháo nó ra nữa, đeo lâu rồi sẽ quen thôi mà.”

Anh cũng biết thế, nhưng vẫn cần một thời gian rất dài mới có thể chuyển từ không quen sang quen được, mà quá trình này có thể nói là tra tấn vô cùng. Mặt anh đôi khi không hiểu sao lại nóng lên, đứng trước mặt người khác anh luôn tận lực muốn giấu ngón tay đi, nếu thực sự có người hỏi, anh chỉ có thể giả ngu, không trả lời.

Nhưng mà, nếu vẫn cứ tiếp tục đeo như vậy, có lẽ anh sẽ thực sự quen. Nhất định một ngày nào đó, khi mọi người lại hỏi về nó, anh có thể thần nhiên cười, trả lời câu hỏi của họ.

Thiệu Huân cứ nghĩ sau khi anh đeo chiếc nhẫn này, Bắc Tề Lạc sẽ cảm thấy mỹ mãn rồi, ai ngờ những chuyện làm anh đau đầu vẫn chưa chấm dứt.

“Cái gì?! Người muốn đi đăng ký kết hôn?!”

Thiệu Huân đứng bật dậy, trợn mắt há mồm nhìn người đang ông vẻ mặt vô cùng tự nhiên kia.

“Đúng vậy.” Bắc Tề Lạc không có chút lo lắng nào nhìn chằm chằm Thiệu Huân, còn cười mà nói. “Mấy hôm trước ta đã hẹn với nhân viên ở nơi đăng ký rồi, buổi sáng mai ta với người đi đến đây là được.”

“Đừng náo loạn nữa. Ta sẽ không đi đâu!” Thiệu Huân không nhịn được nữa, rống lên.

“Huân, người vẫn muốn cự tuyệt ta sao?” Bắc Tề Lạc lại lôi ánh mắt đau thương ra.

Thiệu Huân lập tức trúng chiêu, giọng nói cũng mềm xuống dưới, nhưng thái độ vẫn kiên quyết. “Không cần biết người nói gì, nói tóm lại, ta sẽ không đi.”

“Huân...” Bắc Tề Lạc khổ sở cúi thấp đầu, bả vai run rẩy, thanh âm buồn khổ. “Kỳ thật đến tận bây giờ, người vẫn chưa thực sự chấp nhận ta, đúng không? Ta biết, vì thế cho nên người mới cự tuyệt ta.”

Giai Huệ cầm đầu ăn cơm ở bên cạnh, không hề có ý định can thiệp vào.

“Ta.... Người...” Bắc Tề Lạc cúi thấp đầu, Thiệu Huân nhìn hẩn, sau đó lại quay sang nhìn em gái mình, thấy nàng không hề để ý đến bên này, đành hít sâu một hơi, giơ tay trái lên, mặt đỏ rực mà nói. “Không phải ta đã chấp nhận đeo chiếc nhẫn này rồi hay sao? chẳng lẽ vẫn chưa đủ?”

“Nhẫn chỉ là một bộ phận của thệ ước mà thôi, không có hoàn thành tất cả thủ tục, sẽ không tính là thực sự chân chính cùng một chỗ.”

“Vậy người... chẳng lẽ thực sự muốn để hai người đàn ông đi đăng ký kết hôn với nhau?” đừng nói là thực sự đi, chỉ tưởng tượng ra thôi anh đã thấy cả người mặt mày, thiếu chút nữa không đứng nổi lên rồi.

“Không có vấn đề gì...”

“Sao lại không có vấn đề gì?!”

“Buổi sáng có rất ít người... hơn nữa chúng ta cũng không phải là đôi duy nhất, nơi đó không biết đã có bao nhiêu đôi đồng tính đến đăng ký rồi.”

“Có liên quan gì đến chuyện của chúng ta?”

Chỉ cần không phải là anh, ai đăng ký với ai cũng được, không quan hệ.

“Huân, cái gì mà không liên quan? Không phải người đã chấp nhận lời cầu hôn của ta rồi sao?” Bắc Tề Lạc ngẩng đầu, dùng ánh mắt chất vấn nhìn thẳng về phía Thiệu Huân.

“... Ta không nói như vậy.” Ngay ra một lúc, Thiệu Huân hơi chột dạ trả lời.

“Nhưng mà người đã nhận nhẫn của ta rồi.”

“Chỉ là nhận nhẫn mà thôi..”

“Nhận nhẫn bằng với việc người đã đồng ý!”

“Ta không...”

“Huân, đừng nói là người không biết chuyên nhận nhẫn có nghĩa là đồng ý. Nếu đã biết mà người vẫn nhận nhẫn, không phải là người đã ngầm đồng ý rồi hay sao? Nếu đã đồng ý rồi, thì tại sao bây giờ người lại hối hận, chẳng lẽ người không biết làm như vậy sẽ làm ta cảm thấy thương tâm sao?”

“Ta... ta...” Thiệu Huân dần dần không dám nhìn vào mắt của Bắc Tề Lạc, đành rời mắt đi chỗ khác. Anh không phản bác lời của hẩn, vì tất cả những điều hẩn nói đều đúng. Nhưng mà anh thực sự nghĩ chỉ cần nhận nhẫn là được rồi, ai ngờ lại còn phải đi đăng ký kết hôn nữa.?!

“Anh!”

Giai Huệ cuối cùng cũng mở miệng, Thiệu Huân cứ nghĩ nàng sẽ giải cứu cho anh, lập tức quay sang cảm kích nhìn nàng, ai ngờ...

“Trước kia anh đã dạy em, nói là phải giữ lời, tại sao bây giờ anh lại lật lọng như vậy?” Giai Huệ thực sự do Thiệu Huân nuôi lớn lên, bởi vậy Thiệu Huân không chỉ là anh trai, mà còn kiêm cả cha cả mẹ của nàng nữa.

“Giai Huệ...” Không ngờ em gái mình sẽ nói như vậy, Thiệu Huân sửng sốt một chút, bởi vậy anh không chú ý đến ánh mắt của Bắc Tề Lạc và Giai Huệ trao đổi một chút.

“Bắc Tề Lạc đối với anh như thế nào, anh còn chưa rõ sao? Hắn đã làm cho anh bao nhiêu việc, thậm chí còn không tiếc cắt đứt cùng cha mẹ, chẳng lẽ tất cả đều kém so với mặt mũi của anh hay sao? Chẳng qua là đi đăng ký một chút mà thôi, cho dù hai người đều là đàn ông, nhưng cũng không phải là đôi đầu tiên, mọi người cũng sẽ chỉ cho anh là một trong số những đôi kia mà thôi. Anh, anh đã nghĩ quá phức tạp rồi, có lẽ những chuyện anh nghĩ vô cùng khó nhận, trong mắt người khác cũng chỉ là một chuyện vô cùng bình thường mà thôi. Em thực sự không biết rốt cuộc anh đang phân vân vì điều gì, chẳng lẽ anh định để đến lúc thực sự mất đi mới có thể tỉnh ngộ được?”

Không đến thời gian một tháng, anh đã bị em gái mắng hai lần... Thiệu Huân không biết nên cười hay nên bi thương nữa... Rõ ràng đều là anh chăm sóc cho nàng, không biết từ khi nào mà nàng đã lớn đến mức này rồi, thậm chí hiện tại so với nàng, anh thậm chí còn có chút ngây ngô hơn nữa.

Đúng vậy, đôi khi anh hay chần chờ ngập ngừng, để rồi sau đấy lơ đãng lại làm tổn thương người khác.

Nghĩ đến đây, anh lại quay sang nhìn Bắc Tề Lạc, Thiệu Huân nhìn thấy được sự mong đợi ở đáy mắt hắn.

Anh thực sự đã bắt hắn đợi quá lâu rồi, chẳng lẽ còn định tiếp tục bắt hắn phải đợi chờ sao? Có lẽ đến lần tiếp theo khi hắn bỏ đi, hắn sẽ thật sự không bao giờ quay lại nữa.

Thiệu Huân cúi đầu, im lặng không nói, nhưng thân thể anh hơi run nhẹ, có thể thấy được lúc này anh đang mâu thuẫn giằng dụa như thế nào.

Thời gian chờ đợi ngắn ngủi, nhưng cũng thực dài lâu. Bắc Tề Lạc cơ hồ cảm thấy không thể thở nổi... hắn không bình tĩnh như vẻ bề ngoài, trái tim hắn sắp hồi hộp mà nhảy ra khỏi lồng ngực rồi... Hắn biết, nếu hôm nay Thiệu Huân không đồng ý, hắn vẫn có thể tiếp tục chờ, ngày mai, ngày kia, thậm chí là cả đời...

Nhưng mà... nhưng mà... lúc này, thực sự thực sự rất mong muốn anh sẽ chấp nhận.

Bởi vì ngày mai, ngày kia, thậm chí có thể là cả đời, cũng không có cơ hội như hôm nay, cơ hội làm cho hắn kích động như vậy.

“... anh biết rồi... Bắc Tề Lạc, ta... đồng ý.”

Bắc Tề Lạc vẫn đang chìm đắm trong suy nghĩ của mình, không chú ý đến Thiệu Huân nói cái gì... phải một lúc sau, Giai Huệ dùng sức đá hắn mấy cái, hắn mới hoàn hồn.

“A...?” hoàn hồn sau, hắn mới nhớ đến lúc này hình như mơ hồ nghe thấy gì đó, quay sang nhìn Giai Huệ, nàng đang trộm cười, hất đầu ý bảo hắn nhìn về phía Thiệu Huân.

“Huân...” Quay đầu sang, thấy Thiệu Huân vẫn đang cúi đầu, nhưng hai bên tai lại đỏ rực, cứ như đã bị nấu chín, diễm lệ vô cùng.

Sửng sốt thêm vài giây nữa, cuối cùng mới nhận ra vừa nghe thấy gì, hắn quả thực không thể tin nổi mà đứng bật dậy.

“Huân...” hai chân hắn nhũn ra, những vằn liều mạng lao về phía Thiệu Huân, cầm chặt hai tay của anh. “Người nói lại lần nữa xem...”

Câu trả lời của Thiệu Huân là đầu càng ngày càng hạ thấp.

Không hiểu sao lúc này Bắc Tề Lạc lại có chút cố chấp, bình thường hắn luôn suy nghĩ đến cảm xúc của anh, nhưng lúc này, bất chấp anh cảm thấy như thế nào, hắn vẫn không ngừng lay động thân thể của anh, kích động nói. “Người nói lại một lần nữa đi, Thiệu Huân, nói lại một lần nữa đi nào... Xin người đấy, nói lại một lần nữa đi, chỉ một lần thôi, được không? Nói đi mà...”

“Không cần...” chuyện xấu hổ như vậy còn bắt anh nói lại, thực sự giống như đang đứng trong lễ đường nói câu I Do vậy... đánh chết anh cũng không nói.

“Huân, cầu người đấy, nói lại một lần nữa thôi... Huân.. Huân.. Huân...”

Bắc Tề Lạc dùng hai tay ôm lấy mặt anh, bắt anh quay ra nhìn hắn, nhưng anh lại cố tình chuyển mắt sang hướng khác, thấy thế Bắc Tề Lạc lo lắng đến mức sắp khóc.

Chỉ có anh mới có thể làm hắn kích động như vậy, chỉ có anh, có mỗi mình anh... cho nên, đừng làm cho hắn giống như bây giờ, cảm giác bị treo trên giữa không trung, nửa vời đau khổ như thế này nữa...

“Huân, cầu người...”

“Huân...”

“Huân...”

“Huân...”

Hắn vẫn không chịu buông tha, tiếp tục cầu xin anh, dù tính nhẫn nại của Thiệu Huân rất lớn cũng sắp không nhịn được, anh chuyển tầm mắt lên khuôn mặt khẩn cầu của Bắc Tề Lạc.

Đáy lòng bất đắc dĩ, Thiệu Huân thở dài một hơi.

Đối với Bắc Tề Lạc, anh thực sự không có biện pháp nào cả.

“Ta nói, ta đồng ý.”

Kỳ thật sau khi đã nói xong, anh cũng không cảm thấy khó nhận như trong tưởng tượng, thế nên tâm tình của anh cũng tốt hơn một chút...

“Huân!”

Bắc Tề Lạc không thêm để ý Giai Huệ có ở đây hay không, kích động ôm chặt lấy Thiệu Huân.

Nhưng Thiệu Huân lại không quên hai người vẫn đang ở trong nhà ăn, hơn nữa cả ba người còn đang ngồi cùng bàn ăn tối, vì vậy anh muốn đẩy Bắc Tề Lạc ra. Nhưng lúc này, anh lại thấy em gái anh không biết đã đứng dậy rời đi từ lúc nào, lưu lại không gian ở đây cho hai người.

Thế là Thiệu Huân phóng túng bản thân, chìm đắm trong cái ôm ấm áp của Bắc Tề Lạc, nhưng trong lòng lại lo lắng, không biết ngày mai sẽ phải làm sao đây... Vì anh đã thực sự mở miệng, chấp nhận việc đi đăng kí kết hôn với Bắc Tề Lạc, cho dù trong lòng không muốn, hoặc muốn đổi ý cũng đã không thể nữa. Hơn nữa anh cũng không muốn mình sẽ trở thành một người không biết giữ chữ tín như vậy, không muốn tiếp tục làm Bắc Tề Lạc thấy đau khổ..

Còn ngày mai...

Nghĩ mãi vẫn không thể nghĩ ra được một biện pháp rõ ràng, nên anh quyết định tạm thời bỏ qua chuyện này... chuyện của ngày mai... để đến mai phiền não đi!

11. Chương 11

Nhìn khuôn mặt tươi cười thoả mãn của Bắc Tề Lạc, Thiệu Huân không nhịn được nữa.

“Đủ rồi đây!” Thiệu Huân không nói lời thứ hai, giật tờ giấy đăng kí kết hôn ra khỏi tay của hắn. Cứ tưởng Bắc Tề Lạc sẽ biết ý mà ngừng lại, ai ngờ hắn lại lập tức rút ra thêm một tờ giấy đăng ký khác, tiếp tục ngồi ngắm.

“Bắc Tề Lạc!” Thiệu Huân tiếp tục lao vào giành giật, không ngờ Bắc Tề Lạc đã sớm có phòng bị, nhẹ nhàng né tránh.

“Để cho ta xem đi mà~” Bắc Tề Lạc bắt đầu làm nũng, có thể thấy được tâm tình của hắn bây giờ tốt đến như thế nào.

“Xem cái gì mà xem, sự thật đều xảy ra rồi còn xem cái gì!” xấu hổ xen lẫn giận dữ, mặt Thiệu Huân đã đỏ hồng.

Đúng vậy, sáng sớm hôm nay anh đã bị Bắc Tề Lạc cường ngạnh lôi kéo đến cục đăng kí kết hôn. Vì tối hôm qua chính anh đã đồng ý với hấn, cho nên cho dù trong lòng vô cùng không muốn, Thiệu Huân cũng không mở miệng cự tuyệt.

Cũng may vì hai người đi rất sớm, nên ở chỗ đăng ký cũng chưa có ai cả, hơn nữa lúc trước Bắc Tề Lạc cũng đã chuẩn bị sẵn tất cả thủ tục rồi, nên giờ chỉ cần hai người ký tên ở giấy chứng nhận nữa là xong.

Quá trình ngắn ngủi không đến mười phút, nhưng Thiệu Huân lại hồ thẹn đến mức cả người cứng ngắc, về sau hai người rời khỏi chỗ đăng ký như thể nào anh cũng không biết.

Đến khi đã ngồi trên ô tô mà Bắc Tề Lạc thuê về, hấn mới nói một câu làm Thiệu Huân bưng tỉnh.

“Đã đăng ký kết hôn xong, tiếp theo chính là đến nhà thờ!”

Bắc Tề Lạc tươi cười rạng rỡ nói. Lập tức, Thiệu Huân dùng ánh mắt giết người bắn về phía hấn. Cũng tỏ vẻ, nếu hấn thực sự lôi kéo anh đến giáo đường, anh sẽ trực tiếp tự sát luôn ở đây!

“Đùa thôi mà, ta có hai tờ giấy này cũng đã đủ thoả mãn rồi!” Bắc Tề Lạc lôi hai tờ giấy đăng ký ra, hôn mạnh lên trên mặt một cái.

Nói thì nói như thế, nhưng đúng là hấn rất muốn làm một lễ đính hôn, nếu được thì là cả đám cưới, hơn nữa cũng đã hẹn chuẩn thời gian với nhà thờ rồi. Đương nhiên hấn biết, Thiệu Huân sẽ không đồng ý, nhưng mà hấn dùng tâm trạng chờ mong này để hỏi anh, mong Thiệu Huân sẽ bị bản thân hấn thuyết phục.

Hiện tại bị cự tuyệt dứt khoát như vậy, đành phải thông báo lại cho nhà thờ vậy. Nhưng mà không sao, cho dù không có hôn lễ, chỉ cần có hai tờ giấy trước mặt xác nhận bọn họ đã có căn cứ chính xác cho việc kết hôn là được... chỉ cần như thế này cũng đủ để hấn cảm thấy hưng phấn một thời gian dài.

Quan trọng nhất là, chỉ cần có hai tờ giấy này, cha mẹ của hấn sẽ không thể bắt bẻ hấn được nữa.

Nghĩ như vậy, khuôn mặt Bắc Tề Lạc hiện lên chút giao hoạt.

Giấy đăng kí kết hôn có hai bản, lúc đầu đều do Bắc Tề Lạc cầm, lúc này bị Thiệu Huân cướp đi một bản, hấn cũng không có ý định lấy lại. Giấy chứng nhận này, đương nhiên là do vợ cầm một tờ chồng cầm một tờ rồi. Tâm tình hiện giờ của Bắc Tề Lạc là hưng phấn không cách nào hình dung nổi.

“Huân, ta đã đặt trước khách sạn rồi, hiện giờ chúng ta cùng đi chúc mừng đi!”

Bắc Tề Lạc vừa khởi động xe vừa nói.

“Người đặt khách sạn làm gì?” Thiệu Huân khó hiểu.

“Hai chúng ta không phải đã chính thức kết hôn rồi sao? Đương nhiên phải đi khách sạn chúc mừng rồi. Quan trọng nhất là có thể trải qua thời gian hạnh phúc chỉ có hai người ở khách sạn!”

Tuy rằng đã thực sự có quan hệ gia đình như vậy với Bắc Tề Lạc, nhưng khi hấn nói ra hai từ kết hôn, Thiệu Huân vẫn cảm thấy xấu hổ vô cùng.

“Những lời như vậy... đừng tùy tiện nói lung tung a..”

“A? Vì sao?”

“Nghe cảm thấy xấu hổ lắm...” mặt Thiệu Huân lại dần dần đỏ lên.

“Nghe dần dần quen đi là được rồi.”

“Ta nói không được là không được!” Thiệu Huân kiên quyết.

“Được rồi được rồi, ta nghe lời người là được.” Hiện tại Bắc Tề Lạc cũng không muốn chọc cho Thiệu Huân mất hứng, nếu anh mà tức giận không chịu đi khách sạn cùng hấn, thì cái kế hoạch “tính phúc” hoàn mỹ làm hấn trong mơ cũng phải cười trộm kia sẽ nát bét...

“Vây tí nữa đến khách sạn nhớ gọi điện thoại cho Giai Huệ, bảo nàng đến ăn cơm nữa.”

“Vì sao?!” Bắc Tề Lạc trợn tròn mắt nhìn Thiệu Huân. Hắn thực sự không muốn thời gian chỉ có hai người sẽ lại có thêm người thứ ba vào quấy rầy, cho dù người thứ ba kia là em gái yêu thương nhất của Thiệu Huân.

“Chúng ta đi ăn cơm chẳng lẽ không nên gọi Giai Huệ đến ăn cùng?” Thiệu Huân nhú mày.

“Nàng là người trưởng thành rồi, sẽ tự mình đi tìm ăn được!” Bắc Tề Lạc trả lời, sau đấy dùng biểu tình ai oán nhìn Thiệu Huân. “Huân, chúng ta vừa mới kết hôn cơ mà, chẳng lẽ ngươi không muốn hưởng thụ không khí chỉ có hai người thôi sao?”

Thiệu Huân im lặng suy nghĩ một chút, sau đó anh hơi gật đầu.

“Được rồi, không gọi Giai Huệ đến, nhưng ít ra cũng phải gọi điện thoại cho nàng thông báo một tiếng.”

Anh đồng ý không chỉ vì đầu hàng trước sự cầu xin của Bắc Tề Lạc, mà còn bởi vì anh cũng hiểu được, chuyện kết hôn này thực sự là chuyện chỉ thuộc về hai người. Đúng là nên cùng với Bắc Tề Lạc ăn mừng một chút.

Tuy rằng ngoài miệng, anh cậy mạnh không muốn nhận chuyện này, nhưng thực sự, giây phút khi anh ký tên lên tờ giấy chứng nhận kia, anh liền nhận định bạn đời của cuộc đời mình không phải ai khác nữa, chính là Bắc Tề Lạc.

Nhìn biểu tình nhảy nhót vui vẻ của Bắc Tề Lạc, Thiệu Huân cũng thấy hạnh phúc, nở nụ cười một chút.

Ngẫu nhiên cũng nên thả lỏng cho hắn một chút, để mặc hắn tùy hứng đi.

Khách sạn mà Bắc Tề Lạc đặt chỗ trước là một khách sạn gần biển, theo kiểu nhà thuê trọ. Mỗi một phòng cho thuê đều là một căn nhà nhỏ độc lập, bên ngoài phòng ở có một khu vườn đáng yêu mê người, giữa mỗi căn nhà đều có một khoảng cách nhất định, giữ tính riêng tư cho người thuê, hơn nữa những thiết bị ở đây đều rất hoàn thiện, làm cho người ta cảm thấy an tâm.

Đồ gia dụng bên trong cũng rất đầy đủ, tiện lợi.

Phòng ở được trang trí bằng những thứ đồ tinh mỹ, nhìn thoáng qua chính thể thấy vô cùng ấm áp, có cảm giác của gia đình.

Mặt phía sau của căn phòng là biển, chỉ cần kéo chiếc rèm màu xanh nhạt ra là có thể nhìn thấy cảnh biển xinh đẹp, nếu mở cánh cửa thủy tinh lớn ra, còn có thể cảm nhận được gió biển tươi mát thổi đến, thoải mái vô cùng.

Trên đường đến đây, Thiệu Huân đã tưởng tượng không biết khách sạn mà Bắc Tề Lạc chọn sẽ là loại khách sạn nào, kết quả có rất nhiều, nhưng sự thực lại vượt ra khỏi dự đoán của anh.

Vì thế nên cho dù biết qua một đêm ở đây giá trị nhất định rất xa xỉ, nhưng anh vẫn cảm thấy không bị lỗ. Cũng chỉ ở lại đây một đêm, ngẫu nhiên xa xỉ một chút cũng không sao. Dù sao hôm nay cũng là một ngày đặc biệt.

Thiệu Huân tiếp tục đi dạo trong căn phòng nhỏ này.

Bắc Tề Lạc từ lúc đưa anh đến đây, lấy lý do đi ra ngoài có việc mãi vẫn chưa trở về.

Khi Thiệu Huân đang bê một chiếc ghế ra, định đặt ở chỗ cửa kính nhìn ra biển thì Bắc Tề Lạc trở lại.

Hắn còn kéo theo rất nhiều người về. Những người này, trên tay đủ các thứ hộp lớn nhỏ. Thiệu Huân nghi hoặc đứng lên, những người này đã nhanh chóng đặt các hộp xuống chỗ mà Bắc Tề Lạc chỉ định, sau đó rời đi.

“Đây là những thứ gì vậy?” sau khi những người kia đã rời đi hết, Thiệu Huân tò mò hỏi.

“Những thứ cần thiết để chúc mừng sự kết hôn của chúng ta.” Bắc Tề Lạc cởi áo khoác vắt lên giá treo quần áo.

“Ừm... Có bánh ngọt, hoa tươi, sâm panh, hồng rượu cao độ, còn có mấy thứ linh tinh khác... Nhưng mà hiện tại vẫn chưa thể cho người biết hết được.”

Bắc Tề Lạc tiến đến ôm chặt lấy Thiệu Huân, hạnh phúc hôn một cái lên má anh.

“Nhiều đồ như vậy, người vừa mới đi mua sao?”

Thời gian Bắc Tề Lạc biến mất chỉ khoảng một tiếng đồng hồ, đủ để đi mua mấy thứ này sao?

“Không, ta đã đặt hàng từ trước rồi, giờ chỉ đến để ký nhận hàng mà thôi.”

“À..”

“Huân.” Bắc Tề Lạc đột nhiên để sát mặt lại gần Thiệu Huân, ôn nhu nhìn vào mắt anh. “Buổi tối mới bắt đầu chúc mừng, hiện tại thời gian còn rất sớm, chỉ có hai người chúng ta mà thôi, người có muốn làm gì khác không?”

Thiệu Huân yên lặng nhìn hẩn một lúc lâu, sau đó nói. “Không cần làm gì cả, chỉ cần ngồi yên ở đây ngắm cảnh biển là được rồi.”

Anh biết đây không phải là câu trả lời mà Bắc Tề Lạc muốn, nhưng hiện tại anh chỉ muốn làm như vậy.

“Được.” không ngờ Bắc Tề Lạc lại đồng ý ngay không chút do dự. Hẩn quay người tìm một tấm thảm mềm, trải cạnh cửa thủy tinh, bê chiếc ghế mà Thiệu Huân mới kéo đến ra chỗ khác, sau đó hẩn ôm chặt lấy Thiệu Huân, cùng ngồi xuống trên thảm.

“Như thế này cũng rất tuyệt!”

Bắc Tề Lạc ngồi phía sau ôm chặt lấy Thiệu Huân, tựa lưng vào tường, sau đó tì mặt lên vai Thiệu Huân, vừa lòng thở dài một hơi.

Thiệu Huân cười cười, vươn tay vò vò cái đầu đang tựa vào vai mình kia.

Bắc Tề Lạc thừa dịp này túm chặt lấy tay của anh. Nhìn ngắm chiếc nhẫn đeo trên ngón áp út của Thiệu Huân, ánh mắt Bắc Tề Lạc tràn đầy nhu tình, hẩn nhẹ nhàng vuốt ve chiếc nhẫn, cùng với ngón tay của Thiệu Huân.

“Tuyệt thật đấy! Cuối cùng, người cũng thực sự thuộc về ta, hoàn toàn là của ta.”

“Đúng vậy, người cũng là của ta.” Thiệu Huân khép ngón tay lại, cầm lấy tay của Bắc Tề Lạc.

Bắc Tề Lạc không nói gì nữa, chỉ là càng ngày càng gần sát Thiệu Huân. Mà mỗi một bộ phận trên cơ thể chạm lẫn nhau đều cảm thấy ấm áp vô cùng.

Sau đấy, hai người cũng không nói gì nữa, vẫn ôm chặt lấy nhau như vậy, cho đến khi mặt trời rực lửa dần dần hạ xuống dưới mặt biển.

Buổi tối không bật đèn, chỉ có ánh nến tạo thành ánh sáng mờ ảo, cùng với ánh đèn từ bên ngoài chiếu vào, tăng thêm chút nhu tình cho căn phòng ấm áp này.

Thổi tắt ngọn nến cắm trên bánh kem, Bắc Tề Lạc mở chai sâm panh ra, rót cho mỗi người non nửa ly. Không khí vô cùng hoà hợp, ngay cả Thiệu Huân cũng cảm thấy có chút men say, anh nâng cốc, chạm ly, uống một ngụm.

Hiện tại, Thiệu Huân đang mặc một bộ lễ phục màu trắng, không có khác gì so với lễ phục bình thường, nếu có thì chỉ là bộ lễ phục này sang quý và rườm rà hơn.

Khi đứng chiếu gương, cảm thấy bộ lễ phục này rất vừa người, nhưng còn có chút cảm giác là lạ gì đó. Mãi đến khi Bắc Tề Lạc tắm rửa xong, bước ra với một bộ lễ phục giống y hệt của anh, Thiệu Huân mới bình tĩnh đại ngộ.

Đây là lễ phục tân hôn!

Nếu chỉ có một người mặc lễ phục thôi thì không nói gì, nhưng nếu cả hai người cùng mặc, thì thực sự giống như một đôi mới hết hôn.

Nhìn Bắc Tề Lạc cười dài đi về phía mình, Thiệu Huân cảm thấy dở khóc dở cười.

Anh cũng không tức giận, tuy cách làm của Bắc Tề Lạc luôn làm anh cảm thấy đau đầu, nhưng lúc này, trong lòng anh lại chỉ có vui sướng hạnh phúc.

Sau đó hai người thừa dịp bầu trời chưa hoàn toàn biến đen, bê một chiếc bàn tròn ra cạnh cửa sổ. Bên trên mặt bàn trang trí bằng hoa tươi mà Bắc Tề Lạc mua về, cùng với chén rượu, bánh ngọt, nến, sâm panh.

Hai người ngồi đối diện với nhau, ánh nến không ngừng lay động, tràn ngập tình cảm ấm áp, không biết đã uống mấy chén rượu, tầm mắt bắt đầu mơ hồ, hai người ngồi đối diện, mà khuôn mặt của đối phương không biết từ khi nào lại trở nên mê ly...

“Huân, có muốn khiêu vũ một chút không?”

“A?” có lẽ do cồn kích thích, nên phản ứng của Thiệu Huân chậm hơn bình thường một chút.

“Ta đi bật nhạc.” Bắc Tề Lạc không chờ Thiệu Huân trả lời, đứng dậy đi bật nhạc. Thiệu Huân nhìn hẩn rời đi, sau đó ngửa đầu ra ghế một chút, đầu anh hơi nặng nề, thân thể nóng lên, đây rõ ràng là điềm báo của việc uống rượu quá nhiều. Bình thường, anh nhất định sẽ không uống đến mức cảm giác như thế này, có vẻ không thoải mái.

Nhưng không khí hôm nay quả thực quá ái muội, ánh mắt của Bắc Tề Lạc làm anh không được tự nhiên, cho nên anh mới vẫn uống rượu không ngừng.

“Huân.”

Không biết Bắc Tề Lạc trở về từ bao giờ, môi của hẩn áp lên tai anh, hở thở cực nóng phả vào bên má anh.

“Đến đây.”

Giờ phút này, thanh âm của Bắc Tề Lạc dịu dàng như vậy, xấp xỉ ngọt ngào. Hẩn nhẹ nhàng gọi anh, đưa tay ra trước mặt anh.

Thiệu Huân dừng một chút, sau đó cũng vươn tay, đặt vào tay hẩn.

Bắc Tề Lạc kéo Thiệu Huân đứng dậy, đưa anh vào trong phòng, thanh âm du dương vang lên.

Thiệu Huân không hề nghĩ đến việc anh không biết khiêu vũ, tùy theo sự dẫn dắt của Bắc Tề Lạc, anh chậm rãi di động thân thể của mình.

Theo đúng động tác, thì Bắc Tề Lạc phải một tay cầm tay của Thiệu Huân một tay đặt vào eo anh, nhưng lúc này hẩn lại dùng cả hai tay ôm lấy eo anh, đầu thì gối lên vai anh, nhẹ nhàng hít thở hương vị đặc trưng mê người của Thiệu Huân, hương vị làm hẩn mê luyến.

Hẩn nhớ lại những chuyện trước đây, từ khi hẩn gặp mặt Thiệu Huân cho đến bây giờ. Trước khi hẩn phát hiện ra tình yêu của mình, hẩn chưa từng nghĩ mình sẽ có được một tình yêu khắc cốt ghi tâm như vậy. Nếu một nửa của hẩn không phải Thiệu Huân, nếu không phải hẩn gặp gỡ anh, thì có lẽ cả đời này, hẩn cũng sẽ không gặp được thứ tình cảm mãnh liệt như vậy.

Hơn nữa, để có được anh, hẩn đã sử dụng không ít thủ đoạn, nghĩ rằng anh nhất định sẽ lựa chọn hẩn, lại không ngờ suýt nữa thì đánh mất anh....

Nhớ lại cảm giác tan nát cõi lòng khi Thiệu Huân bỏ đi, Bắc Tề Lạc càng dùng sức ôm chặt lấy anh.

“Huân.”

“Uh?”

“Ta yêu người!” Bắc Tề Lạc dùng hết sức lực của toàn thân, nói nhỏ.

“Ta cũng vậy.” Không có chút ngập ngừng, thanh âm của Thiệu Huân rõ ràng vô cùng. Lần đầu tiên nghe thấy Thiệu Huân đáp lại tình yêu của mình rõ ràng như vậy, Bắc Tề Lạc kinh ngạc ngẩng đầu, nhìn thấy nụ cười tươi dịu dàng của anh.

Giây phút này, Bắc Tề Lạc say... hấn kích động hôn lên môi của anh...

Cho dù Thiệu Huân là vì rượu mới có thể rõ ràng nói những câu như vậy, nhưng hấn vẫn không kìm được kích động trong lòng.

Vì hai người đã quá quen thuộc với nhau, nên chỉ cần một chút thay đổi cũng đều có thể nhận ra được...

“Bắc... người làm gì vậy..”

Thiệu Huân thở dốc kinh ngạc, bối rối ngăn lại bàn tay đang làm càn kia.

“Còn có thể làm gì được nữa?” mặt của hai người cơ hồ dán lại với nhau, người bị hỏi dùng vẻ mặt vô tội trả lời. “Đương nhiên là làm chuyện sẽ khiến người thoải mái a.” dứt lời lại đưa tay xuống tìm kiếm.

Không biết vì cảm thấy xấu hổ hay là do say rượu, mà mặt Thiệu Huân đỏ rực, càng dùng sức ngăn cản bàn tay không ngoan này.

“Không... không cần làm điều thừa đi?”

“Điều thừa?” Bắc Tề Lạc hơi ngửa đầu, dưới ánh nến mờ nhạt, đôi mắt âm u của hấn tràn đầy khó hiểu. “Chuyện này, chúng ta không phải làm rất thường xuyên sao?”

Người mặt đỏ kia nghẹn lời.

Đúng vậy, ở bên cạnh nhau lâu như vậy, tư thế gì anh cũng đã nếm qua rồi... âu yếm lẫn nhau là chuyện bình thường như cơm bữa, chỉ là một quá trình chuẩn bị trước khi làm tình mà thôi.

Nhưng mà bởi vì bình thường đều thấy đã quen thuộc, cho nên hôm nay chỉ có một chút biến hoá thôi, anh lại miễn cảm phát hiện ra...

Tuy rằng anh cảm thấy có gì đó kì lạ, nhưng mà chính xác là cái gì, anh lại không biết...

Phần thân trên của Thiệu Huân đã gần như cởi trần, chân của anh và Bắc Tề Lạc quấn quanh một chỗ. Thậm chí hai tay của anh cũng đã không tự chủ được mà nắm lấy vai của hấn, tiếp theo, mọi chuyện sẽ giống như bình thường... cùng kết hợp lại chặt chẽ với nhau...

Đúng vậy, đúng là vậy...

Nhưng mà, anh vẫn cảm thấy có chút gì đấy không đúng...

“Huân...”

Người đang ép sát anh vào tường kia lại dùng thứ âm thanh ngọt ngào như vậy khẽ gọi tên anh.

“Huân, ta yêu người.”

Ngọt, ngọt hơn cả mật, dính nị hơn cả kẹo mạch nha. Anh cứ nghĩ là đã thói quen, nhưng không ngờ vẫn không thể vượt qua được, chỉ nghe thấy một tiếng gọi khẽ, anh đã bị đắm chìm không có cách thoát ra.

“Huân..”

“A...”

Không biết từ lúc nào anh đã buông tay hấn ra? Bàn tay lấy được tự do, tiếp tục chui vào sâu bên trong, lướt theo phần bụng bằng phẳng, nhẹ nhàng chạy đến nắm lấy nơi đã có dấu hiệu ngẩng đầu kia.

Dục hoả bị đốt lên.

Hấn không nhanh không chậm, chỉ nhẹ nhàng vuốt ve qua một chút, chạm rồi lại rời đi, làm người ta cảm thấy xao động, khó nhằn nại... chút cảm giác khó hiểu mờ mịt ban nãy của Thiệu Huân đã bị đánh cho tan hoàn toàn, không còn chút nào..

“Huân, ta yêu người... ta yêu người...”

Thanh âm mê người kia không ngừng vang lên, làm người ta không có sức chống cự, hơi thở phun ở hai bên má của Thiệu Huân nóng rực, còn nóng hơn cả so với bình thường, đôi mắt màu đen của Thiệu Huân nhìn như vẫn trong trẻo lạnh lùng, nhưng thực ra lại đã vì dục hoả khó nhịn mà phủ thêm một tầng hơi nước...

Dục vọng của Thiệu Huân từng chút từng chút bị dâng lên, nhưng mà tên đầu sỏ gây ra kia lại vẫn không chịu làm gì, tiếp tục tra tấn anh.

Bàn tay của Thiệu Huân đặt trên vai Bắc Tề Lạc dùng sức túm lấy quần áo của hắn, như muốn kéo rách ra giống nhau, anh nâng tầm mắt mơ hồ lên, nhìn chằm chằm khuôn mặt tinh xảo trước mắt, không ngờ khuôn mặt kia cũng bị màu đỏ bao trùm...

Tuy rằng ánh nền rất mờ ảo, nhưng anh xác thực mình không nhìn lầm.

“A a...”

Bàn tay đang ve vãn kia đột nhiên đâm sâu vào trong cơ thể Thiệu Huân, giây phút ấy, thân thể Thiệu Huân kích thích run bắn lên một chút, anh suýt nữa không nhịn được ngã xuống đất.

“Huân, đến lúc này rồi mà ngươi vẫn có thể phân tâm được... đáng giận, là do ta làm không tốt sao?”

Phần cổ mẫn cảm của anh bị chiếc lưỡi ẩm ướt của hắn liếm liếm, nếu không nhờ tay của hắn đang ôm chặt lấy lưng của anh, thì anh đã ngã ngồi xuống rồi.

“Ngươi rốt cuộc... đang làm cái gì vậy...?”

Chống lại dục hoả đốt người trong cơ thể, lại còn cố gắng nói chuyện đúng đắn, quả thực là một công việc khó khăn.

“Làm gì? Đương nhiên là làm chuyện khiến ngươi thoải mái rồi.”

Lại là câu này, Thiệu Huân ngẩng đầu, muốn trừng hắn một trận, lại phát hiện nụ cười không có hảo ý của hắn.

“Ngươi...”

Môi bị hắn che lại, khi Thiệu Huân tỉnh ngộ phát hiện rốt cuộc chỗ nào không được thích hợp, thì anh đã thực sự rơi vào tay giặc không có đường thoát.

Đáng giận, hoá ra cảm giác không thích hợp kia chính là bất an!

“Hoá ra ngươi đã.. lên kế hoạch từ trước...”

Khi hai bờ môi tách ra một chút, Thiệu Huân vừa thở hổn hển vừa nói.

“Cái gì?”

Bắc Tề Lạc vừa chăm chú hôn anh, bàn tay cũng không ngừng lại, có vẻ như hắn hoàn toàn không thêm để ý đến vấn đề của anh.

“Nói cái gì.. tận hưởng cảm giác chỉ có hai người... mục đích của ngươi ngay từ đầu chính là cái này... đi...”

Bắc Tề Lạc ngẩng đầu nhìn anh, cơ thể càng ép sâu về phía anh hơn, chậm chậm rút ngón tay ra khỏi cơ thể Thiệu Huân.

“Cái gì cơ?” Thanh âm của Bắc Tề Lạc hơi trách cứ, lại có chút sùng nịnh. “Hai người ở cùng nhau, đương nhiên phải làm chuyện này chứ còn gì nữa.”

“Ta cũng không... nghĩ như vậy...”

Tuy rằng bên dưới của anh đã được mở rộng, đủ để tiếp nhận phân thân cứng rắn của Bắc Tề Lạc, nhưng mà anh vẫn quật cường muốn phản bác, mặt đỏ tai hồng.

“... Đó là bởi vì, ý tưởng của hai người chúng ta khác nhau.” Chữ cuối cùng nói xong, Bắc Tề Lạc liền mạnh mẽ đâm thẳng vào trong cơ thể của Thiệu Huân.

“A...”

Thiệu Huân cắn răng chịu đựng, tuy rằng cảm giác cho chút đau đớn, nhưng chỉ cần qua cảm giác này, tiếp theo, khoái cảm khó có thể chịu đựng sẽ nhanh chóng ập đến...

Đây là tình yêu?

Cũng giống y như biểu hiện của tình yêu, lúc đầu mọi người đều nghĩ nó rất tốt đẹp, trong quá lại vô cùng thống khổ. Chỉ có những người kiên trì vượt qua thống khổ, mới có thể cảm thụ sự tuyệt vời của tình yêu.

A....

Đầu của Thiệu Huân vô lực tựa lên vai của Bắc Tề Lạc. Anh cứ nhiên lại có loại so sánh nhàm chán như vậy...

Bắc Tề Lạc thuôn tay ôm sát anh vào lòng.

“Lạc?”

“Trường rất cứng rắn, nếu cứ như vậy làm tiếp, người sẽ bị đau lưng.” Người kia ôn nhu bế anh lên giường, sau đó cả hai cùng đổ xuống.

“Người thật là...” Thiệu Huân cười khê. “Lúc này rồi mà còn có thể nghĩ như vậy.”

Bắc Tề Lạc ngẩng đầu nhìn anh.

“Huân, ta yêu người.”

Đột nhiên bị nghiêm túc tỏ tình như vậy, làm Thiệu Huân nháy mắt mấy cái, không biết phải trả lời ra sao.

Phân thân của Bắc Tề Lạc đã chôn ở trong cơ thể của Thiệu Huân, nhưng hắn không hề vội vàng muốn cử động... hai người giằng co như vậy một lúc, Thiệu Huân cảm thấy dục hoả đốt người, không thể chịu được nữa mà muốn chủ động đi khiêu khích hắn...

Tuy rằng dục vọng đã làm ý thức của anh trở nên mơ hồ, nhưng anh vẫn biết được Bắc Tề Lạc đang chờ đợi thứ gì, hơn nữa nếu như anh không trả lời hắn, thì mọi chuyện sẽ vẫn tiếp tục như vậy...

“Bắc Tề Lạc..”

Thiệu Huân nhìn chăm chú vào người đang ông kia, hơi trách cứ mà gọi tên của hắn lên. Bắc Tề Lạc cứ nghĩ anh đang chuẩn bị tức giận, lại nghe thấy thanh âm của anh nhỏ đi, nhẹ nhẹ nói. “Ta yêu người...”

Bắc Tề Lạc nở nụ cười, Thiệu Huân còn chưa kịp tỉnh lại vì bị nụ cười mê người của hắn làm điên đảo, đã bị hắn ôm chặt lấy, điên cuồng hôn.

“Huân, ta cũng yêu người..”

Sau đấy là một tiếng rên rỉ làm cho người ta tê dại, cử động điên cuồng không ngừng...

Vô cùng mất hồn, cuồng loạn, trào dâng...

—

Qua một đêm được gọi là kích tình, Thiệu Huân tỉnh dậy trong nắng chói chang giữa trưa.

Mới tỉnh lại, anh ngỡ ngàng một chút vì sao mình lại xuất hiện ở nơi xa lạ như thế này, còn nữa, vì sao anh lại cảm thấy cả người mỏi nhừ...

Sau khi nhớ lại mọi chuyện, anh lại chỉ muốn tìm một cái lỗ để chui vào.

Hậu quả cả người đau nhức như hôm nay, anh cũng phải gánh một phần trách nhiệm, vì đã chủ động phối hợp với người kia.

Trong lúc làm thì không thấy gì, nhưng khi nghĩ lại lại cảm thấy bản thân mình cực kỳ dâm loạn.... không ngừng phối hợp với đủ loại yêu cầu của Bắc Tề Lạc, không ngừng phóng túng bản thân...

A a a a ———

Thiệu Huân cam chịu làm đà điểu, tiếp tục cắm đầu vào gối.

“Huân, đã tỉnh rồi sao?”

Bắc Tề Lạc mặc áo tắm, bê một mâm thức ăn vào.

Nghe thấy tiếng của hắn, Thiệu Huân càng dùng sức chui vào trong chăn bông. Bắc Tề Lạc cười vang, đặt khay thức ăn lên mặt bàn, sau đó ngồi xuống giường.

“Huân, đói bụng chưa? Ta mang thức ăn vào cho người này.” Bắc Tề Lạc thức thời, không nhắc lại chuyện tối hôm qua. Nếu không hẳn nhất định sẽ làm Thiệu Huân tức giận. Nếu nghiêm trọng, có khi chuyện của bọn họ lại chấm dứt ngay ở đây ấy chứ.

Thiệu Huân chôn đầu trong gối không nói gì, đến tận khi Bắc Tề Lạc hoảng sợ không biết anh đã bị nghẹt thở mà xỉu đi chưa, anh mới ngồi dậy, mặt lạnh lùng.

Biết thân thể của anh lúc này không khỏe, Bắc Tề Lạc vô cùng cẩn thận dìu anh dậy. Cũng may khi Bắc Tề Lạc chạm vào thân thể trần trụi của anh, anh không đẩy hắn ra, cho dù sắc mặt Thiệu Huân đã rất khó chịu, nhưng nếu nhìn kỹ vẫn sẽ thấy được lỗi tai của anh vì ngưỡng chừng mà đổ lên.

“Ta muốn đi tắm rửa trước đã.” Thiệu Huân lúc đầu định cứ trần truồng như vậy mà đi vào phòng tắm, nhưng không biết vì sao khi kéo chăn ra được một nửa rồi, anh lại ngừng lại, nhìn quanh phòng một lúc, anh dừng mắt ở chiếc áo tắm khoác trên thành ghế không xa đấy.

Thấy thế, Bắc Tề Lạc lập tức lấy lòng, mang áo tắm đến cho anh.

“Muốn mặc nó vào sao?”

Thiệu Huân không nói thêm câu nào, giật chiếc áo tắm ra khỏi tay hắn, sau đó hai mắt nhìn chằm chằm Bắc Tề Lạc.

Bắc Tề Lạc vô cùng thông minh, lập tức hiểu ý của anh, nhưng mà...

“Huân, còn chỗ nào trên người người mà ta chưa nhìn qua đâu...”

Thiệu Huân lập tức phóng ra ánh mắt muốn giết người. Cho dù Bắc Tề Lạc có to gan lớn mật đến đâu cũng không kìm được giật mình, không nói tiếp được...

“Được rồi, Huân, ta nhắm mắt lại.”

Nói xong, hắn ngoan ngoãn nhắm hai mắt lại, một lúc sau, hắn nghe thấy tiếng mặc quần áo soàn soạt, sau đấy giường hơi lồm xúng một chút, Thiệu Huân trườn dần xuống giường, lúc này hắn mới dám mở mắt.

“Huân, để ta dìu người vào trong phòng tắm.”

“Không cần!”

Thiệu Huân hất tay hắn ra.

“Ta tự đi được.”

Nói thì nói thế, nhưng khi hai chân anh chạm xuống mặt đất, cả người anh mềm nhũn, đổ xuống mặt thảm.

“Huân!”

Cũng may Bắc Tề Lạc nhanh tay nhanh mắt, trước khi anh đập người xuống thảm, đã kịp kéo anh lại.

“Đã nói để ta đỡ mà, người đừng cậy mạnh.”

Bắc Tề Lạc nói xong, không cho Thiệu Huân có cơ hội cự tuyệt, để anh dựa lên người hắn, sau đó chậm chậm dìu anh đến phòng tắm.

“Tối hôm qua vì không khí thực sự rất tốt, nên ta đã làm hơi quá... xin lỗi người...”

Mặt Thiệu Huân vẫn nặng trịch trịch, Bắc Tề Lạc nghĩ anh vẫn tức giận, nên mới ngoan ngoãn nhận sai, Thiệu Huân là người ăn mềm không ăn cứng, nên chiêu này lúc nào cũng dùng được với anh.

Nhưng không ngờ khi nghe thấy hắn nói như thế, khuôn mặt mỗi một tái nhợt của Thiệu Huân lại đỏ bừng lên. Bắc Tề Lạc nhìn thấy, tim nhảy một cái.

Bởi vì bộ dạng này của Thiệu Huân quả thực ... quá đáng yêu!

“Khụ!”

Cảm thấy yết hầu trở nên khát khô, Bắc Tề Lạc khẽ khụ một cái, tự nói với bản thân, nếu bây giờ hắn mà biến thành sói xông đến, hậu quả sẽ nghiêm trọng vô cùng, phải cố gắng mà áp chế dục vọng bùng bùng trong lòng.

Thật vất vả mới đi đến được phòng tắm, Bắc Tề Lạc để Thiệu Huân đứng chờ một lúc, sau đó lại bận ngược bận xuôi, đi thử xem nước đã đủ ấm chưa, sau đó xả nước vào trong bồn tắm, rồi đi chuẩn bị khăn mặt khăn tắm, sữa tắm, tinh dầu thơm....

Thiệu Huân im lặng đứng ở một bên nhìn Bắc Tề Lạc bận ngược bận xuôi trong bồn tắm, ngấm mãi, trong mắt anh lại không kìm nén được, phát ra thứ ánh sáng hạnh phúc ấm áp.

“Huân, ta xong rồi. Người tráng qua người một chút, sau đấy ngâm người vào trong bồn tắm cho thoải mái.”

Dứt lời, Bắc Tề Lạc xắn tay áo lên, Thiệu Huân chưa kịp phản ứng gì, hắn đã tiến đến muốn kéo áo tắm trên người anh xuống.

“Để ta tự làm đi!”

Biết rõ tính tình của hắn, nên Thiệu Huân lập tức túm lấy tay hắn.

“Huân...”

Bắc Tề Lạc đáng thương ngẩng đầu, kéo dài tiếng gọi ra, bày ra bộ dạng tức phụ bị bỏ rơi, ai oán vô cùng.

Chiều nay dùng với Thiệu Huân bình thường là trăm lần thử thì trăm lần linh nghiệm, nhưng hôm nay lại hoàn toàn mất đi hiệu quả, Thiệu Huân không hề có chút động tâm nào, kiên quyết nói. “Đi ra ngoài đi.”

“Huân...”

Bắc Tề Lạc cố gắng giả dụ, nhưng sắc mặt Thiệu Huân vẫn không hề thay đổi.

Thế là hắn đành buông thông vai xuống, u oán lê bước chân ra khỏi phòng tắm, khi quay người lại đóng cửa, hắn còn cố tình để lộ bộ mặt cực kì đáng thương, như người vợ bé bị chồng vắng vẻ, làm Thiệu Huân suýt nữa thì không nhịn được mà bật cười.

Cửa đóng, Thiệu Huân thở dài một hơi, chậm chậm cởi đai lưng của áo tắm ra. Anh thầm may mắn vì áo tắm này dài quá đầu gối, nếu không Bắc Tề Lạc nhất định sẽ phát hiện ra.

Chất lỏng nhầy nhầy màu trắng từ hậu huyệt sưng đỏ chậm chậm chảy xuống, cảm giác nóng bỏng bám vào đùi, chảy từ từ xuống dưới làm cho anh không thể mở miệng nói.

Tuy anh đã làm rất nhiều lần với Bắc Tề Lạc, nhưng rửa sạch những thứ này anh luôn tự mình làm lấy. Nguyên nhân là vì cực kì xấu hổ, nếu để Bắc Tề Lạc nhìn chăm chú vào nơi này, sau đó còn lấy tay móc những thứ bên trong ra, anh chắc chắn sẽ xấu hổ mà nổ tung mất, hơn nữa cho dù anh không nổ tung, thì chắc chắn cũng sẽ bị Bắc Tề Lạc thú tính nổi lên, ăn sạch sẽ ngay cả xương cốt cũng không còn! Cho nên, riêng chuyện này, mặc kệ Bắc Tề Lạc cầu xin như thế nào, anh cũng nhất quyết không đồng ý, trừ khi hắn gỡ thủ đoạn gì đó làm anh không thể chống lại, nếu không anh sẽ kiên quyết cự tuyệt.

Huống chi, hôm nay anh đã mệt đến mức không còn sức đi đối phó với Bắc Tề Lạc nữa. Vì ngày mai tươi sáng, không phải nằm bẹp trên giường không đứng dậy nổi, anh chỉ có thể cứng rắn.

Thiệu Huân thở dài một tiếng, mở vòi hoa sen để nước ấm bao phủ toàn thân thể mỗi một của mình...

12. Chương 12

Sau khi tắm rửa xong, Thiệu Huân cảm thấy nhẹ nhàng khoan khoái hơn rất nhiều, đi ra khỏi phòng tắm, anh phải cảm ơn chỗ hoa mà hôm qua Bắc Tề Lạc mua về. Xung quanh căn phòng được Bắc Tề Lạc trang trí rất nhiều hoa tươi, màu sắc rực rỡ xinh đẹp, kết hợp với ánh sáng mặt trời nhẹ nhàng từ ngoài chiếu vào, trong phút chốc làm cho người ta có cảm giác như cảnh trong mơ...

Hoa tươi xinh đẹp mang đến cảm giác rất thoải mái, thảo nào có rất nhiều người thích dùng hoa tươi để trang trí nhà ở.

Bắc Tề Lạc thấy anh đi ra liền chạy đến, cầm lấy khăn trong tay anh, giúp anh lau đầu.

Thiệu Huân nhận sự chăm sóc của hân, khi cảm thấy tóc khô rồi, mới nhẹ nhàng nói.

“Hôm nay chúng ta đã về nhà rồi, còn bày biện phòng thành như vậy làm gì cho lãng phí?”

Động tác trên tay Bắc Tề Lạc ngừng lại một lát.

“Ta đâu nói chúng ta chỉ ở một đêm rồi đi đâu?”

“A?” Thiệu Huân hoang mang nhìn hân. “Vậy người còn muốn ở bao lâu?”

“Bảy ngày, hơn nữa ta đã bao cả chỗ này rồi.”

“Bảy ngày? Có cần ở đây lâu như vậy không?” Thiệu Huân nhú mày. Vừa nhìn thấy căn nhà này, anh đã biết giá cả sẽ không rẻ, ở một đêm cũng đã thấy xa xỉ rồi. Vậy mà còn định ở lại đây một tuần... quá lãng phí.

“Không được, không cần thiết phải ở đây lâu như vậy. Ở một đêm là đủ rồi, lát nữa chúng ta thu dọn đồ đạc đi về thôi.”

Bắc Tề Lạc đã sớm biết anh sẽ nói như vậy, vì vậy vô cùng bình tĩnh mà trả lời anh. “Nhưng mà ta đã thanh toán hết tiền rồi, cho dù bây giờ người trả phòng cũng không lấy tiền lại được. Như vậy không phải càng lãng phí hơn hay sao?”

“Người...” Thiệu Huân đau đầu.

“Được rồi, Huân, nếu đã đến đây rồi thì cứ hưởng thụ thôi, mấy ngày này chúng ta đừng suy nghĩ buồn phiền nữa, thoải mái nghỉ ngơi ở đây, có được không?” Bắc Tề Lạc lại ra vẻ đáng thương nháy nháy mắt, Thiệu Huân thấy thế thì không nói gì nữa, chứng tỏ anh đã hoàn toàn đầu hàng.

“Thôi được rồi, nếu đã thuê rồi thì tiếp tục ở thôi.”

Thiệu Huân phát tay, ngồi phịch xuống ghế, Bắc Tề Lạc lập tức cười hì hì, bê cơm trưa đến.

“Huân, ăn cơm đi đã, sau đấy chúng ta có để ra bờ biển đi dạo một chút, ngắm cảnh đẹp nơi này luôn.”

Đề nghị của Bắc Tề Lạc làm Thiệu Huân hơi ngạc nhiên. Anh cứ nghĩ Bắc Tề Lạc muốn ở lại nơi này chỉ để ... xem ra, hân thực sự muốn hưởng thụ không gian chỉ có hai người.

“Ừm, được.” chỉ cần Bắc Tề Lạc không định nhốt cả hai người ở trong phòng là được, anh cũng rất vui vẻ thoải mái.

Giống như căn phòng tinh xảo này, bữa cơm hôm nay của hai người cũng rất ngon miệng. Ăn xong, cả hai cùng thay quần áo, bước ra khỏi phòng, chậm chậm đi về phía bãi biển.

Hai người vừa đi bộ vừa ngắm cảnh, lại tán gẫu, nói cười... Thực sự giống một đôi người yêu đang ân ái nồng nàn.

Sau đấy, hai người cùng đi thăm một nhà bảo tàng cùng với một ít điểm du lịch ở đây, sau đấy quay về nhà ăn một ít, rồi lại quay lại bãi biển ngắm cảnh mặt trời lặn.

Ngày hôm nay quả thực là một ngày rất vui vẻ hạnh phúc, cảnh rất đẹp, Bắc Tề Lạc dịu dàng cẩn thận chăm sóc, làm Thiệu Huân thực sự quên mất rằng hân là một con hồ ly cực kì giảo hoạt.

Đợi đến khi màn đêm buông xuống, con hồ ly xinh đẹp kia sẽ để lộ ra mục đích chân chính... Làm cho những người rơi vào cạm bẫy của hồ ly cảm thấy mình thực sự ngu xuẩn cực kỳ, lại đi tin tưởng một con hồ ly...!!

“Bắc Tề Lạc...”

Thiệu Huân muốn mắng chửi người, nhưng bất đắc dĩ khí thế thua người khác, khi thanh âm ra khỏi miệng đã biến thành tiếng mèo kêu vừa mềm vừa ngọt vừa dính.... Trừ bỏ việc làm cho người ta cảm thấy mê mẩn ra, còn càng làm cho người nào xúc động hơn nữa...

Mà thứ xúc động này liền thể hiện trực tiếp bằng hành động.

Thiệu Huân hai chân dang lớn đón nhận dực vọng của người kia, động tác tiến công không ngừng của Bắc Tề Lạc làm thân thể anh cũng tùy ý đong đưa theo, cứ tưởng rằng đã có thể quen với nhịp điệu của hắn, không ngờ tiếp theo lại bị điên cuồng va chạm, làm cho người ta không thể kìm hãm được mà chìm đắm trong dực vọng.

“A...a... đủ, đủ...”

Thiệu Huân gian nan diễn đạt ý tứ của mình, nhưng mà đáng buồn là thanh âm anh phát ra lại phản tác dụng, cực kì mê người.

Thế nhưng anh lại không biết rằng, thứ càng làm cho người kia trở nên kích động không thể kìm nén được lại là đôi mắt rưng rưng nhìn lên của anh. Bộ dáng của anh đáng thương, làm cho người ta muốn nâng trong lòng bàn tay, là bộ dáng mà bình thường, anh sẽ dùng vẻ kiên cường nghiêm nghị của mình che giấu nó đi. Chỉ có những thời điểm như thế này, mới có thể nhìn đến được.

“Huân... Huân...” thanh âm vang vọng kèm theo hơi thở cực nóng phun trên mặt, người bị dụ dỗ kia rốt cuộc không chịu đựng được nữa mà hôn lên đôi môi sưng đỏ của anh, để lại ấn ký thuộc về hắn.

Khi hai chiếc lưỡi kịch liệt tách ra, khoé môi Thiệu Huân có nước bọt không kịp nuốt chảy ra, còn kéo rài thành một sợi tơ tới miệng Bắc Tề Lạc.

“Huân... người tuyệt quá...”

Lời nói ngọt ngào khi làm tình của đàn ông, không chỉ là lời khen tặng bạn tình bình thường, mà còn là suy nghĩ thật lòng của người ấy. Ở thời điểm như thế này, cái gì cũng đã không còn quan trọng nữa, chỉ cần chiếm cứ trần ngập, sau đấy hưởng thụ là được... ý thức bị một con dã thú tên là dực vọng cắn nuốt, chỉ còn cảm thấy nhiệt độ cực nóng bỏng nơi hai thân thể kết hợp với nhau, cùng với sự khoái cảm cuồng nhiệt...

“Huân... Huân...”

Hắn cúi đầu gọi tên của anh, nắm chặt lấy thắt lưng anh, không ngừng tấn công, không ngừng va chạm, đâm xuyên, mà người thừa nhận sự tấn công của hắn vốn đã không theo kịp tốc độ của hắn, chỉ có thể ý loạn tình mê ôm chặt lấy thân thể hắn, cố gắng thừa nhận thứ cảm xúc khó có thể nói nên lời này...

Khi mê loạn, không biết là ai thở dốc, ai là người không ngừng gọi tên đối phương, trừ bỏ nhiệt độ thân thể nóng rực quẩn quýt lấy nhau ra, họ không biết gì nữa.

“Huân.....”

Lần cuối Bắc Tề Lạc đâm mạnh vào trong thân thể nóng rực như lửa kia, Bắc Tề Lạc thở dốc bắn tinh dịch vào trong cơ thể người yêu. Thiệu Huân lúc này ánh mắt hơi nhắm, cả cơ thể phủ thêm một lớp mồ hôi tinh mịn, thở dốc không ngừng, nhìn qua vô cùng mê người... Bắc Tề Lạc nằm đè lên cơ thể trần trụi của Thiệu Huân, cảm nhận cảm giác ấm áp khi hai cơ thể áp sát không có một chút kẽ hở.

Thiệu Huân bị tiếng chuông điện thoại đánh thức. Khi anh tỉnh dậy, Bắc Tề Lạc vẫn còn đang chui trong lòng anh, ngủ ngon lành.

Buổi sáng, rất khó đánh thức Bắc Tề Lạc dậy, khi hắn đã ngủ say, cho dù là động đất cũng không làm hắn tỉnh dậy được.

Điện thoại vẫn không ngừng vang lên, Thiệu Huân hít sâu một hơi, đẩy người của Bắc Tề Lạc ra, sau đó cố gắng chịu đựng cảm giác đau nhức, mặc thêm quần áo xuống giường, đi đến ngồi xuống chiếc ghế cạnh điện thoại, sau đó mới cầm ống nghe lên.

Bên kia điện thoại truyền đến giọng nói dễ nghe của nữ tiếp tân, nói là có điện thoại gọi đến cho anh, hỏi anh có muốn nghe hay không.

Thiệu Huân trả lời có, không lâu sau, anh nghe thấy giọng của Giai Huệ.

“Anh, hôm nay hai người vẫn chưa về sao? Anh, em nói cho anh biết một chuyện, hôm nay cha mẹ của Bắc Tề Lạc đến đây đây, xem ra là không có chuyện gì tốt. Anh, hai người nhanh về đi, em sắp không chống đỡ nổi nữa rồi!”

Giai Huệ cúp điện thoại, còn Thiệu Huân vẫn ngây ngốc nhìn điện thoại trước mặt, trong đầu không ngừng lặp đi lặp lại câu nói của em gái. “Cha mẹ Bắc Tề Lạc đến đây...”

Không biết ngồi bao lâu, Thiệu Huân lấy lại tinh thần, chuyển tầm mắt sang nhìn Bắc Tề Lạc đang cuộn người trong chăn ngủ say, anh liền lĩnh xông về phía giường, dùng đủ mọi cách bắt hẩn tỉnh dậy.

“Bắc Tề Lạc, người dậy cho ta, nhanh lên! Mau tỉnh dậy!”

Dù sao kinh nghiệm gọi Bắc Tề Lạc dậy của anh không hề ít, nên chỉ một lát sau, Bắc Tề Lạc liền từ từ mở mắt.

Nhưng hẩn vừa mới mở ra được một cái khe nhỏ, nhìn thấy người bên cạnh là Thiệu Huân, hẩn liền xoay người, tiện thể vòng tay qua người Thiệu Huân, kéo anh lăn ra giường, sau đó nhắm mắt định ngủ tiếp.

“Bắc Tề Lạc!”

Thiệu Huân phát hỏa, đuổi chân đạp Bắc Tề Lạc xuống dưới giường.

“A... Huân, người làm sao vậy?” bị anh đánh thức, Bắc Tề Lạc cũng không khó chịu, chậm chậm đứng dậy, gỡ gỡ đầu một chút.

Thiệu Huân nhân cơ hội này chạy nhanh xuống giường, đẩy hẩn vào trong phòng tắm.

“Nhanh nhanh nhanh, mau đi tắm rửa đi, cho đầu óc tỉnh táo lại!”

Bắc Tề Lạc rất ít khi thấy anh bối rối như vậy, nên cho dù chưa được tỉnh táo lắm, Bắc Tề Lạc vẫn phát hiện ra có điều gì đó không bình thường.

“Huân, có chuyện gì xảy ra à?”

“Cha mẹ người tìm đến căn nhà mà chúng ta đang ở kia!”

Bắc Tề Lạc không nói gì, chỉ là khi nghe thấy anh nói như thế, trong mắt hiện lên chút khác thường.

“Ta còn tưởng có chuyện gì lớn. Mặc kệ đi, cứ để bọn họ chờ ở đây.” Bắc Tề Lạc đẩy Thiệu Huân một chút, quay người đi về phía giường, có vẻ định ngủ thêm một chút nữa.

“Chúng ta còn có năm ngày nữa để chơi đùa cơ mà, ta cũng không muốn về nhanh như vậy.”

“Bắc Tề Lạc!” Thiệu Huân tức giận đến mức giậm chân, anh xông lên cản bước đi của Bắc Tề Lạc, sau đó lại kéo hẩn về phía nhà tắm. “Người mà cứ như vậy, ta sẽ thực sự tức giận đấy!”

“Aizzz...” Bắc Tề Lạc bất đắc dĩ thở dài một hơi. Một khi Thiệu Huân đã cố chấp một chuyện gì đó, thì cho dù có chín con trâu cũng không kéo anh lại được, thế nên chỉ có thể trách cha mẹ hẩn lúc nào không chọn lại chọn ngày lúc này để đến mà thôi.

Nhưng mà, việc cha mẹ hẩn đến vào lúc này cũng hơi bất ngờ thật, vì hẩn cứ nghĩ phải thêm một thời gian nữa họ mới xuất hiện cơ. Chắc là họ đã biết được tin hẩn kết hôn với Thiệu Huân, nên mới không ngồi yên được nữa...

Đúng vậy, chuyện hẩn kết hôn với Thiệu Huân vốn cũng không giấu được cha mẹ hẩn, hẩn cũng đoán được sau chuyện này, cha mẹ hẩn nhất định sẽ xuất hiện gây khó dễ, nên mới vội vàng thuê phòng, lôi kéo Thiệu

Huân đi hưởng thụ không gian hai người. Bởi vì nếu để đến lúc cha mẹ hắn xuất hiện, hai người chắc chắn sẽ không có nhiều thời gian thoải mái nữa.

Nhưng mà với tính tính của cha, chắc chắn sẽ không để hắn với Thiệu Huân tiếp tục đi du lịch kiểu này nữa. Chín mươi chín phần trăm, ông sẽ đến đây bắt hai người quay về.

“Ta biết rồi.” Bắc Tề Lạc hô một câu, sau đó chủ động đi về phía phòng tắm. Lúc này Thiệu Huân mới có thể thở phào nhẹ nhõm một hơi. Bởi vì nếu Bắc Tề Lạc thực sự giả trò làm nũng, anh sẽ thực sự không biết phải ứng phó như thế nào.

Bắc Tề Lạc trước khi đóng cửa nhà tắm còn cố tình quay đầu lại nói một câu. “Huân, cùng tắm đi!”

Thiệu Huân trừng mắt nhìn hắn, sau đó anh lao đến, đầu tiên là đá hắn bay vào trong nhà tắm, sau đó rầm một cái, đóng cửa hộ hắn.

Khi có tiếng nước từ phòng tắm truyền ra, Thiệu Huân liền tranh thủ thu dọn đồ đạc. Tuy rằng thân thể anh vẫn hơi đau nhức, nhưng vì khẩn trương bối rối nên anh hầu như không thèm để ý đến, chỉ bận rộn cất đồ, chuẩn bị quần áo cho cả anh cùng Bắc Tề Lạc.

Tuy rằng cố tình làm bản thân bận rộn để tỉnh táo hơn, nhưng tay của Thiệu Huân vẫn đang run lên. Đầu óc anh trống rỗng, chân cứ như đang dẫm lên trên mây, bồng bềnh không thật.

Anh không thể tưởng tượng nổi một lát nữa, anh sẽ đối mặt với cha mẹ của Bắc Tề Lạc như thế nào...? Anh biết Bắc Tề Lạc nhất định sẽ đứng về phía anh, nhưng mà, nhưng mà.... Trái tim của hắn không biết có chịu đựng nổi sự miệt thị của cha mẹ hắn hay không....

“Huân!”

Bắc Tề Lạc vừa đi ra khỏi phòng tắm, liền nhìn thấy Thiệu Huân đang nhét một cái bình cắm đầy hoa tươi vào trong va ly hành lý, hắn lập tức xông lên ngăn hành anh lại, cầm lấy bình hoa đặt sang một bên.

Khi hắn giữ lấy Thiệu Huân muốn anh quay sang nhìn hắn, lại phát hiện biểu tình mê mang cùng khuôn mặt tái nhợt của anh. Bắc Tề Lạc biết anh đang lo lắng vì cái gì, nhưng lúc này hắn lại không biết phải nói gì để anh thấy an tâm hơn.

Hai người im lặng một lúc, sau đấy Bắc Tề Lạc kéo anh vào trong phòng tắm.

Sau khi để anh ngồi xuống thành bồn tắm lớn, hắn cởi áo ngủ của anh ra. Thiệu Huân theo bản năng túm lấy tay của hắn.

“Huân, để ta.”

Nhìn ánh mắt kiên định của Bắc Tề Lạc, Thiệu Huân chần chờ một vài giây, sau đấy dần thả lỏng hai tay, tùy ý Bắc Tề Lạc cởi quần áo trên người của anh ra.

Sau đấy, Bắc Tề Lạc để anh nằm trong bồn tắm lớn, hắn thì ngồi ở phía sau anh, điều chỉnh một vị trí thoải mái. Hắn bảo Thiệu Huân nhắm mắt lại, rồi mở nước ấm, dùng vòi hoa sen nhẹ nhàng lướt qua cơ thể của Thiệu Huân, tay của hắn cũng đi theo dòng nước nhẹ nhàng mát xa cơ thể anh.

“Có thấy thoải mái không, Huân?”

Thiệu Huân nhắm mắt lại, nghe thấy giọng nói ôn nhu của hắn. Anh gật đầu.

Thực sự rất thoải mái.

Nước ấm áp vừa phải làm thân thể cũng bình tĩnh lại, Bắc Tề Lạc nhẹ nhàng mát xa cho thân thể cứng ngắc của anh, làm anh cảm thấy nhẹ nhàng hơn rất nhiều.

Hơi nóng, hơi tê dại, nhưng nhiều nhất vẫn là thoải mái.

Được Bắc Tề Lạc cẩn thận chăm sóc, che chở như vậy, cảm giác sợ hãi không chân thật lúc này đã biến mất, hiện giờ, anh chỉ cảm thấy cảm động...

Thiệu Huân mở to mắt, nhìn chăm chú vào đôi mắt cũng đang dịu dàng nhìn anh kia, cảm thấy sống mũi hơi cay cay, hốc mắt nóng lên.

Anh biết, hẳn đang không tiếng động an ủi anh, làm cho anh không còn sợ hãi bối rối nữa...

Cảm giác ấm áp tràn vào ngực, Thiệu Huân há miệng, mắng một tiếng “ngu ngốc”.

Bắc Tề Lạc nở nụ cười, sau đó cúi người xuống, nhẹ nhàng hôn lên má anh một cái.

Bắc Tề Lạc cùng Thiệu Huân lái xe về nhà, Thiệu Huân vẫn đang lo lắng không ngừng, mà Bắc Tề Lạc thì tuy không nghĩ mọi chuyện sẽ rắc rối như vậy, nhưng biểu tình cũng đã nghiêm túc hơn rất nhiều. Về đến nhà, đúng như dự đoán, không khí khẩn trương nặng nề vô cùng.

Trong điện thoại Giai Huệ chỉ nhắc đến mỗi cha mẹ của Bắc Tề Lạc, nên khi nhìn thấy có cả người khác ở trong nhà nữa, thì không chỉ Thiệu Huân, mà ngay cả Bắc Tề Lạc cũng thấy ngạc nhiên.

Người này không phải là Giang quán gia vẫn luôn đi theo Bắc Tề phu nhân, vì nếu là ông ta, thì Bắc Tề Lạc đã không ngạc nhiên như vậy. Người này, nếu nói thực thì là một người phụ nữ vô cùng xinh đẹp giỏi giang, dịu dàng, mà chủ yếu là cả Thiệu Huân lẫn Bắc Tề Lạc đều biết nàng, vì nàng đúng là bạn gái cũ của Thiệu Huân, Úc Ngôn.

Úc Ngôn ngồi trên sofa, vẻ mặt bình tĩnh, thản nhiên cười. Bắc Tề Lạc liếc nhìn nàng một cái, sau đó không hề cố kỵ qua sang trừng mắt cha mẹ của mình, rồi mới khẩn trương nhìn Thiệu Huân.

Thiệu Huân đã thu hồi vẻ ngạc nhiên khiếp sợ, ngơ ngác nhìn Úc Ngôn. Cuối cùng, anh bước về phía trước một chút, về phía Úc Ngôn.

“Tiểu Ngôn?”

Úc Ngôn mỉm cười gật đầu. “Là em, Huân.”

“Em.. vì sao, vì sao... lại xuất hiện ở đây?”

“Nguyên nhân chính là vì em muốn đến thăm anh.”

“Vậy tại sao em.. lại cùng...” lúc trước anh vẫn gọi cha mẹ Bắc Tề Lạc là phu nhân, lão gia, bây giờ thân phận của anh xấu hổ như vậy, không biết phải xưng hô bọn họ như thế nào.

Úc Ngôn rất thông minh, lập tức hiểu được anh muốn hỏi cái gì, chỉ cười cười nói. “Bắc Tề phu nhân cho em biết anh đang ở nước Pháp, chính họ đã mang em đến gặp anh.”

Thiệu Huân nhất thời im lặng không biết nói gì, chăm chú nhìn ngắm Úc Ngôn. Nàng gầy hơn trước kia một chút, nhưng vẫn là một người phụ nữ xinh đẹp, tự tin. Úc Ngôn cũng im lặng không nói gì, chỉ mỉm cười với anh. Giờ phút này, trong mắt người ngoài, bọn họ như hai người yêu nhau đang dùng ánh mắt ẩn ẩn đưa tình.

Giai Huệ đứng ở chân cầu thang đột nhiên cảm thấy hơi đau lòng, không dám nhìn hai người nữa. Kỳ thực trong lòng nàng, Úc Ngôn mới là hình mẫu chị dâu lý tưởng nhất, chuyện hai anh chị chia tay, Úc Ngôn là người phải chịu thiệt thòi nhiều nhất.

Bắc Tề phu nhân ngồi ở bên cạnh, nhìn thấy cảnh này, nhẹ nhàng thở nhẹ nhõm một hơi, còn Bắc Tề Văn Thao tuy không có biểu hiện gì rõ ràng, nhưng trong mắt lại để lộ ra sự hài lòng.

Tất cả mọi người có vẻ đã xem nhẹ một người khác.

Người này, ngay khi Thiệu Huân cùng Úc Ngôn đứng nhìn nhau, đã nhanh chóng bước đến, kéo cánh tay của Thiệu Huân, chen lên đứng trước, nở một nụ cười tươi với Úc Ngôn. “Úc tiểu thư, đã lâu không gặp, chắc phải đến hai năm rồi ấy nhỉ? Con của tiểu thư chắc cũng đã được một tuổi rồi đi? Sao vậy, Lam Cảnh Ngạn không đi cùng tiểu thư đến Pháp sao?”

“Bắc Tề Lạc!”

Bắc Tề Lạc nói chuyện không biết nể mặt người khác, làm Thiệu Huân cũng không nhịn được, mở miệng trách cứ hắn.

Úc Ngôn bình thản cười cười. “Bắc Tề tiên sinh quả nhiên vẫn khí thế bức người như trước đây. Ta cứ nghĩ người sống cùng với Thiệu Huân lâu như vậy, tính cách sẽ trở nên mềm mại hơn một chút..”

“Ha ha, tính tình khó chịu của ta quả thật là khó sửa vô cùng, chỉ cần là người có uy hiếp với ta, cho dù có cố gắng như thế nào ta cũng không thể khách khí nổi.” sự uy hiếp của Thiệu Huân không hề ảnh hưởng chút nào đến miệng lưỡi của Bắc Tề Lạc, thậm chí còn làm cho càng nghiêm trọng hơn. Lúc này Bắc Tề Lạc còn dùng ánh mắt cảnh giác, nhìn chằm chằm về phía Úc Ngôn.

Thiệu Huân cảm thấy kinh ngạc không thôi, vì Bắc Tề Lạc như vậy giống y hệt lúc hai người mới gặp nhau, y như một cây hoa hồng có gai, tùy ý đâm bị thương bất cứ người nào định tiếp cận hắn.

Úc Ngôn không trả lời Bắc Tề Lạc nữa, mà chuyển ánh mắt lên người Thiệu Huân. “Huân, tuy rằng mới gặp nhau mà đã nói chuyện này có vẻ không tốt lắm, nhưng em có thể nói chuyện riêng với anh được không? Em thực sự có chuyện muốn nói...”

“Nghĩ cũng không có cơ hội đâu!” Bắc Tề Lạc sắc mặt càng ngày càng khó coi, rống lên với nàng.

“Anh đồng ý?”

“Huân?!”

Thấy Thiệu Huân không thêm để ý đến mình, Bắc Tề Lạc thực sự thương tâm. Thiệu Huân lạnh nhạt mỉm cười với hắn. “Lạc, người cũng muốn tâm sự một chút với cha mẹ, không phải sao? Yên tâm, không có chuyện gì đâu, chẳng lẽ người không tin ta sao? Chúng ta.... Không phải đã tuyên thệ trước mặt thượng đế rằng, sẽ luôn yên thương và tin tưởng đối phương hay sao?”

Thiệu Huân nói xong, giơ bàn tay trái, nơi có một chiếc nhẫn đang nằm trên ngón áp út của anh lên. Chiếc nhẫn bạch kim dưới ánh sáng mặt trời, phản xạ ra hào quang xinh đẹp.

Bắc Tề Lạc nhìn anh, sau đó nhanh chóng nở một nụ cười thoải mái. Hắn cũng giơ tay trái lên, cầm lấy tay của Thiệu Huân, cúi đầu khế hôn một cái lên má của Thiệu Huân.

“Thực xin lỗi, ta hơi kích động một chút!”

“Ừh, ta hiểu.”

“Vậy người với Úc Ngôn lên tầng đi, ta sẽ ở tầng trệt cẩn thận chiêu đãi cha mẹ ta đi ngàn dặm xa xôi từ tận Trung Quốc đến đây để chúc mừng chúng ta mới kết hôn.”

Thiệu Huân nhìn thoáng qua vợ chồng nhà Bắc Tề sắc mặt đã vô cùng khó coi, khế thì thâm với hắn. “Người a, đừng làm quá phận, dù sao họ cũng là cha mẹ của người.”

“Ta biết phải làm gì mà.” Bắc Tề Lạc cười gật đầu, rồi sau đó lại không cam lòng nói tiếp. “Không cho phép người được chạm vào người phụ nữ kia!”

“Được rồi mà, cùng lắm ta chỉ ôm nàng một chút mà thôi...”

“Không được!” sắc mặt của Bắc Tề Lạc lại biến đổi.

“Vậy cầm tay?”

“Không cho phép!!”

Bắc Tề Lạc bắt đầu trừng mắt nhìn anh.

“Được rồi, cái này cũng không được cái kia cũng không được, vậy ta hôn nàng luôn là được rồi.” Thiệu Huân ghen cười nhìn hắn.

“Huân...” Bắc Tề Lạc lúc này mới biết là mình bị trêu đùa, dùng vẻ mặt ai oán nhìn anh.

“Phụt!”

Ba tiếng phụt cười đồng thời vang lên, từ ba người, một là Úc Ngôn, một là Giai Huệ, và một là từ Thiệu Huân, còn Bắc Tề phu nhân thì tròn mắt há mồm nhìn cảnh này, ngay cả cha của Bắc Tề Lạc cũng có chút kinh ngạc.

Trong ân tượng của bọn họ, đứa con này thậm chí còn chưa từng làm nũng bao giờ, vậy mà hiện tại hẳn lại có thể bày ra bộ dạng đáng thương vô cùng như vậy, quả thực làm cho hai người không thể tin nổi.

“Thôi được rồi, chúng ta lên tầng hai đây. Người ở lại nói chuyện cẩn thận với cha mẹ đi.”

Thiệu Huân quay sang nhìn Úc Ngôn, sau đó nói như vậy với Bắc Tề Lạc.

“À, vậy anh ơi, em chạy đi mua bữa tối nhé.” Giai Huệ không muốn ở lại xấu hổ, thừa cơ hội này lập tức lấy cớ chạy đi.

“Cũng được.” hiểu ý của em gái, Thiệu Huân gật gù đầu.

“Tiểu Ngôn, chúng ta đi lên đi, đi bên này.”

“Được.”

Úc Ngôn đi theo Thiệu Huân lên tầng hai, đến phòng của anh...

Bắc Tề Lạc ngồi xuống trước mặt cha mẹ, cũng chưa nói vào việc chính mà chỉ là hỏi thăm qua loa một vài câu. Đến tận khi Giai Huệ thay xong quần áo đi ra khỏi nhà, Bắc Tề Lạc mới bắt đầu nghiêm túc nói. “Cha, mẹ, con cũng không loanh quanh nữa, có chuyện gì cha mẹ hãy cứ nói trực tiếp đi. Mục đích đến Pháp lần này của cha mẹ là gì?”

Thiệu Huân mang Úc Ngôn lên phòng mình, sau đó anh để nàng ngồi xuống cạnh mép giường, còn anh ngồi ở chiếc ghế đối diện nàng.

“A, em đã đến lâu vậy rồi mà anh vẫn chưa chuẩn bị trà cho em.”

Thiệu Huân vừa mới ngồi xuống đã lại đứng ngay dậy, thể hiện thân phận của một người chủ nhà, đi pha trà cho Úc Ngôn, nhưng anh lại bị nàng ngăn lại.

“Không cần đâu ạ, em đã uống rồi, lúc mới tới Giai Huệ đã tiếp đãi cẩn thận rồi.”

“À, vậy thì tốt rồi.” Thiệu Huân nghe vậy, quay lại vị trí của mình ngồi xuống, sau đó mới cẩn thận nhìn ngắm Úc Ngôn, cảm thán nói. “Chúng ta chắc đã hai năm không gặp rồi. Em gầy hơn trước rất nhiều, Úc Ngôn.”

“Đúng vậy.” Úc Ngôn cười gật đầu. “Sau khi sinh đứa nhỏ xong, em không ăn được cái gì cả, sau khi hết kiêng cử, em không muốn để người khác chăm sóc đứa bé, nên vẫn tự mình làm tất cả, những lúc bận rộn quá quả thật cũng không thể chăm sóc tốt bản thân, thế nên kết quả là thành như vậy giờ. Nhưng mà, mỗi ngày em đều trôi qua rất đầy đủ, thân thể cũng khỏe mạnh, anh không cần lo lắng đâu.”

“Ừm.” Thiệu Huân gật đầu một cái, sau đấy lại cẩn thận hỏi. “Vậy là bây giờ, em... đang ở chung với Lam tiên sinh?”

Úc Ngôn im lặng một lúc, lúc này nàng đột nhiên nhớ ra điều gì đó, vội vàng mở túi sách, lấy ra một cái bọc nhỏ. “A, đúng rồi. Lần này em còn mang theo ảnh của cục cưng đến cho anh xem. Anh tự mình xem đi.”

“Thật sao?” hai mắt Thiệu Huân sáng ngời.

“Vâng, đây này, anh xem... đây là ảnh cục cưng tròn tháng.”

Úc Ngôn cười hạnh phúc, đưa ảnh cho Thiệu Huân xem.

Khi anh nhìn thấy đứa bé trong ảnh, liền không nhận được mà thốt lên khen ngợi. “oa, là một đứa bé rất đáng yêu, đúng rồi, là con trai hay con gái vậy?”

“Con gái.” Úc Ngôn cười trả lời.

“Anh xem, bức này chụp cuộc sống hằng ngày, cái này là ảnh chụp cục cưng tròn sáu tháng. Còn đây là ảnh lúc tròn tám tháng... Ừm... thêm ba tháng nữa là cục cưng tròn một tuổi rồi.”

“A, em bé càng lớn càng giống mẹ, nhưng mà phần miệng thì có vẻ giống Lam tiên sinh hơn.”

“Anh là người đầu tiên nói như thế đấy, những người khác đều nói cục cưng nhìn giống Lam Cảnh Ngạn hơn.”

“Đã đặt tên cho bé chưa?”

“Vâng, đặt rồi ạ. Là do cha mẹ của Lam Cảnh Ngạn đặt, là Lam Giai Giai. Nhưng mà em đều gọi là cục cưng, còn đặt cho nàng một cái tên khác nữa, là Úc Tâm Viện.”

“Tâm Viện, tên rất hay.” Thiệu Huân nâng tầm mắt từ bức ảnh lên một chút, ngắm khuôn mặt tươi cười của Úc Ngôn, sau đó như tùy ý mà hỏi. “Sao Lam tiên sinh với cục cưng không cùng đến đây với em?”

“Cục cưng còn nhỏ, nên em không muốn cho nàng đi máy bay, nên đành giao nàng cho ông nội bà nội chăm sóc. Cha mẹ của Lam Cảnh Ngạn vốn cũng không trông mong hắn sẽ kết hôn, sinh con, lúc này lại ngoài ý muốn có một đứa cháu gái, bọn họ đều rất cao hứng. Nếu không phải Lam Cảnh Ngạn ngăn cản, thì chắc lúc này cục cưng đã bị đưa về Lam gia nuôi luôn rồi.” nụ cười của Úc Ngôn thu lại, nàng nâng tay áp lên hai má của Thiệu Huân, ánh mắt như mặt hồ phẳng lặng, chỉ hơi gợn sóng một chút mà thôi.

“Huân, em không sống cùng với Lam Cảnh Ngạn.”

Lời nói của nàng rõ ràng chậm chậm mới nói ra miệng được, nhưng Thiệu Huân lại cảm thấy nó đột nhiên vang đến làm cho anh kinh ngạc không thôi.

Nàng mím môi cười khê một chút, lại nói. “Em với hắn thực sự không thích hợp. Hắn nói sẽ cố gắng nhận em với đứa nhỏ, nhưng theo ý của em, đây chỉ là một cái cớ của hắn mà thôi, hắn muốn lợi dụng em với đứa nhỏ để tránh đi sự coi thường của Bắc Tề Lạc. Em thực sự không cần một người chồng chỉ biết lợi dụng em như vậy, huống hồ em thực sự không yêu thương hắn, hiểu lắm cùng chỉ có thể trở thành bạn bè mà thôi.”

“Chuyện này, em chưa từng nói thẳng với hắn, nhưng thời gian trôi qua, chính hắn cũng dần phát hiện ra, thế nên sau đấy hắn đã không bám lấy em nữa. Lần cuối cùng hắn xuất hiện là khi em ở bệnh viện sinh cục cưng. Hắn đã hỏi em, có phải em đã biết ngay từ đầu hay không? Em trả lời hắn, kỳ thật chính người cũng vẫn hiểu được điều ấy, chỉ là người không muốn thừa nhận nó mà thôi. Hắn cười, nhìn có vẻ chưa sớt, hắn nói, đứa nhỏ rất đáng yêu, hoàn toàn không giống hắn.... đây là một chuyện tốt.”

“Sau khi nói xong, hắn rời đi, sau đấy hắn cũng không xuất hiện nữa. Nhưng mà mỗi tháng, hắn vẫn đều gửi cho em một số tiền. Tuy hắn chưa từng nhắn nhủ lại điều gì, nhưng em biết, đây là số tiền hắn bồi thường cho em, cũng như là tất cả những điều mà hắn có thể làm vì đứa nhỏ.”

Nói xong, Úc Ngôn lại nhìn Thiệu Huân, mặt anh lúc này đã trầm tĩnh. Biết anh đang suy nghĩ cái gì, Úc Ngôn cầm bức ảnh chụp cuối cùng trong tay đưa cho anh.

“Huân, anh xem bức ảnh này đi, nhìn người đàn ông đang bế cục cưng.”

“Anh ta là...?” Nhìn kỹ, Thiệu Huân khó hiểu hỏi.

“Vị hôn phu của em!” Úc Ngôn cười sáng lạn. “Chờ đến khi cục cưng tròn một tuổi, chúng em sẽ chính thức kết hôn. Đây cũng là một nguyên nhân em đến nước Pháp tìm anh, em muốn trao tấm thiệp mời này đến tận tay anh. Cho nên, anh nhất định phải đến dự đấy nhé!”

Thiệu Huân lại cúi đầu, cẩn thận quan sát người đàn ông kia. Giờ phút này, tâm tình của anh khá phức tạp, cảm giác giống như một người em gái mà anh bảo vệ nhiều năm, giờ phút này lại bị một người đàn ông khác cười mất, cảm thấy mất mát, chỉ muốn xăm soi, xem người đàn ông này có xứng với em gái tốt đẹp của anh hay không...

“Cho nên, Huân, anh cứ yên tâm, em sẽ sống rất hạnh phúc!”

Câu cuối cùng của Úc Ngôn làm Thiệu Huân thả lỏng hơn rất nhiều, anh ngẩng đầu nhìn nàng, biết nụ cười của nàng không hề gượng ép, thực sự là do hạnh phúc từ tận đáy lòng mà phát ra. Lúc này anh mới yên tâm, gạt đầu, khoé miệng cũng nhiễm cười.

“Ừm, vậy thì tốt quá rồi.”

Tuy rằng mọi chuyện không phát triển theo những gì anh đoán, nhưng quan trọng là mọi người đều thấy hạnh phúc, vậy là tốt rồi....

13. Chương 13

“Cha mẹ cũng không phải kẻ thù của con, sao lại dùng thái độ đấy để nói chuyện với cha mẹ?”

Bắc Tề phu nhân vì câu nói của Bắc Tề Lạc mà mặt mũi đã xanh mét, sợ hãi không thôi. Bắc Tề Văn Thao hừ nhẹ, sau đó vỗ vỗ vai của vợ một chút, giúp bà bình tĩnh hơn.

Bắc Tề Lạc không hề để ý, chỉ nhìn thoáng qua mẹ mình một cái. Bắc Tề phu nhân cũng chú ý đến ánh mắt của con, bà không nhìn được hồi hần. “Tiểu Lạc, con thực sự đã kết hôn với Thiệu Huân?”

“Vâng.” Bắc Tề Lạc gạt đầu.

Nghe vậy, sắc mặt của Bắc Tề phu nhân biến đổi.

“Nhưng mà hai đứa đều là nam!”

Bắc Tề Lạc yên lặng một lúc, mới dùng vẻ mặt đau thương nhìn mẹ mình. “Mẹ, mẹ sống với cha con có cảm thấy hạnh phúc không?”

Bắc Tề phu nhân không biết vì sao hần lại hỏi như vậy, do dự một lúc mới gạt đầu.

“Đấy là do cha mẹ yêu nhau, nên khi sống với nhau mới cảm thấy hạnh phúc, sẽ nghĩ rằng chỉ cần có đối phương, mặc kệ mỗi ngày có cực khổ như thế nào, không cần biết đối phương biến thành bộ dạng ra sao, chỉ cần có thể ở bên nhau, yêu thương đối phương là được, không phải sao ạ?”

“Nếu vậy, mẹ, con với Thiệu Huân yêu nhau, tình yêu này cũng không có gì khác so với tình yêu của cha mẹ cả. Bọn con cũng nghĩ chỉ cần có thể sống với người kia, thì không cần biết đối phương là ai, có thân phận như thế nào, bất luận tương lai mỗi ngày đau khổ như thế nào, đều muốn được ở bên cạnh nhau...”

“Cha mẹ trách con thái độ với cha mẹ không tốt, nhưng cha mẹ hãy thử đặt mình vào hoàn cảnh của con xem? Nếu hiện tại, có người dốc hết sức lực muốn chia rẽ cha mẹ, làm hai người vĩnh viễn không thể đến bên nhau, hai người còn có thể cảm thấy thoải mái với người kia sao?”

“Cha, mẹ, thứ mà hai người không chấp nhận được, ngoài việc Thiệu Huân là nam ra, chẳng lẽ lại còn gì khác nữa sao? Mà con yêu Huân, là yêu toàn bộ con người ấy, bao gồm cả việc hần không phải là phụ nữ.”

Sau khi Bắc Tề Lạc nói xong, cả ba người cùng im lặng. Bắc Tề phu nhân thì đã bắt đầu lấy khăn tay, lặng lẽ lau nước mắt.

Không biết bao lâu sau, Bắc Tề Văn Thao ánh mắt sắc bén nhìn con trai, ngữ khí nghiêm khắc nói. “Cha mẹ tới là để thuyết phục con, chứ không phải đến để con chỉ trích ngược lại cách làm của cha mẹ!”

“Văn Thao!”

Lời nói của Bắc Tề Văn Thao làm Bắc Tề phu nhân có chút hoảng sợ.

“Con biết!” Bắc Tề Lạc cũng lạnh lùng trả lời. Hần đương nhiên biết phụ thân nhất định sẽ không vì một hai câu nói của người khác mà thay đổi suy nghĩ, quyết định của mình.

“Đồng tính luyến ái, đúng là vô đạo đức! Không hợp với lẽ thường, chắc chắn sẽ là mối quan hệ bị xã hội vứt bỏ. Ta, tuyệt đối không đồng ý!”

Bắc Tề Văn Thao trợn mắt đứng bật dậy từ sô pha, ánh mắt vô cùng tức giận nhìn thẳng vào Bắc Tề Lạc nói. “Từ hôm nay trở đi, cha với mẹ con sẽ ở đây, để xem hai đứa chống đỡ được lâu, hay là mấy người già chúng ta chống đỡ lâu!”

Bắc Tề Lạc hơi kinh ngạc, cũng có chút khó chịu nhíu mày. Nhưng cuối cùng, hắn vẫn không nói gì, đứng dậy rời đi.

“Tiểu Lạc!?”

Bắc Tề phu nhân nóng vội muốn kéo con lại, nhưng lại bị Bắc Tề Văn Thao ngăn cản. Cuối cùng, nàng chỉ có thể nhìn con đi càng ngày càng xa.

Lúc trước, khi ở trong nước, Bắc Tề Lạc cũng giận dữ mà rời đi như vậy.

Khi cha hắn gọi hắn lại, nói ra điều kiện cho phép hắn gặp mặt Thiệu Huân, Bắc Tề Lạc đã dừng lại, quay người, dùng khuôn mặt lạnh khốc nhất nói với ông. “Cha, con không ngờ cha lại là một người ngây thơ như vậy. Tuy rằng con thực sự là con của cha, nhưng con cũng không phải là một con rối gỗ chịu sự khống chế của cha. Cha không cần nói cho con biết tin tức của Thiệu Huân, con có thể tự mình tìm ra được, mà cho dù hiện tại không tìm được, thì con có thể dùng thời gian cả cuộc đời này để đi tìm, không sao cả.”

Dứt lời, Bắc Tề Lạc xoay người rời đi, Bắc Tề Văn Thao thì kinh ngạc mãi vẫn chưa lấy lại bình tĩnh. Đợi đến khi ông lấy lại tinh thần, mới phát hiện vợ ông không biết đã xuất hiện từ bao giờ, vô lực ngã ngồi trên thảm....

“Cái gì? Cha mẹ người sẽ ở lại đây?”

Đến khi Bắc Tề Lạc với Thiệu Huân ngồi nói chuyện với nhau, Bắc Tề Lạc nói chuyện này ra, làm Thiệu Huân kinh ngạc không thôi.

Bắc Tề Lạc rầu rĩ ôm anh, thấp giọng nói. “Nếu bọn họ thích ở đây, cứ việc để họ ở lại, Huân, chúng ta đi chỗ khác ở đi.”

Thiệu Huân cúi đầu nghĩ một lúc lâu, sau đó mới lắc đầu. “Cứ trốn tránh cũng không phải là biện pháp, có lẽ lần này chính là một cơ hội để họ hiểu cho chúng ta...”

“Huân, người quá ngây thơ rồi. Cha mẹ của ta cũng không phải là người dễ thuyết phục như vậy.”

“Cho dù kết quả có như thế nào, ta vẫn muốn thử một lần.” ánh mắt của Thiệu Huân vô cùng kiên định. Bắc Tề Lạc nhìn anh một lúc, sau đấy thoả hiệp nói. “Thôi được rồi, tùy người. Nhưng nếu người mà bị cha mẹ ta bắt nạt, nhất định phải nói cho ta biết đấy nhé.”

Thiệu Huân lại bật cười. “Ta chính là con dâu bị mẹ chồng bắt nạt sao?”

“A, chẳng lẽ không phải sao?” Bắc Tề Lạc cố tình làm vẻ mặt kinh ngạc. “Người chính là vợ của ta mà...” lời nói của Bắc Tề Lạc bị một cái tròng mắt của Thiệu Huân đánh gãy.

Thiệu Huân liếc hắn thêm một cái, sau đó mới dùng vẻ mặt đứng đắn nói. “Nhưng mà chỗ này chỉ có ba phòng ngủ, tiểu Ngôn ở với Giai Huệ, vậy cha mẹ người ngủ ở đâu?”

“Ngủ trong phòng của ta chứ ở đâu?” Bắc Tề Lạc đương nhiên nói.

“Vậy người ngủ phòng khách?” Thiệu Huân liếc mắt nhìn hắn. Anh mới không thêm tin hắn sẽ vĩ đại như vậy....

“Ta đương nhiên phải ngủ với người!”

Anh biết ngay mà... aizz... A! Không đúng!

Nhìn vẻ mặt phản đối của Thiệu Huân, Bắc Tề Lạc ưỡn khuỷu nói. “Huân, chẳng lẽ người thực sự không thương tiếc chút nào, để ta ngủ ở sô pha vừa nhỏ vừa cứng thật sao?”

“Tất nhiên là ta thương tiếc người.” Thiệu Huân thành thực lắc đầu.

“Cho nên...” Bắc Tề Lạc cười gian lao về phía Thiệu Huân, lại lập tức bị lời nói tiếp của anh làm cho hoảng sợ.

“Để ta ngủ ở phòng khách cho.”

“Ta sẽ không chịu được, ta sẽ thương tiếc người!” Bắc Tề Lạc bắt mãi ồn ào.

“Vậy thì phải làm sao bây giờ?”

“Chúng ta không thể ngủ cùng một căn phòng sao?”

“Nhưng có mặt tiểu Ngôn với cha mẹ của người ở đây...” nói thẳng ra là, Thiệu Huân không nghĩ sẽ xảy ra chuyện làm anh cảm thấy xấu hổ với Úc Ngôn và cha mẹ của Bắc Tề Lạc.

“Huân, người đã nói là muốn để bọn họ chấp nhận chúng ta, không phải sao? Điều đó có nghĩa là, phải để họ quen với việc chúng ta ở chung với nhau!” Chỉ cần là điều mà Bắc Tề Lạc cho là đúng, thì cho dù đã chết cũng sẽ bị hắn nói thành sống.

“A... đúng là như vậy, nhưng mà...?”

“Huân, người phải nghe ta...”

Thiệu Huân hơi dao động.

Bắc Tề Lạc lập tức cười nguy hiểm, nhưng Thiệu Huân chất phác lại chưa thể phát hiện ra điều này.

Anh nghĩ một lúc, cảm thấy việc ngủ ở phòng khách cũng không phải là một kế lâu dài, hơn nữa lời của Bắc Tề Lạc cũng không sai... đắn đo một lúc, anh quyết định gật đầu đồng ý.

Sau đấy, nửa ngày tiếp theo, Thiệu Huân vẫn không có cơ hội nói chuyện với cha mẹ của Bắc Tề Lạc. Đến bữa tối, vẫn là do người có khả năng nấu nướng tốt nhất là Thiệu Huân đến trở tài. Bắc Tề Lạc như thường, chạy vào bếp làm trợ thủ cho anh. Giai Huệ với Úc Ngôn, vì đã lâu không gặp mặt mà chạy vào trong phòng của Giai Huệ để tâm sự với nhau, mà hai vợ chồng nhà Bắc Tề vốn đang ngồi ở trên sofa cũng không biết đã đi đâu.

Đợi đến khi bữa tối sắp xong, hai người mới trở về. Vì Thiệu Huân đang nấu ăn, không tiện đi ra mở cửa nên đã sai Bắc Tề Lạc. Bắc Tề Lạc vừa mới chạy đi mở cửa, sau đó đã nhanh chóng quay lại. Thiệu Huân thuận miệng hỏi, “Là ai đến vậy?”

Bắc Tề Lạc nhanh chóng trả lời. “Cha mẹ của ta.”

“Bọn họ đã về rồi sao? Không biết lúc này hai người đi đâu?”

“Ta không biết, ta không hỏi.” Bắc Tề Lạc rửa nốt chỗ rau đang rửa dở trong chậu nước, sau đó quay sang hỏi Thiệu Huân. “Còn việc gì cần ta giúp nữa không?”

“Lấy cho ta một cái đĩa to để đựng đồ ăn.”

“Chờ chút.” Bắc Tề Lạc nhanh chóng lấy một cái đĩa to đưa cho Thiệu Huân.

“Gọt hết vỏ của khoai tây, sau đấy mới cắt thành từng miếng vuông một, chờ tý nữa ta sẽ nấu món khoai tây ninh thịt bò.”

“Được.”

Bắc Tề Lạc cầm dao nhỏ thuận thực gọt vỏ sạch sẽ khoai tây, đặt sang một bên. Khi cả ba củ khoai tây đều được gọt vỏ xong, hắn mới rửa sạch khoai, sau đấy đặt lên thớt cắt thành từng miếng vuông vuông. Những miếng khoai cắt rất đều đặn, có thể thấy được Bắc Tề Lạc đã làm đi làm lại rất quen tay rồi.

Chờ đến lúc Thiệu Huân nấu xong món ăn cuối cùng, xúc ra đĩa đặt lên kệ bếp, mới phát hiện ra vợ chồng nhà Bắc Tề không biết đã đứng ở cửa bếp từ bao giờ.

Thiệu Huân đang định chào hỏi bọn họ, lại thấy vẻ mặt ngạc nhiên không thôi của hai người. Theo tầm mắt của họ, anh nhìn thấy thân ảnh của Bắc Tề Lạc đang không ngừng bận rộn trong bếp.

Một lúc sau, Thiệu Huân mới nghĩ ra, một người chỉ rán mỗi quả trứng thôi mà cũng rối tinh rối mù như Bắc Tề Lạc, lúc này lại có thể nhanh nhẹn giúp đỡ anh mọi chuyện trong phòng bếp, quả thực cứ như thay đổi một người khác vậy.

Không trách được, vì sao hai vợ chồng Bắc Tề lại kinh ngạc như vậy.

Nếu anh nói cho họ biết, Bắc Tề Lạc từng làm công nhân bốc vác cho một công ty chuyển nhà, không biết họ có bị dọa mà ngất xỉu hay không...

Thiệu Huân tâm tình phức tạp gỡ gỡ tóc một chút, sau đẩy giả bộ như không hề phát hiện ra, quay người tiếp tục nấu ăn.

Bữa tối có sáu người, có thể coi như là thuận lợi diễn ra, tuy rằng Bắc Tề Văn Thao chỉ vui đầu ăn cơm, nhưng Bắc Tề phu nhân coi như cũng nể tình trả lời một vài vấn đề mà Thiệu Huân đưa ra.

“Bắc Tề phu nhân, đồ ăn có hợp khẩu vị của bà không?”

“A, uh.”

“Vậy bà ăn nhiều một chút.”

“Cám ơn.”

Đối thoại giữa Thiệu Huân với Bắc Tề phu nhân cơ bản là hai câu này, nghe qua thì không có vấn đề gì lớn, nhưng không khí lúc này lại có chút xấu hổ, cũng may Giai Huệ với Úc Ngôn thỉnh thoảng còn nói một chút, mới có thể giảm bớt không khí cứng nhắc trong phòng.

Sau khi ăn xong cơm tối, Giai Huệ với Úc Ngôn phụ trách dọn dẹp. Thực ra Thiệu Huân không muốn để Úc Ngôn làm, vì dù sao nàng cũng là khách, nhưng khi nghe nàng nói nếu anh còn cứ khách khí như vậy là xem như không coi nàng là người một nhà, Thiệu Huân liền tùy nàng.

Nhưng Thiệu Huân luôn luôn là một người không nhàn nhã nổi, cho nên sau khi ăn cơm nước xong không bao lâu sẽ lại không thấy bóng dáng của anh đâu nữa.

Đợi đến khi Bắc Tề Lạc tìm thấy anh, thì anh đang ở trong phòng của mình, lôi bộ chăn gối sạch trong tủ của mình ra.

“Lấy cái này để làm gì?” Bắc Tề Lạc tưởng anh định trải chăn xuống dưới đất, không chịu ngủ cùng hẳn, nên lại bắt đầu có chút tức giận.

“Thay cho cha mẹ của ngươi. Dùng chăn đệm sạch sẽ sẽ giúp cha mẹ ngươi ngủ thoải mái hơn một chút.”

“Hoá ra là như vậy.” Bắc Tề Lạc tươi cười rạng rỡ. “Được rồi, để ta giúp ngươi nào.”

“Không cần đâu, để ta tự mình làm là được rồi. Ngươi cứ đi tắm rửa trước đi, ta sang phòng ngươi thay chăn ga, một chút là quay lại ngay.”

Thiệu Huân cự tuyệt sự hỗ trợ của Bắc Tề Lạc, ôm chỗ chăn gối kia đi thẳng đến phòng của hắn.

Bắc Tề Lạc đứng im tại chỗ, nhún vai, nhưng hắn đột nhiên lại nhớ đến thứ gì đấy, lập tức hưng phấn lấy áo tắm trên giá xuống, lao vào phòng tắm.

“Hắc hắc, tắm rửa tắm rửa, chuẩn bị đi ngủ!”

Chốc lát sau, có tiếng nước truyền ra từ phòng tắm, còn kèm theo tiếng cười đầy thâm ý của Bắc Tề Lạc.

Vì cha mẹ của Bắc Tề Lạc vẫn đang ngồi ở phòng khách, cho nên trên tầng hai chỉ có Bắc Tề Lạc và Thiệu Huân. Đến khi Thiệu Huân thay xong chăn đệm, ga giường, anh mới để ý thấy có một bóng người đứng ngoài cửa.

Quay đầu lại tò mò, anh phát hiện người kia là Bắc Tề phu nhân.

Thiệu Huân cười cười với nàng. “Đêm nay phu nhân với Bắc Tề tiên sinh ngủ ở đây. Căn phòng này vốn là của Bắc Tề Lạc, tôi đã thay ga giường và chăn mới rồi.”

Bắc Tề phu nhân từ từ đi về phía anh.

“Đây là phòng của tiểu Lạc? Nếu chúng ta ngủ ở đây, vậy thì nó sẽ đi đâu?”

“Này...” Thiệu Huân chần chờ một chút, sau đó vẫn chỉ tiết trả lời. “Cậu ấy, sẽ ngủ trong phòng tôi.”

Mặt của Bắc Tề phu nhân lập tức trầm xuống, tim Thiệu Huân nhảy lên một chút. Dù sao trước đây Bắc Tề phu nhân cũng là cố chủ của anh, hiện tại sắc mặt của bà rất không tốt, làm Thiệu Huân theo bản năng mà cảm thấy sợ hãi.

“Úc Ngôn không nói gì với cậu sao?” Bắc Tề phu nhân lại tiến lên một chút, cúi đầu nhẹ giọng hỏi.

“Cô ấy có nói với tôi, phu nhân cùng với tiên sinh vì muốn dùng cô ấy khuyên tôi rời khỏi Bắc Tề Lạc nên mới đưa cô ấy đến Pháp.” Thiệu Huân cúi người tiếp tục chỉnh chắn đệm.

“Vậy câu trả lời của người chính là tiếp tục vứt bỏ Úc Ngôn để sống cùng với tiểu Lạc? Chỉ bởi vì nàng đã lên giường cùng với người đàn ông khác, còn sinh con cho người đàn ông kia, cho nên người lòng dạ hẹp hòi, vĩnh viễn cũng không tha thứ cho nàng?”

Giọng nói nghiêm khắc của Bắc Tề phu nhân làm Thiệu Huân dừng động tác trên tay lại. “Bắc Tề phu nhân, việc của tôi với tiểu Ngôn, không phải vì ai đó phải tội nên mới chia tay. Hai người chúng tôi là vì không thích hợp sống cùng với nhau, nên mới làm như vậy...”

“Vậy người với tiểu Lạc thì thích hợp sao? Đừng quên cả hai đứa đều là nam!”

“Vậy thưa phu nhân, nếu vì nguyên nhân Bắc Tề Lạc là đàn ông mà tôi không yêu cậu ấy nữa, bà cho rằng đây có phải là tình yêu chân chính không?”

Thiệu Huân nói một câu làm cho Bắc Tề phu nhân nghẹn lời. Thiệu Huân cúi thấp đầu trầm tư một lúc, sau đấy mới ngẩng đầu nói tiếp. “Yêu một người, hy vọng lớn nhất là muốn đối phương hạnh phúc. Bắc Tề phu nhân, nếu cuộc sống hiện tại của Lạc mà đau khổ, tôi sẽ là người đầu tiên không tha thứ cho bản thân mình, hơn nữa tôi cũng sẽ ngay lập tức rời đi. Lúc trước tôi chọn lựa rời khỏi Trung Quốc, không phải vì năm trăm vạn kia, mà là tôi nghĩ, nếu Bắc Tề Lạc ở bên cạnh tôi, nhất định sẽ không hạnh phúc... Nhưng mà cậu ấy lại đuổi theo đến đây, dùng hết tất cả biện pháp nói cho tôi biết rằng, nếu tôi mà rời bỏ cậu ấy, cậu ấy sẽ thực sự thống khổ...”

“Bắc Tề phu nhân, làm cho bà cũng Bắc Tề tiên sinh phải suy nghĩ khổ sở, tôi thực sự cảm thấy áy náy. Nhưng giây phút tôi quyết định đeo chiếc nhẫn này, tôi đã hạ quyết tâm, tự thề với bản thân mình rằng, tôi sẽ không bao giờ rời xa Bắc Tề Lạc nữa.”

Thiệu Huân nhìn chiếc nhẫn trên ngón tay áp út của mình một cái, sau đó xoay người muốn đi, lại bất chợt nhìn thấy Bắc Tề Lạc đang mặc áo tắm đứng ngoài cửa.

Thiệu Huân đi về phía hần, Bắc Tề Lạc cầm lấy tay của Thiệu Huân, cười nói với mẹ mình một câu. “Mẹ, Huân nói đúng, con hiện tại thực sự rất hạnh phúc.”

Dứt lời, hai người cùng đi, Bắc Tề phu nhân vô lực ngã ngồi vào trên giường. Bà vẫn ngồi ngẩn người cho đến khi chồng bà xuất hiện ở trong phòng.

“Làm sao vậy?”

Bắc Tề phu nhân ngược nhìn chồng một cái, nước mắt chậm rãi trào ra hốc mắt. Bà lao vào trong lòng chồng, khóc nói. “Tiểu Lạc, nó nói hiện tại nó rất hạnh phúc...”

Bắc Tề Văn Thao không nói gì nữa, chỉ nhẹ nhàng ôm chặt lấy vợ mình, ánh mắt nhìn về một chỗ nào đó, yên lặng suy nghĩ...

Đêm dài yên tĩnh, ở trong phòng của mỗi người....

“Lạc, ta rất muốn về nước.”

“Ừm, để mấy hôm nữa chúng ta cùng về.”

“Được... vừa lúc có thể tham gia hôn lễ của tiểu Ngôn, còn có thể xem cục cưng của nàng. Đúng rồi, bây giờ ta đã là cha nuôi của cục cưng!”

“Huân, người thực sự rất thích trẻ con sao?”

“Đúng vậy, trước kia ta vẫn mơ mộng sau này không biết mình sẽ có bao nhiêu đứa con...”

“— kia, Huân, hay là chúng ta cũng nhận nuôi một đứa? Tuy rằng ta thực sự không thích trẻ con, bọn chúng cũng sẽ quấy rầy cuộc sống của chúng ta, nhưng chỉ cần người thích...”

“Tốt tốt!!”

“Huân, đừng trả lời nhanh như vậy chứ? Ít ra cũng phải nghĩ ngợi một lúc rồi hãy nói chứ...”

“Lạc, vậy người nghĩ chúng ta nên nhận nuôi con trai hay con gái?”

“...aizzz, người cứ quyết định là được rồi. Tóm lại, ta cảnh cáo trước, nếu tiểu quỷ này chiếm dụng quá nhiều thời gian của người, ta sẽ tức giận đấy. Mà lúc ta tức lên, không biết sẽ làm gì nó đâu...”

“Vậy thì chúng ta nhận nuôi hai đứa luôn đi, một con trai một con gái.”

“Huân, người có nghe ta nói gì không?! A, ta tức giận rồi đấy, làm gì có người nào nhận con nuôi như người?— không được, ta đổi ý rồi, không cho phép người nhận con nuôi nữa!”

“Bắc Tề Lạc, sao người lại nuốt lời như vậy hả?”

“Hừ, ta là dạng người như thế nào người còn không biết sao? Hơn nữa đêm nay người cũng không cho phép ta làm... Hừ hừ...”

“Này... cha mẹ người ngay ở phòng bên cạnh...”

“Ta mặc kệ, tóm lại, cứ quyết định như vậy đi!”

“Lạc...”

“Cầu xin cũng không có tác dụng.”

“... này, chuyện nhận con nuôi chúng ta thương lượng lại có được không?”

“Không thương lượng gì cả!”

“... kia như vậy được không? Chỉ cần người đồng ý nhận con nuôi, một đứa, một đứa là được rồi, ta sẽ đồng ý đi nghỉ phép với người ở bất cứ nơi nào mà người muốn...”

“Thật sao?”

“Ừ, thật. Nhưng mà người phải đồng ý nhận con nuôi đấy!”

“Không được, khi nào đi nghỉ về rồi mới tính chuyện con nuôi!— Không thương lượng nữa!”

“Này... được rồi...”

“Ya! Vạn tuế! Hôn một cái nào!”

“Tránh ra, ta muốn ngủ!”

“Huân...”

—
“Văn Thao, chúng ta về nước đi.”

“Em quyết định sẽ để mặc chúng nó như vậy?”

“Aizz, vì chuyện này, tiểu Lạc còn đang giận dữ không thèm nhìn chúng ta lấy một cái kia kìa, em cảm thấy đau lòng lắm. Anh nói thử xem, có phải chúng ta đã làm sai gì không? Chỉ vì Thiệu Huân là nam mà vẫn phản đối hai đứa nó...”

“Chỉ mỗi việc ấy đã làm cho người ta không chấp nhận được rồi!”

“... Em cũng... cũng vẫn nghĩ thế. Nhưng mà... anh xem, tiểu Lạc bây giờ so với trước kia càng sáng sủa yêu đời hơn, nó còn có thể dọn dẹp nhà cửa, còn vào bếp hỗ trợ... hơn nữa, hơn nữa, nó nói nó hiện tại rất hạnh phúc... Nếu chúng ta tiếp tục phản đối hai đứa nó, không phải rất tàn nhẫn hay sao?”

“Nhưng mà chúng nó là đồng tính luyến ái, sau này sẽ phải đối mặt với rất nhiều những vấn đề khác nữa. Tuy hiện tại xã hội cũng đã phát triển, suy nghĩ của mọi người đã thoáng hơn trước, nhưng chúng nó vẫn sẽ phải chịu đựng ánh mắt kì thị của người khác...”

“Bọn chúng sẽ không để ý đến đâu... em biết... chỉ cần có thể được ở bên người mình yêu, chuyện gì người ta cũng có thể đối mặt được...”

“...”

“Văn Thao, quên đi, đừng động đến chúng nó nữa. Chỉ cần bọn nhỏ sống hạnh phúc là được rồi. Em sợ nếu chúng ta còn tiếp tục chèn ép chúng nó, tiểu Lạc sẽ thực sự bỏ đi. Đến lúc ấy, chúng ta sẽ thực sự mất con anh à.... Em từ trước đến nay cũng không hy vọng gì xa vời, chỉ cầu mong cho nó mạnh khỏe, hạnh phúc... Hiện tại, em thấy con rất hạnh phúc, hơn nữa cũng rất mạnh khỏe, em không cầu mong gì hơn... Văn Thao...”

“Aizz... Anh biết rồi. Thôi được rồi, chúng ta trở về...”

“Văn Thao...”

“Kỳ thật, ngày ấy lúc tiểu Lạc giận dữ rời đi, anh thực sự cảm thấy sợ hãi... anh là một người đã lấn lộn thương trường gần một đời, không sợ trời không sợ đất, vậy mà ngày ấy khi nhìn thấy bộ dạng quyết tuyệt của con, anh đã sợ.... xem ra, anh cũng chỉ là một người cha bình thường, sợ hãi bị con của mình ghét bỏ mà thôi...”

“Văn Thao— ”

—
“Tiểu Huệ.”

“Dạ?”

“Hôm nay em nói muốn chia sẻ một bí mật với chị, là bí mật gì vậy?”

“À, thực ra thì, cũng không có gì quan trọng lắm.”

“Vậy sao?”

“Thực ra, em với anh Thiệu Huân là anh em cùng mẹ khác cha.”

“Thật sao...? sao không thấy anh trai em nói lần nào?”

“A, anh ấy cứ nghĩ là em không biết chuyện này, còn định giấu em nữa. Nhưng anh ấy lại không biết, em đã sớm biết chuyện này rồi...”

“Em nghĩ vì sao anh trai em lại giấu không cho em biết?”

“... bởi vì, mẹ của em đi cặp bồ với người khác rồi mới sinh ra em. Lúc ấy mẹ em đã phản bội cha đi tha hương, không biết có phải do trời phạt hay không mà sau đây, mẹ em cùng với bố ruột của em bị tai nạn chết đi. Em được bố của Thiệu Huân đón ra từ cô nhi viện. Tuy lúc ấy em còn quá nhỏ, không nhớ rõ được chuyện gì, nhưng vẫn có những người biết chuyện lắm miệng nói cho em biết. Anh của em là vì sợ em tự ti, thương tâm nên mới không cho em biết chuyện này...”

“Em, vì sao lại nói cho chị biết?”

“Tuy rằng em đã cố nói với bản thân mình không cần để ý đến chuyện này, nhưng thật ra em vẫn rất để ý đến nó. Thân phận của em, rõ ràng là đứa con của một tội nhân, lại còn được yêu thương như vậy, hơn nữa anh trai em, vì em mà đã hy sinh rất nhiều thứ.... chuyện này vẫn luôn luẩn quẩn trong lòng em, em nghĩ nếu tâm sự với ai đó, em có thể cảm thấy dễ chịu hơn một chút...”

“Vậy hiện tại em đã cảm thấy tốt hơn chưa?”

“Rồi ạ. Cám ơn chị, Úc tỷ. À, còn nữa, chuyện này chị đừng nói cho anh trai em biết nhé, em cũng sẽ giấu anh ấy, như anh ấy đã giấu em, ha ha!”

“Được, không thành vấn đề.”

“Úc tỷ, một thời gian nữa chúng ta cũng về nước đi. Em muốn tham dự hôn lễ của chị, còn muốn gặp em bé nữa.”

“Không thành vấn đề, hơn nữa, chị còn muốn em làm phù dâu cho chị nữa.”

“Thật á?!”

“Đương nhiên là thật.”

“Oa~ em rất hân hạnh!”

“Em với bạn trai của em sao rồi? Đã quyết định lúc nào sẽ kết hôn chưa?”

“Hắc hắc, chắc cũng sắp rồi, chỉ cần công việc ổn định, em cũng sẽ kết hôn.”

“Ổn định?”

“Vâng, hiện tại em đang muốn về nước làm việc. Anh trai em bây giờ đã có Bắc Tề Lạc rồi, em không cần lo lắng cho anh ấy nữa, Bắc Tề Lạc còn không mong em cuốn gói đi ngay ấy chứ, ha ha!”

“Ha ha!”

Đêm càng ngày càng khuya, tiếng người đã hoàn toàn im lặng, từ xa đến gần, chỉ nghe thấy tiếng gió thổi nhẹ nhẹ.

Thị trấn nhỏ bên bờ biển này sẽ chào đón một ngày mới như thế nào đây?

Cứ chờ mong đi, ngày mai có lẽ sẽ tốt hơn hôm nay....

[Hoàn]

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhat-ca-the-ky-dich-on-nhu>